ஸ்ரீ

பரமாத்மனே நம:.

பேதவாத திரஸ்காரம்.

(செந்திநாதையர் துர்வாத மறுப்பு.)

BHÊDAVÂDA TIRASKARAM.

இஃது

“ஆரியன்”

என்பவரால் எழுதப்பட்டு,

சென்னை:

மதராஸ் ரிப்பன் அச்சியந்திரசாலையில்

பதிப்பிக்கப்பட்டது.

1897

ஃ.சன்விலை அணா 8.

இந்நூலிலுள்ள விஷயங்கள்.

☞ இப்புத்தகம் 53-வது பக்கம் 9-வரியில் பூர்வபக்ஷியார் எடுத்துக் காட்டிய சமஸ்கிருத சுலோகத்தின் ஆரம்பத்தில் "ஜீவஃ" என்ற சொல்லை விட்டு விட்டார்.

முகவுரை.



சுருதி ஸ்மிருதி புராணேதிகாசாதிகளைப் பிரமாணமாகக் கொள்ளும் இப்பரதகண்டத்தில் பூர்வீகமாய் விளங்கி வரும் வைதிக மதமாகிய சமுத்திரத்தின்கண் அப்போதப்போது எத்தனையோ அவைதிகமதங்களாகிய அலைகள் தோன்றித் தோன்றி யொடுங்கின வென்பது பிரசித்தம். அப்படியே இப்போதும் சில தோன்றி யிருக்கின்றன. அவற்றில் அவைதிக தாந்திரிக துவித சைவ மதமென்பது மொன்று. அது அவைதிகமா யிருந்தும் வைதிகம்போல நடித்துக்கொண்டு; சுருதி ஸ்மிருதி புராண இதிகாசங்களையும், அவற்றினுக் குடம்பாடான ஆன்றோர் நூல்களையும், அவற்றின் ஒழுக்கங்களையும், அவற்றின் முடிபான மகாவாக்கியப் பொருளையும், அப்பொருளின் சித்தாந்தமான அத்துவிதத்தையும் தூஷித்து வருகின்றது. அப்படியே அம்மதத்தைக் கைக்கொண்டோர் பலர் சில வருஷங்களாகச் செய்த ஆக்ஷேபங்கட்கெல்லாம் தத்துவவாதமுதல் துவித சைவம் இறு யுள்ள பல துவித சைவ கண்டன நூல்களின் வாயிலாக அத்துவிதிகள் சமாதானம் அளித்தார்கள். அவற்றைப்பற்றி யேதும் போசாது யாழ்ப்பாணம் செந்திநாதைய ரென்பா ரொருவர், சுருதி ஸ்மிருதி புராணேதிகாசாதிகட்கு மாறாக ஓர் அவாந்தர வாதந் தொடுத்து அத்துவித பாதகமாகச் சிறு நூலொன்றியற்றி, அதற்குச் "சென்னை ஆரியனுர் பிரமம் பரப்பிரமமாகாத சீவப்பிரமம்' என நாமந் தந்து, சென்ற தாருண ஆவணிமீத்தில் அச்சிற்பதிப்பித்துப் பிரசுரப் படுத்துவாராயினர். அது அத்துவிதத்தின் உண்மையினை யுணராமை, புராணங்களி னுரையை முன்பின் முரணுறப் புரட்டல், இல்லாத குற்றத்தைக் கற்பித்தல், உள்ளகுணத்தை மறைத்தல், சம்மத தோஷத்தை வெளியில் காட்டாது மறைத்தலாதிப் பல குற்றங்களை அடக்கி வைத்திருக்கின்றதாகலின், அவைகளை யெல்லாம் கண்ணாடிபோல தெளிவுறச் காட்டித் திரஸ்கரித்து, அத்துவிதமே உண்மை யெனவும், துவிதம் பொய் யெனவும் சுருதி யுக்தி அனுபவங்களால் விளக்கி இந்நூலை இயற்றினோம். இவ்விவாதத்தில் செந்திநாதையர் பக்ஷம் பேதமும், எமது பக்ஷம் அபேதமுமாக முடிந்தமையின், அப் பேத வாதத்தைத் திரஸ்கரித்த இந்நூலுக்குப் 'பேதவாததிரஸ்காரம்" என நாமஞ் சூட்டினோம். இந்நூலின்கணுள்ள விஷயங்களை இருபத்து நான்கு பாகுபாடுகளாகப் பிரித்து இருபத்து நான்கு மகுடங் கொடுத்து எழுதினோம். அம் மகுடங்களின் பெயரை முற் பக்கத்திலும், அவ்விஷயங்களை ஒன்றுமுதல் தொண்ணூற்றெட்டாவது பக்கங்கள் வரையிலும் காணலாம். இந்நூலை வாசித்துப்பார்க்கின் சுருதி யுக்தி அனுபவமுள்ளது அத்துவிதமென்றும், அவையில்லது துவிதமென்றும் விளங்குமாகலின், அத்துவிதமே உண்மை நெறி யென்று அறிஞர் அறிந்திடுவாரென்பதற்கு ஐயமில்லை. இதன் முன்னரும் "பசுசச்சிதாநந்தமுடையதா?" "துவிதசைவ மறுப்பு' என்ற துவித சைவகண்டன நூல்கள் இவருக்கு மறுப்பாய் வெளிவந்தன, இன்னும் பல விஷயங்கள் வெளிப்பட்டு வருகின்றன. ஒருவகையிலன்று, பலவகையிலும் அத்துவிதத்தைத் தாபிப்பதற்கும், துவிதத்தைத் திரஸ்கரிப்பதற்கும் இச்செந்திநாதையரும் இவர் போன்றாரும் முன்னிற்பது மிகுசந்தோஷிக்கத் தக்கதேயாம். இவர்களை மகா உபகாரிகளென்றே சொல்ல வேண்டும். அத்துவித நூல்களியற்றுவோரினும் துவிதகண்டன நூல்களியற்றுதற்கு நிமித்த காரணராய் நிற்போர் அத்துவிதத்தின் மகிமையை விளங்கச் செய்தவர்களென்றே சொல்லவேண்டும் இத்தகைய பேருபகாரிகள் நெடுநாள் ஜீவித்து வாழுமாறு எல்லாம் வல்ல இறைவனை யென்றும் இறைஞ்சுவோமாக.



இந்நூலுக்குச் சாதகமாகக் காட்டிய சுருதிமுதலிய பிரமாணங்கள்.

நிராலம்போபநிஷத் ... ...
வராகோபநிஷக் ... ..
மகோபநிஷத் ... ...
திரிசிகிஉபநிஷத் ... ...
யோகதத்துவஉபநிஷத் ... ...
ஜாபாலிஉபநிஷத் ... ...
பைங்களோபநிஷத் ... ...
முண்டகோபநிஷத் ... ...
சுகரஹஸியோபநிஷத் ... ...
ஸ்கந்தோபநிஷத் ... ...
மகாநாராயணோபநிஷத் .. ...
யோகசிகோபநிஷத் ... ...
யாக்ஞவல்கியோபநிஷத . ..
கடவல்லியுபநிஷத் .. ...
மாண்டூக்கியஉபநிஷத் ... ...
அந்நபூர்ணோபநிஷத் ... ...
ருத்திரஇருதயஉபநிஷத் ... ...
தரிசனோபநிஷத் ... ...
மைத்திராயண்ணிஉபநிஷத் .
நரசிம்மதாபினிஉபநிஷத்... ...
கைவல்லியோபநிஷத் . ...
சரஸ்வதிரகசியோபநிஷத் ...
அமிர்தபிந்தூபநிஷத் ... ...
அத்துவயதாரகோபநிஷத் ...
அத்தியாத்துமோபநிஷத... ...
சர்வசாரோபநிஷத் ... ...
பஞ்சப்பிரமோபநிஷத் ... ...

மைத்திரேயோபநிஷத் ... ...
இலிங்கபுராணம் ... ...
கூர்மபுராணம் ... ...
,, ஈசுரகீதை ... ...
ஸ்காந்தபுராணம் சூதசங்கிதை ...
ஷிபிரமகீதை தைத்திரீயஉபநிஷத்...
,, சாந்தோக்கியஉபநிஷத்
,, முண்டகோபநிஷத் ...
,, கைவல்லியோபநிஷத...
,, கடவல்லிஉபநிஷத் ...
,, சுவேதாசுவதரஉபநிஷத
,, ஐதரேயஉபநிஷத்
,, பிரகதாரணியஉபநிஷத
சிவபுராணம் வாயுசங்கிதை ...
,, விதநியேசுவரசங்கிதை
,, ஞானசங்கிதை ...
,, கைலாசசங்கிதை ...
பாகவதபுராணம் ... ...
பகவற்கீதை ... ...
கணேசகீதை ... ...
சிவரகசியம் ரிபுகீதை ... ...
சிவஞானபோதம . ...
தேவிகாலோத்தரம் .. ...
திருவாசகம் ... .
தேவாரங்கள் ... ...
திருமந்திரம் ... ...
அப்பையதீக்ஷிதரியற்றிய நூல்கள் ...

ஓம்

பரப்ரம்மணேநம:

பேதவாத திரஸ்காரம்.

பீடிகை.

காசியில் தற்போதிருக்கும் யாழ்ப்பாணம் செந்திநாதையரவர்கள், எம்மால் வெளியிடப்பட்ட "பதி பசு பாச வாதம்" என்னும் துவித சைவ கண்டன நூலிலுள்ள முக்கியமான விஷயங்களைப் பற்றிப் பேசாது, "வெளிக்கு இருள் வேறென்பது" முதலிய சில ஸ்தூல உபமானங்களைப் பற்றி மாத்திரம் பேச எழுந்து, அதுவும் யுக்தி அனுபவ விரோதமாகப் பேசியதின்பேரில், அது விஷயமாக எம்மால் திரஸ்கரித்தெழுதப்பட்டுள்ள "துவித சைவ மறுப்பு" என்னும் நூலினை அறிஞர் பலரும் வாசித்திருப்பார்களன்றோ? அதோடு, "பசுவுக்கு ஆநந்தம் இயற்கையா, செயற்கையா" என நேர்ந்த வாதத்தில் வெளிப்பட்ட "பசு சச்சிதாநந்த முடையதா?" என்னும் நூலிலும் இவர் கொள்கை மறுக்கப்பட்டதையும் வாசித்திருப்பார்களன்றோ! இங்ஙனமாக, இப்போது அவாந்தரமாக ஒரு வாதந்தொடுத்து அதனாலும் தமது துவித மதம் அப்பிரமாணமென வழியக் காட்டித் தோல்வி யடைகின்றார். இது விஷயமாக அவரியற்றிய நூலின் பெயர் "சென்னை ஆரியனார் பிரமம பரபபிரமமாகாத சீவப பிரமம" என்பது. அது ராயல் பதினாறாக மடிக்கப்பட்ட ஒரு பாரச் சிறு புத்தகம். அதில் விஷய மேது மில்லாவிடினும் இல்லதை யுள்ளதாகவும், உள்ளதை யில்லதாகவும் புரட்டும் புரட்டும், ஒன்றை மற்றொன்றாகத் திரித்துக் காட்டும் மாறுபாடும், சுருதி யுக்தி அனுபவ விரோத மாகவும் முன் பின் மாறாகவும் கூறும் தப்புரையும் விசேஷமா யிருக்கின்றன. அதை யிழுத்துவிட்டால் அது பல் பிடுங்கப்பட்ட அரவு போலாம். இனி அதிலுள்ள குற்றங்களை யெல்லாம் விளக்கிக் காட்டி, பூர்வ பக்கத்தினரது துவிதத்தை மறுத்து அத்துவிதத்தைச் சித்தாந்தஞ் செய்வாம.

பெயர் கொடுத்தது.

செந்திநாதையர் அப் புத்தகத்துக்கு மிகு புத்திசாலிதனமாய்ப் பெயர் தந்தார். அவர் சற்று அவசரக்காரரானதால் "ஆய்ந்தோய்ந்து பாராதான் தான் சாவக் கடவன்" என்ற பழமொழிப்படி பரியாலோசனை யின்றி அவசரப்பட்டு அப்பெயரளித்தனர். அ

சரக்காரருக்குப் பின் வரும நஷ்டங் தெரியா தென்ப தியாவரும அறிந்ததே. இதற் காக இனி யோசிப்பதில் பய னில்லை. இனிப் பூர்வபக்ஷியார் கொடுத்த பெயரின் இலக்கணத்தைப் பரியாலோசிப்பாம். இவர் கொடுத்த ஷை பெயரில் 'ஆரியனுர் பிரமம் பரப்பிரம மாகாத சீவப் பிரமம்' என்றதால் பரப்பிரம மாகும் பிரம மொன்று, பரப்பிரம மாகாத பிரமம் அதாவது ஜீவப் பிரம மொன்று ஆக இரு பிரமங்க ளேற்பட்டன. இவ்விரண்டு பிரமங்களில் பரபபிரம மாகும் பிரமம என்பதில் செந்திநாதையர்க்கு ஏதும் ஆக்ஷேப மின்று; பரப பிரம மாகாத சீவப் பிரம விஷயத்திற்ருன் ஆக்ஷேபம். இவ்வாதந் தொடுப்பதன் முன்னர் ஜீவனது ஸ்தானத்தையும், பிரமத்தினது ஸ்தானத்தையும வகுத்துக் கூற வேண்டும. இப்போது சில வருஷங்களாக அத்துவிதிகளுக்கும், துவிதிகளுக்கும் நடநது வந்த வாதத்தில் முக்கியமாய் இது விஷயமே பேசப்பட் டுள்ளது. •இதனுலேதான் துவிதாத் துவித வாதம முடிவு பெற வேண்டும். இப்படி யிருநதும செந்திநாதையர் இது விஷயத்தைப் பற்றி ஏதும் பேசாது மௌன முற்றனர். மௌன முற்று, மற்ற மேனேக்கான விஷயங்களில் மாத்திரம் புகுநது பேசத் தொடங்குகின்றுர். இவர் அதைப பற்றிப பேசப பயந் தொளிந்தாலும முக்கிய மானதும் ஷை தலைப் பெயர்க்கு அத்தியாவசியக மானது மான அவ்விஷயத்தைப் பற்றி நாம் முன்பு பேசி, அதன் றொடர்ச்சியான மற்ற விஷயங்களைப பின்பு பேசுவாம்.

பிரமபரிபூரணவாதம்.

பிரமம் பரிபூரண மென்பது சுருதி, ஸ்மிருதி, புராண, காச, ஆகமாதிகள் சமமதம. அஙஙன மாயின், அப் பரிபூரண பிரமத்தின்கண் ஜீவன் எவ்வா றிருக்கின்ற தெனச் செந்திநா தையர் சொல்லுகின்றுர்? தற்கிழமையாக விருக்கின்றதா? பிறிதின் கிழமையாக விருக்கின்றதா? தற்கிழமையாக விருக்கின்ற தென்னின் தற்கிழமை சினை குணம் தொழில்கள். சினை குணம தொழில்கள் முதலை விட்டு வேறன்று; வேறல்லாதபோது முதலாகின்றது. முதலாகு மாயின் பிரமமே ஜீவனும், சீவனே பிரமமு மாம. அஙஙன மாயின் பிரமம், ஜீவன் ஆகிய இரு பதஙகட்கும பொருள் ஒன்றுகின்றது. ஒன்றுகு மாயின் துவிதஞ் சித்திக்கிற தில்லை; அத்துவிதமே சித்திக்கிறது. அத்துவிதஞ் சித்திக்கு மாயின், ஆரியனுர் பக்ஷம் வெற்றியாய்ச் செந்திநாதையர் பக்ஷம தோல்வியாய் முடிகின்றன. பிறிதின் கிழமையெனின் பிறிதின் கிழமை பொருள் இடம்காலங்கள். இதைச் சொல்வோ மாயின், பிரமம அபரிபூரண கண்ட அவ்வியாபகப் பொருளாய் விடுகின்றது. பிரமத்துக்கு இத்தகைய இலக்கணங் கூறின் சுருதியாதிகளுக்கு விரோத முண்டாம; விரோத முண்டாஙகால் பிரமம வேறு, ஜீவன் வேறு என்ற துவித சித்தாநதம் நிலைப

பட்டு, இச் சுருதி விரோத சித்தாந்தத்தால் சௌந்திரா ஜையர் பக்ஷம் வெற்றியாய், ஆரியனார் பக்ஷம் தோல்வியாய் முடியும். இதனால் சௌந்திரா ஜையரது வெற்றி வேத பாஹ்ய மென்றும், ஆரியனார் வெற்றி வேதசம்மத மென்றும் விளங்குகின்றன வென்க. யுக்தியனு பவங்களைப் பற்றி இதன் முன்னர்த் "தத்துவ வாத" முதல் "துவி தாத்துவிதம்" ஈறாகப் பல நூல்களிலும் பேசப்பட் டிருக்கின்ற மையின் இவ்விடத்தில் ஏதும் பேசாது விட்டனம். இவ்விஷயத்தில் இவ்வளவு பாதக மிருப்பதால், சௌந்திராஜையர் பிரம பரிபூரண வாதத்தில் தலையிடாது தப்பித்துக்கொண்டு மறைகின்றார்; இது மாத்திரமா, இது போன்ற இன்னும் எத்தனையோ விஷயங்க யிடாது தப்பித்துக்கொண்டு மறைகின்றார்! துவித சைவ கண்டன நூல்களைக் கிரமமாய் வாசிப்பவர்க்கு அவ் விஷயங் தெரியு மாதலி னால் அதைப் பற்றி இங்கு ஏதும் பேசாது விட்டனம்.

துரும்பும் பிரமமே யென்பது.

ஜீவன் பிரம மாவது வெகு அசாத்திய மாகச் சௌந்திராஜையர் கருதுகின்றார். இவர் கருதுகிறபடி அது அசாத்திய மல்ல; சாத்திய மேயாம். அங்ஙன மாயின், சௌந்திராஜையர்க்கு அது ஏன் அசாத்திய மாய்த் தோன்றுகிற தென்னின், அதன் பொருளைத் தக்கார்பால் விசாரியாமையே யாம். இவர் பக்ஷத்தார்க்கு அவ்விஷயத்தில் ஆரம் பத்திலேயே வெறுப் புண்டாய் விட்டது. அவ்வாறு வெறுப்பு புறு மாறு அவர் பக்கத்தினர் செய்து விட்டார்கள்; அதனால் அவ்வாறு சொல்லும் அத்துவித நூல்களையும், அதை யெடுத்துப் போதிக் கும் அத்துவிதப் பெரியோர்களையும் இகழ ஆரம்பித்து விட்டார்கள். அது பற்றித்தான் அத னுண்மையான விஷயத்தை யறிய இடனில் லாது போயிற்று. உபேக்ஷா புத்திக்கு விஷயமாய் உதவி யற்றிருக் கும் ஓர் சிறு துரும்பே பிரமமாகு மானால், நித்தியா நித்திய வஸ்து விவேகம், இகா முத்திரார்த்த பல போக விராகம், சமாதி சட்க சம் பத்தி, முமுட்சுத்துவங்க ளாகிய சாதன சதுஷ்டயங்களைப் பெற்று, ஞானாசாரியரை யடைந்து, சிரவண, மனன, நிதித்தியாசன, சமாதி, சாக்ஷாத்கார நிலைமையினைப் பெறும் ஜீவன் பிரம மாவது ஓர் அதி சயமா? ஜீவன் பிரமமாகும் விஷயத்தைப் பின்னர்ப் பேசுமாறு வைத்து, முன்னர்த் துரும்பு பிரம மாகும் விஷயத்தை யிங்கு விவ ரிப்பாம். துரும்பு ஓர் சடப் பொருள்; அன்றி அசேதனப் பிரகிருதி விப் பொருளுமாம்.

சிவஞான சித்தியார்.

காரியகாரணங் ளுமுதல்துணைநிமித்தங்கண்டாம்
பாரின்மண்டிரிகைபண்ணுமவன்முதல் துணைநிமித்தந்
ின்மண்மாயையாகத்திரிகைதன்சத்தியாக
வாரியன்குலாலனையநின்றாக்குவனகிலமெல்லாம்.

இச் செய்யுளின் பிரகாரம் மாயை காரணமும், உலகு காரியமு மாம். இது எது போலெனின் மண்ணுங் குடமும் போலா மென்க. மண்ணைத்தவிரக் குட மில்லை யென்பதும்; மண் உண்மை, குடம் பொய் யென்பதும் பிரத்தியக்ஷம். இவ்விஷயம் 'தத்துவ வாதம்' 'உலகம் சத்தா? அசத்தா?' என்னும் விஷயத்தில் மிகு விரிவாய்ப் பேசப பட் டிருகிறது. இதற்குப் பிரமாணங்களும், சுருதி சம்மத வாதங களும் 'மாயா வாத சைவ சண்ட மாருதம்' 112, 113, 114, 115 வது பக்கங்களிலும், "துவிதாத்துவித வாதம்" 89, 90 வது பக்கங்க ளிலும் வெளி வந்திருக்கின்றன. ஷை பிரமாணங்களின் படியும், யுக்தி அனுபவங்களின்படியும காரியம் பொய் யென்றும், காரணம் உண்மை யென்றும், அவ்வாறே மண் உண்மை யென்றும், குடம் பொய் யென்றும் ஏற்பட்டன; அதோடு காரியத்திற்குப் பொருள் காரணமே யென்றும, அதன்படியே குடத்துக்குப் பொருள் மண் ணே யென்றும் ஏற்பட்டன. நூல் ஆடை முதலிய விஷயத்திலும இவ்வாறே காணலாம். இநத நியாயத்தின் பிரகாரம காரியம் சொல் லும், காரணம் அதற்குப் பொருளுமாம். அது பற்றியே 'துவிதாத் துவித வாதம்' 89 வது பக்கத்திற் காட்டிய சாநதோக்கிய உபநிஷத், யோக சிகோபநிஷத், பஞ்சப பிரமோப நிஷத்துக்கள் காரியம பேச்சு மாத்திர மென்றும், காரணம பொரு ளென்றும் கூறின வென்க. ஆடையை ஆராயநதுழி ஆடை சொல்லும, நூல் பொருளு மா யெங்ஙனம் இருக்கின்றனவோ, அஙஙனமே நூலை ஆராயநதுழி, நூல் சொல்லும் பஞ்சு பொருளுமா மென்க. எநதப் பொருளை ஆராயநதிடினும இவ்வாறே முடிகின்றது யாவர்க்கும அனுபவம்.

இனிக் காரணத்தின்கண் காரியம பொருளா? தொழிலா? குணமா? என ஆராயின், பொருளெனக் கூறுதற் கிட னின்று; மண்ணின் வளைதலாதித் தொழில்களே குடமா யிருக்கின்றமையா னென்க. வளைதலாதித் தொழில்களையன்றிக் குடமென்னுஞ் சொற் குப் பொருள் வேறில்லாதிருத்தல் நமது அனுபவமாயிருக்கின்றது. நியாயங்காரணமாகச் சோதிப்பதில் காரியத்துக்குப பொருள் அபாவ மாயினும் உலக விவகாரம் நடக்கும் பொருட்டு இலக்கண நூலார் பொரு ளென்றே கற்பித்துக் கூறி யிருக்கின்றனர். கற்பனையைக் கற்பனையாகக் கழித்து நியாயம், சோதனை, பொருத்தஙகளுக் கியை யப் பொருளைப் பொருளாகவும், பொரு ளல்லவற்றைப பொரு ளல்லவாகவும(யதார்த்தத்தை யதார்த்தமாக)கூறும் வேத வேதாநத ங்கள் காரண மாத்திரம பொரு ளெனவும், காரியம பொரு ளன் றெனவும், அங்ஙனமே நூல் பொரு ளெனவும், ஆடை பொரு ளன் றெனவும் கூறுகின்றன. இவர் பக்கத்திற்குச் சாதகமாய்ப பேச வநத குகதாசரும் வெகு பிரயாசைப பட்டுக் காரியத்திற்குப் பொருளுண்டெனக் கூற வநது முடிவில் காரியம தொழிலென்றே

யொத்துக் கொண்டனர். அவ் விஷயம் 'துவிதாத் துவித வாதம்' 87
வது பக்கத்திற் காண்க. சுருதி யுக்தி அநுபவங்க ளோடுங் கூடிய
இந்தத் தீர்மானத்தின்படி காரிய மான உல கென்பது சொல்லும்,
காரணமான மாயை யென்பது பொருளு மாம். எங்ஙனம் மண்ணை
யன்றிக் குடத்துக்குப் பொரு ளின்றோ, எங்ஙனம் மண் உண்மை
யும் குடம் தோற்றமும் பொய்யுமோ, எங்ஙனம் குடமென்ற சொல்
லுக்கு மண் பொருளோ, அங்ஙனமே மாயை யன்றி உலகுக்குப்
பொரு ளில்லை யாய், மாயை யுண்மையும் உலகு பொய்யு மாய்,
உலகு என்ற சொல்லுக்கு மாயை பொருளாய் முடிகின்றமை
காண்க. துரும்பென்பது உலகப் பொருளும், உலகின் ஓர் கூறு மா
னமையின் துரும்பென்ற சொல்லுக்கும் பொருள் மாயை யாகவே
முடிகின்ற தென்க. முடிகின்றமையின் இப்போது மாயை யொன்
றே உண்மை ஸ்தானத்தி னின்ற தென்க.

இனி மாயை யென்பது தனி முதலா, மற் றொன்றைச் சார்ந்
ததா என ஆராய எழுந்து, தனி முத லென்று சொல்வோ மா
யின், மாயை யென்ப தொரு பொருளும் பிரம மென்ப தொரு
பொருளுமாய் இரண்டு பட்டுத் தனித் தனி அபரி பூரணப் பொரு
ளாய் விடும். ஆய்விடு மாயின், பிரமம் பரிபூரணப் பொரு ளென்
னும் வேத வேதாந்தாதி வாக்கியங்கட்குப் பங்க முண்டாம். மற்
றொன்றைச் சார்ந்த தாயின், மற்றொன் றென்பது பிரமமே யாக
வேண்டும். மாயைக்குப் பிரம முதலாயின், அப் போது மாயை
பொரு ளாகாது, குணம் அல்லது தொழி லாகும். பிரம மென்பது
பொருளும், மாயை குணம் அல்லது தொழிலு மாயின் அப்போது
உலகுக்குப் பொருள் பிரமமாய், அதோடு காரணமாய், காரியத்து
க்குப் பொருள் காரண மென்று முன்னர்த் தீர்மானித்தபடி உலகு
க்குப் பொருள் பிரம மாய் முடியும்; முடியவே, துரும்பு என்ப
தும் உலகப்பொருள் அல்லது உலகின் ஓர் கூறாகலின் அத் துரும்பு
க்கும் பிரமம் பொருளாய் முடியும்.

இனி மற்றொரு வகை யாய் விசாரிப்பாம். பிரமத்தின் கண்
மாயையா, மாயையின் கண் பிரமமா என ஆராய எழுந்து, பிர
மத்தின் கண் மாயை யென்னின், அப்போது பிரமத்தில் மாயை
தற்கிழமையா, பிறிதின் கிழமையா என்னுங் கேள்வி யுண்டாம்.
அக்கேள்விக்குத் தற்கிழமை யென்னின், தற்கிழமை சினை குணம்
தொழில்கள். பிரமத்தினிடத்து மாயையைச் சினை குணந் தொழில்க
ளாகச் சொல்லின் பிரமத்துக்கு மாயை அபேதமாகும். ஆகுமாயின்,
பிரமமும் மாயையும் ஒன் றாகும். ஆகு மாயின், துரும்புக்கும்
பொருள் பிரமமே யாகும். இனிப் பிறிதின் கிழமை யென்போ
மாயின், பிறிதின் கிழமை பொருள் இடம் காலங்கள். பிரமத்துக்கு
[illegible] பொரு ளிடங் காலங்களி லொன்றை யமைத்துச் சொல்வோ

மாயின், பிரமமும் மாயையும் வேறுபட்டுப் போம். போமாயின், பிரமம் அபரிபூரண அவ்வியாபக கண்டத்துவ தோஷத்தை அடையும். இது சுருதி விரோதமா மென்க.

இனி மாயையின் கண் பிரம மெனின், அங்ஙன மேல் அம்மாயையின்கண் பிரமம் தற் கிழமையா, பிறிதின் கிழமையா என்ற வினாத் தோன்றி, அதற்கு விடை தற் கிழமை யென்று சொல்லின், பிரமம் சினை குணத் தொழில்களி லொன்றாய், பிரமத்துக்கு மாயை முதலாகும். ஆகு மாயின், பிரமத்துக்கு மாயையே பொருளாம். பொருளாகுமாயின் மாயையைத்தான் யாவரும் வணங்கவேண்டும்; அது மாத்திரமா, மாயைதான் ஜீவர்க்கு முத்தியுங் கொடுக்க வேண்டும்; அது மாத்திரமா, மாயைதான் சிருட்டியாதித் தொழிலும் புரிய வேண்டும். இதை யங்கீகரிப்பவர் மாயாவாதி யாவா ரென்பதி லையமில்லை. மாயையின்கண் பிரமம் பிறிதின் கிழமை யெனின், மாயையும் பிரமமும் வேறு வேறு பொருளாய்ப் பிரமம் அபரி பூரண தோஷத்தைப் பெறும். அதனோடு மாயை சத்தி யென்று சொல்லும் சுருதி வாக்கியமும் பொய்ப்பட்டுப் போம்.

இனித் துரும்பும் பிரமமும் வேறென்று சொல்லிப் பிரமத்துக்கு அபூரண தோஷத்தைச் சொல்லுகிறதா, ஒன்றென்று சொல்லிப் பூரண லக்ஷணத்தைச் சொல்லுகிறதா என்னின், பூரணத்துவத்தையே சொல்லிப் பிரமமும் துரும்பும் ஒன்றென்று சொல்ல வேண்டும். அவ்வாறு சொல்லாவிடில் சுருதியுக்தி அனுபவ விரோதமுண்டாம். அவ்வாறு சொல்வதில் துரும்பின் சடத்து வாதி ஆபாச இலக்கணங்கள் பிரமத்தின் பேரி லேறி, சச்சிதானந்த பிரமத்திற்குத் தோஷ முண்டாமே யென்னின், ஒரு போதுந் தோஷமுண் டாகாது. முனனே விசாரித்த படி துரும்புக்குப் பொருள் மாயையாக முடிந்த தன்றா? மாயையின் றன்மையை விசாரிக்குமிடத்து அது பொய் யென்று சுருதி யுக்தி அனுபவங்களா லேறபடும். 'துவிதாத்துவித வாதம்' 6, 7, 8, 9-வது பக்கங்களில் மாயை பொய் யெனப் பற்பல உபநிஷத் பிரமாணங்கள் காட்டப்பட் டிருக்கின்றன வாகலின், மாயை பொய் யென்பதற்குச் சுருதிப் பிரமாணங் கொடுத்த தாயிற்று.

நிராலம்போபநிஷத்

பிரகிருதியாவது யாது? பிரமசத்தி மாத்திரத்தினாலே பல விசித்திரமான ஜகத் நிர்மாண சாமர்த்திய முள்ள புத்தி சொரூபமாகிய பிரமத்தின் சத்தியே பிரகிருதி.

சூதசங்கிதை பிரபஞ்ச ஆரோபம்.

......பரமவான்மாவி னகண்ட சொரூபத்தி னதன சத்தியாலே சுத்த சேதன அசேதன விபாகந் தோகுமாறு கற்பிக்கப்பட்டதாலோ. (௩)

இந்தப் பிரமாணங்களினுல் மாயை யென்பது பிரமத்தின்க ணிரா நின்ற வோர் சத்தி யெனல் நிதர்சன மாயிற்று. சத்தி யென் பது குணம். பொய்யுங் குணமுமான மாயை பிரமத்தின் கண் இரு த்தல் எவ்வா றெனின், அதைத் திருட்டாந்தமாகப் பொருள்களில் அமைத்துக் காட்டு வாம். கயிற்றின் கண் அரவு தோற்றுதற் கிட மான சத்தியும், தாணுவின்கண் கள்ளன் தோற்றுதற் கிடமான சத்தியும் இருக்கின்றன. ஷை சத்தி யிருக்கும் வகையை விள க்குவாம். ஷை சத்தி யுள தென்பது காட்சி யளவை யன்று; கருத லளவையாம். இதற்குப பிரத்தியக்ஷம யாதெனின் அரவும், கள்ள னு மாம். இனி அரவை மாத்திரம் எடுத்துப் பேசு வாம். அர வுள தென்பது கொண்டு சத்தி யுளதெனக் கொண்டாம். அர வென்பது உண்மையாவென விசாரிப்புழி அஃது பொய்யென ஏற்படுகின்றது. அரவே பொய்யாகிறபோது அரவு காரண மாக உள தென அனுமா னித்த சத்தி யுண் டெனல் எஙஙனம் அமையும? கருத லளவை காட்சி யளவை யின்றி யமையாது. காட்சி யளவையோ உண்மையா யிருத்தல் வேண்டும். காட்சி யளவை அயதார்த்த மாயின், இது காரண மாக அனுமானிக்கப படும் அனுமானப் பொருள் யதார்த்த மாமோ? புகை யுண்மையா யிருந்தா லன்றே நெருப்புண்மை சித்திக் கும? புகை யுண்மை யல்லாது போமாயின், நெருப் புண்டெனல் கூடுமா? நாம் புகை யெனக் கொண்டது பனியாய்ப் போமாயின் புகை பொய் யாய்ப் போகின்றது. புகையே பொய் யாய்ப போமா யின் இது காரணமாக அனுமானித்த நெருபபு இல்லை யென்று சொல் வது குற்றமா? இது போலவே, அரவைப பொய் யென்று தீர்மானிப் போமாயின் இது காரணமாக உண்டென அனுமானித்த சத்தி இன றெனத் தீர்மானிப்பது குற்றமா? ஆதலால் சத்தியும் பொய்யா மென்றறிக. இது போன்று முன் விசாரித்துத் தீர்மானித்த வாறு உலகே பொய் யாகின்றமையின், இதுபற்றி யுளதெனக் கொள்ள நேர்ந்த மாயையும் பொய்யா மென் றறிக. மாயை பொய் யாகு மாயின் இதைக் குணமாகப பெற்ற பிரமத்தின் கண் மாயையின் சடத்துவ மேறுமா? குணம இருவகை: ஒன்று உண்மை, ஒன்று பொய். உண்மைக் குணம குணியைப் பற்றுமே யன்றி, பொய்க் குணம பற்ருது. இதற் குவமானங காட்டி விளக்குவாம. சுண்ணத் திற்கு வெண்மை குணம. இஃதுண்மை யாதலினுல் வெண்மைக் குணம சுண்ணத்தைப்பற்றும; கயிற்றின்கண் அரவாய்த் தோற்றும் சத்தியுங குணம். இது பொய்யான மையின் இநதப் பொய் குணம் கயிற்றைப் பற்ருது. இதுபோன்று மாயா சத்தி பொய்க் குண மாக லின், இநதப் பொய்க் குணம் பிரமத்தைப் பற்ருது. பொய்க் குண மான மாயா சத்தியே பிரமத்தைப் பற்ருத போது மாயா காரிய மான துரும்பா பிரமத்தைப் பற்றப் போகிறது? கயிற்றின்கணுள்ள

அரவுசத்தியே கயிற்றைப் பற்று தென்றால் அரவா கயிற்றைப் பற்றப் போகிறது? அத்வைதிகள் மாயையைப் பொய் யென்று சொல்லி, அப் பொய்யான மாயையை விவகாரத்தின் பொருட்டுப பிரமத்துக்கு அபேத மென்று சொல்லுகின்றார்க ளென வுணராது, மெய் யென்று கொள்ளும் தமது கொள்கையை அவர்கள் பேரி லேற்றி, பிரமஞ் சடமாய்ப் போமே யென்று சொல்லுகின்றார்கள் துவிதவாதிகள். இதன் முன் இவர்க்கு மறுப்பாய் வந்த 'துவிதசைவ மறுப்பு' என்னும் நூலில் 45, 46, 47 வது பக்கங்களிலும இது விஷயமாக இவர் எம்மால் மறுக்கப்பட் டிருக்கின்றார். இதனால் பொய்ம் மாயையை அபேத மாய்ப் பெற்ற தென்று வியாவ காரிக மாகச் சொல்வதில் பார மார்த்திக மான பிரமத்துக்கு யாதொரு பாதகமு முண்டாக மாட்டாது. ஆதலால் மாயையை யாவது, துரும்பை யாவது, உலகையாவது, உலகிலுள்ள பிருதுவி, அப்பு, தேயு, வாயு, ஆகாயம், சூரியன், சந்திரன், உயிர்க ளான அஷ்ட மூர்த்தங்களை யாவது பிரமத்துக்கு அபேத மென்று சொல்வதினாலும, அவைக ளெல்லாம பிரம சொரூப மென்று சொல்வதினாலும், அவைகட்குப் பிரமம் அபின்ன நிமித்தோபாதான காரண மென்று சொல்வதினாலும், அவைக ளெல்லாம் பொய் யென்று சொல்வதினாலும், அவைகட்குப் பொருள் பிரம மென்று சொல்வதினாலும் யாதொரு பாதகமு மில்லை. இது சுருதி யுக்தி அனுபவ சம்மதம. இதற்குச் சுருதியாதிப் பிரமாணங்கள் பன்முறை 'சங்கராசாரியர் அவதார மகிமை' முதலிய நூல்களில் காட்டப்பட் டிருக்கின்றன. பிரமத்துக்குப பரிபூரணம சொல்லுகிற விஷயத்தில் இதைவிட வேறு பிரகாரமாகச் சொல்ல இயலாது. இது காறும் துரும்பு பிரம மென்பதைப் பற்றிப் பேசினோம். இனிச் சீவன் பிரம மென்பதைப் பற்றிப் பேசுவாம்.

சீவனும் பிரமமே யென்பது.

இனிச் சீவன் பிரம மென்பதைப் பற்றி விசாரிப்பாம். இதுவுந் துரும்பை விசாரித்தபடி விசாரித்தால் ஜீவனும பிரமமாய் விடும. எங்ஙன மென்னின் பிரமத்தின்கண் ஜீவனா, ஜீவனிடத்துப் பிரமமா என வினவும் வினவுக்குப் பிரமத்தின்கண் ஜீவனென்னின், பிரமத்தின்கண் ஜீவன் தற்கிழமையா? பிறிதின் கிழமையா? தற்கிழமை யெனின், தற் கிழமை சினை குண தொழில்கள். இவற்றில் ஒன்றைச் சொல்லுங்கால் சீவனும் பிரமமும அபேத மாய்ப போம. போமாயின் ஜீவனுக்குரிய அணுத்துவம், அஞ்ஞானத்துவம, கிஞ்சிஞ்ஞத்துவம், ஜனன மரணத்துவம், துக்கத்துவம், பந்தத்துவம், அஸ்வதந்திரத்துவம் முதலிய இழி குணங்களை யெல்லாம் பிரமம பெறும். தற் கிழமை சொல்வதில் இவ்வளவு தோஷங்க ளுண்டா கின்றமையின் பிறிதின் கிழமை யென்று சொல்வா மென்னின்

பிரமமும் ஜீவனும் பின்னப்பட்டுப்போம். போமாயின் பிரமம் அபரி பூரணதோஷத்தைப் பெறும்; பெறுமாயின் பிரமம் பரிபூரணமென்னுஞ் சுருதி வாக்கியம் பொய்ப்பட்டுப்போம்.

பிரமத்தி னிடத்துச் சீவ னென்று சொல்வதில் இத் தூணைக் குற்ற முண்டாவது பற்றிச் சீவன்கண் பிரமம் எனின், அப்போது சீவ னிடத்துப் பிரமம் தற்கிழமையா? பிறிதின் கிழமையா? எனக் கேள்வி யுண்டாம். அதற்குத் தற் கிழமை யென உத்தரம் சொல்லின், அப்போது ஜீவனிடத்தும் பிரமம் சீனை குணங் தொழில்களி லொன்றாகி அபேதப்பட்டு, சீவனே பிரமமாய்ப் போம்; போமாயின் ஜீவன் அடையுந் துன்பமெல்லாம் பிரமம் அடைந்ததாய் ஏற்படும். பிறிதின் கிழமையாகச் சொல்லின் இரண்டு பொருள்களும் வேறு வேறாய், அவற்றில் பிரமம் அபரிபூரணமாய்ப் போவ தோடு, ஜீவன் ஆதாரப் பொருளாயும், பிரமம் ஆதேயப் பொருளாயும் போம். போமாயின் பிரமம் பிறப் பிறப்பில் சுழன்று முத்தாப நெருப்பில் வீழ்ந்து துன்புற்று, அது நிவர்த்தியாமாறு பிரமஞ் சீவனை யுபாசிக்க வேண்டியதாய் நேரிடும்.

ஷை இருவிதக் குற்றங்களில்லாமலு மிருக்கவேண்டும்; சுருதி யுக்தி அனுபவங்கட்கும் மாறுபேசப்படாது; பிரமத்தின் பரிபூரணத் துக்குங் குறைவு வரப்படாது. அவ்வாறு சொல்ல வேண்டின் பிரமத்தினைக்கண ஜீவன் கயிற் றரவு, கான னீர், சொப்பன உலகு முதலியனபோலக் கற்பித மென்று சொல்ல வேண்டும். துரும்பு விஷயத்தில் துரும்பு மாயையி லொடுங்கி, அம்மாயை பொய்யெனப் பட்டு, பிரமத்தில் அத்தியாச ஐக்கிய மானது போலச் சீவனும் மாயையி லொடுங்கி, மாயை பொய் யெனப்பட்டுப் பிரமத்தில் அத்தியாச ஐக்கிய மாகின்ற தென்க. கயிறு ஸ்தானத்தில் பிரமத்தையும், அரவு தோற்றுதற் கியைந்த சத்தி ஸ்தானத்தில மாயையையும், அரவு ஸ்தானத்தில் துரும்பையும் ஜீவனையும் வைத்தால் பிரமத்துக்கு அபரிபூரண தோஷ மில்லாமலும், சுருதி யுக்தி அனுபவ விரோத மில்லாமலும் போம். அதினும் மாயையைப் பின்னு சத்தி ஸ்தானத்தில் வைத்தால் சேதனுசேதன உலகின் றோஷங்கள் பிரமத்தைப் போய்த் தொடவே மாட்டா தென்பது தெளிவாய் விளங்கும். இவ் விஷயம் "தத்துவவாதம்" "சொப்பனம் சத்தியமென்பதை மறுத்து அறிவே உலகமென உரைத்தல்" என்னும் விஷயத்திலும், "சங்கராசாரியர் அவதார மகிமை" 21-வது பக்கத்திலும், "துவித சைவரே மாயா வாதிகள்" என்ற நூலில் 7-வது பக்கத்திலும், "அத்வைத தூஷண பரிகாரம்" 48-வது பக்கத்திலும், "அவைதிக சைவ சண்டமாருதம்" 133, 134, 135-வது பக்கங்களிலும் சற் பிரமாணங்களோடு வெகு விரிவாய் விளக்கப்பட்டிருக்கின்றது.

செந்திநாதையர் ஜீவன் பிரமமாதலென்னும் விஷயத்தை விபரீதப் பொருள் கொண்டு பேசி மயங்கினர். ஜீவனையும் பிரமத்தையும் மண் பொன்னைப்போல முறையே வைத்துக்கொள்ளுகிறார்போலும். இது விஷயமாக முன்னொரு முறை பேசி மறுக்கப்பட்டுப் பதில் பேசாது போனார். அது இவருக்கு மறுப்பா யெழுந்த 'துவித சைவ மறுப்பு' என்னும் நூலில் "வெளிக்கு இருள் வேறன்றென்பது" என்னும் விஷயத்தில் 22, 23-வது பக்கங்களில் மறுக்கப்பட்டிருக்கின்றது. மண்ணும் பொன்னும் வேறு வேறு சத்துப் பொருள்கள்; அன்றி ஏகதேசகண்டபொருள்கள். ஆதலால் ஒன்று மற்றொன்றாகாது. ஆகாமையின் மண் மண்ணே; பொன் பொன்னே. இவ்வாறு ஜீவனையும் பிரமத்தையுஞ் சொல்லப்படாது. பிரமம் பரிபூரணப்பொருள்; அன்றிச்சத்துப்பொருள். ஜீவன்கண்டப்பொருள்; அன்றிச் சத்தும் போலிப் பொருள். ஆதலால் மண் பொன் உவமானத்தைச் சிவ பிரமங்கட்குச் சொல்லப் படாது. எப்போதும் இரண்டு மெய்ப் பொருள்கள் ஒன்றாகா; ஒன்று மெய்ப் பொருளும், ஒன்று பொய்ப் பொருளு மானால் ஒன்றாய்ப் போம்; கயிறு அரவு போலவும், தாணு புருஷன்போலவும், கிளிஞ்சல் வெள்ளிபோலவும், மனம் சொப்பன உலகுபோலவு மாம். இவர் பரமான்மா பரிபூரணமென்றும் சத்தென்றுஞ் சொல்லி, அதில் ஜீவான்மா சத்தாயிருக்கிறதென்று சுருதியினாலும், யுக்தி அனுபவங்களினாலும் தாபித்தபிறகன்றோ ஜீவன் பிரம மாகாது, ஜீவன் ஜீவனே, பிரமம் பிரமமேயென்றுபேசி, அதற் கிணங்க மண் பொன் உவமானத்தைச் சொல்ல வேண்டும்? இவர் அது விஷயமாகப் பேச வாயைக்கூடத்திறக்காமல் மௌனஞ்சாதித்துவிட்டு, ஜீவன் பிரமமாகாதென வெற்றொலியால் பேசினால் அங்கீகரிக்கப்படுமா? அத்துவிதிகள் ஜீவன் பிரம மாதல் எவ்வாறு சொல்லுகிறார்களெனத் தெரியாமையால் ஒன்று கிடக்க வொன்று பேசுகின்றார்.

பரப்பிரமமும், ஜீவப்பிரமமும்.

செந்திநாதையர் 'சென்னை ஆரியனார் பிரமம் பரப்பிரமமாகாத சீவப்பிரமம்' என்றதால் "யாழ்ப்பாணம் செந்திநாதையர் பிரமம், பரப்பிரம மாகும் ஜீவனற்ற பிரமம்" என்றாவதோடு பிரமம் இருவகைப்பட் டுள்ளதென் றாகின்றது. அவற்றில் ஒன்று பரப் பிரம மாகாதது, மற்றொன்று பரப்பிரம மாவது. இவ்விரண்டினுள் செந்திநாதையரது பிரமம் பரப்பிரம மாவதும், ஆரியனாரது பிரமம் பரப் பிரம மாகாமையு முடையன. இது விஷயமாகச் செந்திநாதையர், தமது பிரமமே சரியெனக் கருதுகின்றமையின் அதைப்பற்றி விசாரிப்பாம். செந்திநாதையரது பிரமம் பரப்பிரம மாத லுடைமையின் அவ்வாறு ஆதற்கு முன் பிரமம் பிரமமாகவே யிருந்ததென்றாகிக்க இடந் தருகின்றது. இதனால் பிரம நிலைமை யொன்றும், பரப்பிரம

நிலைமை யொன்றும் ஆக விருநிலைமை வெளிபபட்டன. பிரமம பரப்பிரம மாகவேண்டுவதேனை? ஏதோ வொரு லாபத்தின் பொருட்டுத் தான் ஆகிறதாக வேண்டும். அங்ஙன மாயின் ஆதற்கு முன் 'அவ் விலாபத்தைப் பிரமம் பெற்றிலதென்றாகின்றது. பிரமம் பரப்பிரம மாகின்ற தெனச் சொல்லுவதில் பிரமம் காரணமும், பரப் பிரமம் காரியமு மாகின்றன. ஆகுமாயின் அநதக் காரியம ஆரம்ப மாகவா? பரிணமமாகவா? விவர்த்தமாகவா? ஆரமபமாக வெனின் இதற்குவ மானம நூல் ஆடை. நூலினது மாறுத லான விகாரநதான் ஆடை. இதன்படிப் பிரமத்தின் விகாரநதான் பரபபிரம மாதல் வேண்டும. நூல் ஆடை விஷயத்தில் நூலைத் தவிர ஆடைக்குப பொருளில்லை. இஙஙனமே பிரமத்தைத்தவிரப் பரப்பிரமத்திற்குப் பொருளில்லை. நூல் மாறுதலடைநது விகாரபபட வேண்டுமாயின் அதற்குத் தானில்லா விடம் வேண்டும். அபபடியே பிரமம விகாரப் பட வேண்டு மாயின், தானில்லா விடம வேண்டும். இதை யனுசரித்து உவமேய மாய் நின்ற பிரமம் விகாரப்படுதல், காரிய மாய்ப பொய்ப பட்டுப போதல், தானில்லா விட மிருக்க வேண்டுவதைபபற்றி அபூரண ஏக தேச அவ்வியாபகப்படுதல் ஆகிய தோஷஙகளைப் பெறுகின்றது. இது போக நூலை விகாரப் படுத்தி ஆடை யாக்குபவன் சேணியன்; அப படியே பிரமத்தை விகாரப் படுத்திப பரப பிரம மாக்க மற்றொரு பிரமம அத்தியாவசிகமாய் வேண்டபபடும்.

ஆரம்பத்திற்கு இவ்வளவு தோஷஙகளிருக்கின்றனவே; பரிணமத்திலாவது இவ்வித தோஷங்க ளில்லாம லிருக்கின்றனவா பார்ப போம. பரிணமம பால் தயிராதல். இதில் பால் கெட்டுத் தயிராகின் றது. அவ்வாறே பிரமங கெட்டுப பரபபிரமமாதல் வேணடும். பால் கெட்டுத் தயி ராவதில் பால் இல்லாமற் போதல் போலப பிரமங் கெட்டுப் பரபபிரமமாவதில் பிரமமே யில்லாமற் போகின்றது. பால் கெட்டுஆன தயிர்: தயிராகவே யிராது,காலஞ் செல்லச் செல்ல வேறு வேறு மாறுதல் அடைநது, அவ்வா றடைநதபோது தயி ரில்லாமற் போதல்போல,காலஞ்செல்லச்செல்ல வேறுவேறு மாறுதலடைநது பரபபிரமமு மில்லாமற் போகிறது. இதோடு நிற்காது; தயிர் கெடுதியுற் றான பொருள் காலஞ் செல்லச் செல்ல அதுவுங கெடுதியுற்று, முடிவில் இன்ன நிலைமையினதென்று சொல்லுதற் கியலாதுபோம; அஙஙனமே பரப் பிரமம் கெடுதியுற் றான பொருளும் முடிவில் இன்னநிலைமைத் தெனச் சொல்லுதற் கியலாது போம. போமாயின் அனவஸ்தா தோஷத்திற் கிட ஞம். இநதத் தோஷத் தோடு ஒழிய வில்லை. பாலைத் தயி ராக்குதற்குப் புளிபபு அல்லது புளிப்பைப போன்ற தொரு பொருள் அத்தியாவசியக மாய் வேண்டப் படும. அஙஙனமே பிரமம் பரபபிரம மாதறகுப புளிப்பு முதலிய பொருளைப் போன்ற தொரு பொருள் இன்றி யமையாமை. அவ்வித பொருள் ஏதும சாஸ்திரங்களிற சொல்லபபட வில்லை. இப பரிணம

வாதத்தால் பிரமம் விகாரப்பட்டுக் கெடுவதொரு குற்றம், இதனுல் பிரமமே யில்லாமற் போவதொரு குற்றம், காரியமான பரப்பிரமம் விகாரப்பட்டுக் கெடுதி யுறுவதொரு குற்றம், அதுவு மில்லாமற் போவதொருகுற்றம,புளிப்பைப்போன்றதொருபொருள் வேண்டப்படுவதொருகுற்றம், அநவத்தாதோட மெய்துவதொரு குற்றம; ஆக வெவ்வளவு குற்றத்திற் கிட னுவ தால் பிரமம பரப பிரமமாதலைப் பரிணும வாதத்தில் அமைத்துச் சொல்லப்படாதென் றறிந்திடுக.

இனி விவர்த்த உவமானத்தையுஞ் சீர்தூக்கி ஆராய்வாம். இதற்குவமானம் கயிற றரவு. பிரமத்திற்கும பரப பிரமத்திற்கும் இதையமைத்துச் சொல்லின் இதுவுங் குற்ற மாகவே முடியும. யாங்ஙனமெனின் இயமபுவாம. கயிறு யதார்த்தம, அரவு அயதார்த்தம. இதை யொட்டி யுவமேயத்தை நோக்கின் பிரமம யதார்த்தம், பரப்பிரமம் அயதார்த்தம். கயிறு யதார்த்தத்தில் அரவாக வில்லை; அரவானதுபோல் தோற்றுகின்றது. அத்தோற்றம் அயதார்த்த மாகும். அவ்வாறு பிரமம பரப பிரம மாக வில்லை; ஆனது போற் றோற்ற வேணடும. கயிறு கயிறுக விளங்குங் காலத்துங் கயிறே, அர வாக விளங்குங் காலத்துங் கயிறே, அர வில்லை யெனத் தெளியுங் காலத்துங் கயிறே யாம. அங்ஙனமே பிரமம பிரமமா யிருக்குங் காலத்தும பிரமமே; பரப பிரமமாகத் தோற்றுங் காலத்தும் பிரமமே; பரப பிரமம பொய் யெனத் தெளியுங் காலத்தும பிரமமே யாம. முன் பின் இடை யாகிய முக்காலத்தும பிரம மொன்றே யுள்ளது, அம முக்காலத்தும பரப்பிரம மில்லது. இதில் பிரமம் பரப பிரம மாகாமையும், பரபபிரமம பொய்யாதலுமான குற்றங்கள் நேரிடுகின்றன.

இம மூன்றுவித உவமானங்களை விட வேறு எவ்வித உவமானங்கள் சொன்னுலும இம மூன்றில் அடக்கி விடலாம. யாழ்ப்பாணம செந்திநாதையரது பிரமம : பரப பிரம மாவதில் இவ் வளவு குற்றங்கள் நிகழ்வதால் செந்திநாதையரது வாதம குற்ற முள்ள வாதமாம ; சென்னை ஆரியனுரது பிரமம் பரப பிரம மாகா தென யாழ்ப்பாணஞ் செந்திநாதையரே கூறுகின்றமையின் சென்னை ஆரியனுருடைய வாதம குற்ற மற்ற வாத மெனச் செந்திநா தையரே யொத்துக் கொள்ளுகின்றவ ராகின்றுர். சென்னை ஆரியனுர் பேரில் அக்கிரமமாய் இல்லாத குற்றத்தைக் கற்பித்துச் சொல்லித் தூற்றப போனதில், அதற்குத் தக்க பிராயச்சித்தம செந்திநாதையர்க்குக் கிடைத்து விட்டது. இது செந்திநாதையரே தேடிக்கொண்டது; அதிலும் வலியத் தேடிக் கொண்டது. வலியத் தேடிக் கொண்ட இந்தப் பிராயச்சித்தத்திற்கு யார் என்ன செய்யலாம !

ஆரியனுர் பிரமம் பரபபிரமம் ஆகாமை பற்றிச் சீவப் பிரமம் என்றதால், யாழ்ப்பாணம் செந்திநா தையரது பிரமம் பரப் பிரம

பாரும் சீவனற்ற பிரமமாகின்றதென முன்னரே கூறி யிருக்கின்றா மன்றோ? பூர்வ பக்ஷியாரது காரணப் பிரமமே ஜீவ னற்ற பிரமமாயின், காரியமான பரப்பிரமம ஜீவனுள்ளதாகுமா? இதனால் யாழ்ப்பாணத்து செந்திநாதையரது காரணப் பிரமமும் ஜீவ னற்றதே; காரிய பரப்பிரமமும ஜீவ னற்றதே யாம். செந்திநாதையரது இரு வகைப பிரமமும் சீவனற்ற பிரம மாயின் அந்த ஜீவ னற்ற பிரமத்தின் காரியங்களான படைப்பாதிகளும், சர்வஞ்ஞத்துவாதி குணங்களும், பிறவும் ஜீவ னற்றதின் தொழிலும குணமு மாகத்தானே யிருத்தல் வேண்டும. அது மாத்திரமா, அதன் முத்தியும ஜீவனற்றதாகத்தானே யிருத்தல் வேண்டும. இப்படிப பட்ட ஜீவ னற்ற பிரமத்தின்கண் சென் றிருத்தலைத் தானோ, முத்தி யென்று கருதி, முமுட்சுக்கள் அதனை யுபாசிக்கின்றார்கள். ஆ! ஆ!! யாழ்ப்பாணம் செந்திநாதையரது ஞானநூலாராய்ச்சி எவ்வளவு நுலக்கமா யிருக்கிறது பாருங்கள்! வேத சாஸ்திரங்களையும் யுக்தி அனுபவங்களையும ஒரே புரட்டாகப் புரட்ட வந்தமையின், செந்திநாதையரது புரட்டல் இவரது பிரமத்தைச் சீவனற்ற சடப் பிரம மாக்கி விட்டது. ஆரியனார் பிரமத்தை ஜீவப பிரம மாக்கப் போய்ச் செந்திநாதையர், தமது பிரமத்தை ஜீவ னற்ற பிரம மாக்கிக் கொண்டாரென்க. வேத சாஸ்திரங்களையும அவற்றி னுண்மையான அத்வைதத்தையு மிகழ்ந்து மகுடம் கொடுத்து வரைந்தமையின், அதற்குப பிராயசசித்த தண்டனையாக இவரது பிரமமும் பரபிரமமும் ஜீவ னற்றனவாய்ப் போயிற்றுப் போலும்! இப்படிப்பட்ட இவரது ஜீவ னற்ற பிரமத்தைக் கொண்டுதான் ஆரியனார் பிரமம் பரப பிரம மாகாத ஜீவப் பிரம மென்றார் போலும இவருக்குப் பிரம மென்பது சச்சிதானந்த விலக்கண முடைய தன்று போலும்! அசத்து சடம் துக்க மாம் போலும! இவரது வாக்கியத்தைப பொருள் செய்ததில், ஆரியனா பிரமம் உயி ருள்ள மங்கலப் பிரமமும், செந்திநாதையரது பிரமம உயிரில்லா அமங்கலப பிரமமுமாய் முடிந்து, இது காரணமாக ஆரியனார் பக்ஷம் உயிருள்ள மங்கல பக்ஷமாகவும், செந்திநாதையரது பக்ஷம் உயி ரற்ற அமங்கல பக்ஷ மாகவும் முடிந்தன. இது காறும தலைச் சாத்தின் விஷய முடிந்தது; இனி நூலினுட் புகுந்து ஆராய்ச்சி செய்வாம. பிரமமெனினும, பரப்பிரமமெனினும் ஒரு பொருள் குறித்ததாயினும் அது தெரியாது இவர் பேதம பாராட்டினமையின் பொருட்டு மேற்கண்டவாறு எழுத நேர்ந்தது.

தத்துவபேதமும். ஆன்மவாதமும்.

இவர் ஆரம்பத்தில் "சிவபுராணாதிகளிலே,

ஶிவவிஷ்ணுதத்தாவ்ருதகவசமுயகோஷாஹ்ருதம் | குததக உயொஹாமெவிஷ்ணுதகவம்வசஞ்ஜெ | தகெ ஶிவதகவஞைகஞா தகவாநிவஸம்திஷு ||

சிவதத்துவம், வித்தியாதத்துவம், ஆன்மதத்துவமெனத் தத்துவ த்திரயம் உள்ளனவென்றும், அவற்றுள்ளே ஆன்ம தத்துவம் அடிப புறத்தும், வித்தியா தத்துவம் நடுப் புறத்தும், சிவ தத்துவம் மேற் புறத்தும் அமைவனவா மென்றுஞ் சாபால சுவேதாசுவதர முதலிய உபநிடதங்களுக்குஞ்சிவாகமங்களுக்கு முடன்பட உரைக்கப்படுவன வாக" என்று கூறி, உடனே "சாங்கியயோகோபநிடதங்களிலேனும் ஆன்மதத்துவமொழிந்தொழிந்த தத்துவங்கள் பிரதி பாதிக்கப்படா மையானும்" என்றார். பூர்வ பக்ஷியார் தமக் குடம்பாடாகக் கூறிய சுவேதாசுவதர உபநிடதமே

தத்காரணம் ஸாங்க்யயோகாதிகம்யம் ஜ்ஞாத்வாதேவம் முச்யதே ஸர்வபாசை:॥

"சாங்கியயோகாதிகளால் அறியப்படும் அந்தக்காரணமான தெய்வத்தை யறிந்து சகல பாசங்களினின்றும் விடுபடுகிறான்".

எனக் கூறி யிருக்கவும், இதே பொரு ளுள்ள சுலோகம் வாயு சம்மிதை பூர்வ பாகம் நாலா மத்தியாயத்தில் சொல்லி யிருக்கவும், அதனையறியாது, சாங்கியயோக உபநிடங்களெனத் தனியே யிருப்ப தாகவும், அவற்றில் ஆன்ம தத்துவ மொழிந்த தத்துவங்கள் பிரதி பாதிக்கப்படவில்லை யெனவும் பகர்ந்தது பொருத்த மாமோ? இதற் கேதும் நியாயங் காட்டாமலும், ஷை ஜாபா லாதி உபநிடதங்களில் இவர் கூறிய தத்துவங்களின் றொகுதி உண்டென விளக்காமலும

"ஸாங்க்யயோகேஷு ஸித்தாநி தத்த்வாந்யல்பகாநி ச | சிவ சாஸ்த்ரேஷு ஸித்தாநி தத்த்வாந்யந்யாநி க்ருத்ஸ்நச:॥"

என்ற வாக்கியத்தைக்காட்டி, "சில தத்துவங்களடங்கிய ஆன்ம தத்துவம போதிக்கும் சாங்கிய யோக சாஸ்திரஙகளினும் கதித்துச் சிவ சாஸ்திரங்களிலே (ஆன்ம தத்துவ வித்தியா தத்துவ சிவதத்து வங்களின் விரிவாம்) முப்பத்தாறு தத்துவங்களின் சொரூப வியா பக முதலிய அனைத்தும் நன்கு பேசப்படுவன வாம்" என்று உரை யெழுதி யிருக்கின்றார். ஷை சைவ புராண சுலோகத்திற்குச் "சில தத்துவங்கள் சாங்கியயோகங்களிலும் பிரசித்தமாயிருக்கின்றன; அவ ற்றினும் வேறான தத்துவங்க ளெல்லாஞ் சிவ சாஸ்திரத்தில் பிரசித் தம்" என்பதுரை. இவ்வுரையைத் தமக்குச் சார்பாகச் சிறிது மாறு படுத்தி யிருக்கின்றார். சாங்கிய யோக சாஸ்திரங்களின் சித்தாந்தம் அத்வைதிகளுக் குடன்பாடன்றென்பது

வராகோபநிஷத் 2-ம் அத்தியாயம்.

"𑌤𑍍𑌰𑌿𑌣𑌾𑌚𑌿𑌕𑌾𑌦𑌿𑌯𑍋𑌗𑌾𑌨𑍍𑌤𑌾 𑌈𑌶𑍍𑌵𑌰𑌭𑍍𑌰𑌾𑌨𑍍𑌤𑌿𑌮𑌾𑌶𑍍𑌰𑌿𑌤𑌾𑌃 | 𑌲𑍋𑌕𑌾𑌯𑌤𑌾𑌦𑌿𑌸𑌾𑌙𑍍𑌖𑍍𑌯𑌾𑌨𑍍𑌤𑌾 𑌜𑍀𑌵𑌵𑌿𑌭𑍍𑌰𑌾𑌨𑍍𑌤𑌿𑌮𑌾𑌶𑍍𑌰𑌿𑌤𑌾𑌃 | 𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾𑌨𑍍𑌮𑍁𑌮𑍁𑌕𑍍𑌷𑍁𑌭𑌿𑌰𑍍𑌨𑍈𑌵 𑌮𑌤𑌿𑌰𑍍𑌜𑍀𑌵𑍇𑌶𑌵𑌾𑌦𑌯𑍋𑌃 | 𑌕𑌾𑌰𑍍𑌯𑌾 𑌕𑌿𑌨𑍍𑌤𑍁 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌤𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌨𑌿𑌶𑍍𑌚𑌲𑍇𑌨 𑌵𑌿𑌚𑌾𑌰𑍍𑌯𑌤𑌾𑌂 ||"

"திரிணாசகமுதல் யோகம்வரையிலுள்ள கருமங்கள் ஈசுவரப் பிராந்தியை ஆசிரயித்தவைகளாக விருக்கின்றன; லோகாயத முதல் சாங்கியம் வரையிலுள்ளவைகள் ஜீவப்பிராந்தியை ஆசிரயித்தவைகளா யிருக்கின்றன. ஆதலால் முமூட்சுக்கள் ஜீவேச வாதத்தில் புத்தியை ஒரு போதுஞ் செலுத்தத் தகாது. நிச்சலமாயிருந்துகொண்டு பிரமதத்துவம்

என்னும் வாக்கியத்தினாலும், உத்தர மீமாஞ்சை 2-ம் அத்தியாயம் 1-ம் பாதம் 1,2, 3 சூத்திரங்கள் ஷை அத்தியாயம் 2-ம் பாதம் முதலியவற்றாலும், ஷை வியாச சூத்திரத்திற்குச் சங்கராசாரியரால் செய்யப்பட்ட பாஷியத்தினாலும், கீதாபாஷியத்தினாலும், பஞ்சதசி முதலிய வேதாந்த பிரகரணங்களாலும் வெளியாகும். ஞானத்திற்கு அந்தரங்க சாதனமாகச் செவ்வையாய் ஆத்ம புத்தியை யுண்டுபண்ணும் சாங்கியமும், சித்த விருத்தி நிரோதன மென்னும் யோகமுமாகிய இரண்டும் சாதனங்களாக வுடன்பாடேயன்றி, அச்சாங்கிய யோகிகளது சித்தாந்தமே யுடன்பா டன்றென்பதாம். அங்ஙனமாக இவர், அத்வைதிகள் "அடிப்புறத்துத் தூலப்பிரகிருதி ஆன்ம தத்துவ மாம அவ் விருபத்து நான்கையுமே விசாரித்த தாகக் கூறுவதெப்பிரமாணங் கொண்டோ அறிகிலேம். இனி 'அவ்விருபத்து நான்கையுமே முப்பத் தாறு முதலியன வாக வகுத்துத் திருப்தி பூண்டதாகக்' கூறுகின்றார். அங்ஙனம் இருபத்து நான்கு முதலியவற்றிற்கு அதிக மாகவும், குறை வாகவும வகுத்தது சாந்தோக்கியம், தைத்திரீயம், சாரீரகம், வராகம், திரிசிகி, பைங்கள முதலிய உபநிஷத்துக்களும்; இலிங்கம், கூர்மம், சைவம, ஸ்காந்தம், விஷ்ணு, பாகவதம, பாரத முதலிய புராண இதிகாசங்களு மாம. இவற்றுள் சிவாகமங்கள் முப்பத்தாறு தத்துவங்களைக் கூறின; சாந்தோக்கியத்திற் கூறிய அக்கினியாதிக் கிரம சிருஷ்டியையே விரித்து ஆகாயாதிக் கிரமமாகத் தைத்திரீயங் கூறிற்று; அதனையே திரிசிகி, பைங்கள முதலிய சுருதிகள் மூலப் பிரகிருதியி னின்றும் அவ் வியத்தமும், அவ்வியத்தத்தினின்று மகதத்துவமும், மகதத்துவத்தினின்று அகங்கார தத்துவமும், அகங்காரத்தி னின்றும ஆகாயாதி பஞ்ச பூதங்களு முண்டாயின வெனக் கூறின. இத் திரிசிகியாதி யுபநிடதங்களிற் கூறிய வண்ணமாகப் புராணாதிகளும் வேதாந்தபிரகரணங்களுங் கூறின. இவற்றையே சிவ தத்துவ, வித்தியா தத்துவ, ஆன்ம தத்துவங்க ளாகச் சிவாகமங்கள் கூறின. இக் கருத் தறியாத இவர் அத்வைதிகளைத் தூஷிப்பது போலக் காட்டி, சுருதி யாதிகளையே

தூஷிக்கின்றவரானார். தத்துவங்களைச் சுருக்கியும் விரித்துங் கூறுறல் தத்துவாதீத வஸ்துவுக்கு யாதொரு குறைவுமில்லை, நிறைவு

பாரதம் சாந்தி பருவம் மோக்ஷ தருமம் பஞ்ச மத சித்தாந்த அத்தியாயத்தில் வெளிப்படையாய்ச் சாங்கியம், யோகம், சைவம், வைணவம், வைதிகம் இவையொன்றுக் கொன்று வேறென்றுசொல்லப்பட் டிருக்கின்றன; இதனால் வைதிகமாகிய வேதாந்தத்திற்குச் சாங்கியம் வேறென்றும், ஒன் றன்றென்றும் அறியலாம். பிரமசூத்திரத்தில் சாங்கிய யோக வைணவ சைவங்கள் மறுக்கப்பட்டமையானும், வேதாந்தம் மறுக்கப்படாமையானும் சாங்கியம் மறுக்கப்பட்டதென்றும், வேதாந்தம் மறுக்கப் படாத சித்தாந்த மாயிற்றென்றும் அறியலாம்.

பிரமத்தை ஆன்மாவெனும் பெயரால் சுருதி ஸ்மிருதி புராண இதிகாச கீதையாதிகளெல்லாம் கூறுவதை யுணராமையானும், ஜீவனுக்கும ஆன்மா வென்னும பதம் இருத்தல் பற்றியும அவ்வான்ம பதத்திற்குப் பரியாயமாய்க் கூறியிருக்கும பிரமம, ஈசன், சம்பு முதலிய பெயர்களெல்லாம ஜீவனுக்கேயாமென்று கூறினார். இனி ச சமயம வாய்ததால் ஆன்ம சத்தம் தேகத்திற்கு மிருப்பதாகச் சொல்லி, ஆன்மப பிரமத்தைத் தேகப்பிரம மென்றுங் கூறுவர்போலும். அன்றியும் விந்துவி னின்று முண்டாய் விந்துவி லொடுங்கும் சிவதத்துவத்திற்குச் சிவமென்னும் பெய ரிருத்தலின் சிவாகமாதிகளிற் கூறப்படும சிவ பதங்களுக்கு விந்து சிவ மென்றும் பொருள் செய்ய வுடன்படுவர்போலும்.

"நிர்குணஸ்ஸாக்ஷிஸ்வரூபோ நிஷ்க்ரியோ நிரவயவோऽயமாத்மா ||"

"இந்த ஆன்மா நிர்க்குணமாயும் சாக்ஷிசொரூபமாயும் நிஷ்கிரியமாயும் நிரவயவமாயு மிருக்கின்றது."

இது முதலிய சுருதிகளின்படி அத்வைதமானது ஜீவ சாட்சியான பிரமத்தை ஆன்மா வென்று கூறிட, இவர் ஜீவனை ஆன்மா வென்று கூறுவதாய்ப் பிரமித்தனர்.

ஸ்ரீசிகி உபநிஷத்.

"அஹங்காராபிமாநேந ஜீவஸ்ஸ்யாத்ஸ ஸதாஶிவ: ||"

"அகங்காராபிமானத்தால் சதாசிவனே ஜீவனாகின்றான்."

யோகதத்துவ உபநிஷத்.

"நிஷ்கலம் நிர்மலம் ஶாந்தம் ஸர்வாதீதம் நிராமயம் |
ததேவ ஜீவரூபேண புண்யபாபபலைர்வ்ருதம் ||"

"நிஷ்களமும் நின்மலமும் சாந்தமும் ஸர்வாதீதமும் நிராமயமுமான பிரமம் எதுவோ, அதுவே சீவ ரூபமாகப் புண்ணிய பாவ பலன்களாற் சூழப்பட்டது.'

ஜாபாலி உபநிஷத்.

"[illegible]

"பசுபதி அகங்காரத்திற் பிரவேசித்துச் சம்சாரியாகிய ஜீவனாகின்றான், னே பசு."

நிராலம்போபநிஷத்.

"[illegible]
[illegible] ஜீவ: ||'

"ஈசுவரனே பிரம விஷ்ணு ருத்திரேந்திராதிகளின் நாம ரூப வாயிலாக ஸ்தூலன் யான் என்னும் அத்தியாச வசத்தினால் ஜீவனாகிறான்"

பைங்களோபநிஷத்.

'[illegible]
[illegible] ||"

"சர்வஞ்ஞ ஈசனே மாயாலேசத்தோடு கூடியவராய் வியஷ்டி தேகத்திற் பிரவேசித்து, அதனால் மோகிக்கப்பட்டு ஜீவத்துவத்தை யடைந்தார்."

முண்டகோபநிஷத் உ.க.க.

[illegible]
[illegible] |
[illegible]
[illegible] ||

"ஓசௌமியா! அது சத்தியமானது. எரிந்துகொண்டிருக்கிற அக்கினியிலிருந்து அதே ரூபமாய் அனேக பொறிகள் எப்படியுண்டாகின்றனவோ, அப்படியே அக்ஷரத்திலிருந்து பலவித தேகத்தை யுபாதியாயுடைய ஜீவர்களுண்டாகின்றார்கள்; அதினிடத்திலேயே லயமடைகிறார்கள்."

சுகரஹசியோபநிஷத்.

[illegible] |
[illegible] ||

"இந்த ஜீவனானவன் காரியோபாதி (அவித்தையிற் பிரதிபலனம்) யை யுடையவன்; ஈசன் காரணோபாதி (மாயையிற் பிரதிபலனம்) யை யுடையவன். காரிய காரணங்களைத் தள்ளிவிட்டால் பூரணஞான சொரூபமான பிரமமே மிஞ்சுகின்றது."

ஸ்கந்தோபநிஷத்.

[illegible] | [illegible]
[illegible] | [illegible]

பத்தோ ஜீவ: கர்மநாஶே ஸதாஶிவ: | பாஶபத்தஸ்ததா ஜீவ: பாஶமுக்த: ஸதாஶிவ:||

"ஜீவனே சிவன், சிவனே சீவன். அந்த ஜீவன் சிவனே. உமியினால் சூழப்பட் டிருக்கையில் நெல்லா யிருக்கிறது; உமி யற்றதனால் அதுவே அரிசி யாகிறது. அப்படியே ஜீவனும் கருமத்தினால் சூழப்பட்டிருக்கிறான்; கரும நாசமானால் எப்போதுஞ் சிவனா யிருக்கிறான். (கரும) பாசத்தினால் கட்டுப் பட்டிருக்கிறவரையில் ஜீவனாயிருக்கிறான், பாசத்திலிருந்து விடுபட்டால் அப் போது சிவனாயிருக்கிறான்."

மகாநாராயணோபநிஷத் ௫-ம் அத்தியாயம்.

ப்ரஹ்மசைதன்யம் தேஷு ப்ரதிபிம்பிதம் பவதி|
ப்ரதிபிம்பா ஜீவா இத்யுச்யந்தே
அந்த:கரணோபாதிகா: ஸர்வே ஜீவா:||

"பிரம சைதன்யமானது அவைக (அந்தக் கரணங்கள்) ளில் பிரதி பலிக்கின்றது. பிரதி பிம்பங்களே ஜீவர்களென்று சொல்லப்படுகின்றன. சகல ஜீவாகளும் அந்தக் கரணத்தை யுபாதியா யுடையவர்களேயாம்."

யோகசிகோபநிஷத் ௩ ம் அத்தியாயம்.

ஆத்மா சித்ரூபோ நித்யோ ஹ்யுபாதிக:
யதா ம்ருதி கடநாமகம் ஶுக்தௌ ரஜதப்ரதீதி: |
ததா ப்ரஹ்மணி ஜீவத்வம் வீக்ஷணேந நஶ்யதி |
யதா ம்ருதி கடநாமகம் கநகே குண்டலாபிதா |
ஶுக்தௌ ரஜதவத் ப்ராதி ஜீவஶப்தஸ்ததா பரே||

"இந்த ஆத்துமாவானவன் சித்தாயும் நித்தியனாயும் குணங்களுக் கப்புறப்பட்டவனாயு மிருக்கிறான். மண்ணி னிடத்துக் குட மென்கிற பிராந்தியும் கிளிஞ்சலில் வெள்ளியென்கிற இருப்பும் எப்படியோ, அப்படியே பிரமத்தில் ஜீவத்துவம்...மண்ணில் குடமென்கிற பிராந்தியும் பொன்னில் குண்டலமென்கிறபிராந்தியும், கிளிஞ்சலில் வெள்ளியென்கிற இருப்பும் எப்படியோ, அப்படியே பிரமத்தில் ஜீவத்துவம்."

யாக்ஞவல்கியோபநிஷத்.

ஈஶ்வரோ ஜீவகலயா ப்ரவிஷ்டோ பகவாநிதி |
ப்ரணமேத் தண்டவத் பூமாவாஶ்வசாண்டாலகோகரம்||

'பகவானான ஈசுரன் தன் அம்சத்தினாலே சீவனாய்ப் பிரவேசிக்கிறானென்று குதிரை, சண்டாளன், பசு, கழுதை இவைகளைப் பூமியில் மரம்போல் ந்து நமஸ்காரஞ் செய்யவேண்டியது.

ஈசுவரகீதைசம்பிரதாயம்.

சொன்னகாலம் பகுதிபுமான் றேற்றம் என்பாலிரண்டிற்கு
முன்னராருங்காலமிவை மூன்று மென்பாலே முடியும்
அன்னதன்மையாலாதியந்தமின் றியன்னியமா
யென்னில்வேறாயின்மையினாலென்னதுருவேயென்பர்களால். (௬)

பிரமகீதை முண்டகோபநிஷத்.

அர்க்கன மதியங்கிமழையாதிமறைநாலு
மிக்கமிருபாகவிவிதங்களியமானர்
தக்கணேசுராசுரர்மனித்தர் பசுசாதி
யெக்கிருமிகீடமுமெழுந் சிவனிடத்தே. (கச)

இப்படிப்பட்ட சுருதி புராணுதி வாக்கியங்களை அனுசரித்துச் சைவபுராண கைலாச சங்கிதையானது

"[illegible]
[illegible] |
[illegible]
[illegible] ||"

"சர்வஞ்ஞனும் சர்வ கர்த்தாவுமாகிய சிவனே தனது மாயையினுலே சுருங்கிய வடிவுடையவனைப்போன்று புருஷனுயினனை; கலாதி பஞ்சகத்தினுலேயே போக்திருத்துவமாகக் கற்பிக்கப்பட்டான்; இவ்வாறிரண்டு ஸ்தானங்களினுமுள்ள புருஷன் விரோதமுடைய னல்லன்"

என இவ்வாறு கூற, இவர்

"முற்றறிவு முற்றுத் தொழிலுடையனுகிய சிவன் (ஆன்மா)
"சுவமாயையினுலே (உபாதிவசத்தினுல்) புருஷனுயினன். அச்சிவன்
"றனே (ஆன்மாவே) கலாதிபஞ்சகத்தினுலும் போக்தாவாம் புருஷ
"னுயினன், மாயோபாதி கற்பனை கலாதி பஞ்ச கற்பனை என்னும்
"இருதிறத்தானும் எய்திய புருஷன் வேறுபாடிலன்"

என உரை கூறி, இவ்வாறு ஒவ்வொரு சுலோகத்தினுமுள்ள சிவ பதத்திற்கு ஜீவ பரியாய நாம மாகக் கொண்ட ஆன்ம பதத்தை யுரையாக எழுதினர். அங்குள்ள சிவ னென்னுஞ் சொற்களுக்குச் சீவான்மா வெனப் பொருள் படுமாயின், சிவன் முற்றறிவன், முற்றுத் தொழி லுடையவன் என்றும், ஜீவன் சிற்றறிவு சிறு தொழிலுடையவன் என்றுங் கூறும் நூல்களுக் கெல்லாம தோஷமுண்டாம்; அது மாத்திரமா, சீவர்கள் பலவாயிருப்பதுபற்றி முற்றறிவு, முற்றுத் தொழிலுள்ள சீவர்கள் பலவாவதோடு அநேகேசுவரதோஷமும் உண்டாம். அது மாத்திரமா,

திருவாசகம்.

"ஊனுய் உயிராய் உணர்வாய் என்னுட் கலந்து தேனுய்"

சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள் தேவாரம்.

"ஊனுய் உயிரானுய் உடலானுய் உலகானுய்."

திருநாவுக்கரசு சுவாமிகள் தேவாரம்.

நிலனுய்த் தீயாகி நீருமாகி யியமானனுய்."

இவ்வித ஆன்ஞோர் வாக்கியங்கட் கெல்லாமும் தோஷ முண் டாம். ஷை பிரமாணங்களில் சிவன் ஜீவ ஞவதாய்ச் சொல்லுகின்ற மையின், அவ்விடங்களில் சிவன் என்ற சொல்லுக்குச் சீவான்மா வென்று தானே சொல்ல வேண்டும். அங்ஙன மாயின் தேவார திரு வாசக திரு மந்திர முதலிய நூல்களும் அவைகளின் மகிமையைப் பற்றிப் பேசும் திருத்தொண்டர் புராணம், திருவிளையாடற் புராண முதலிய நூல்களுங் கடவுளாய்க் கொண்டது ஜீவான்மாவை யென் றன்று சொல்ல வேண்டிய தாகின்றது? அங்ஙனமாயின், திருஞான சம்பந்த சுவாமிகள் முதலாயினோர் வணங்கினது ஜீவர்களையேயாம்; அவர்கள் பெற்ற முத்தியும் ஜீவான்ம பதமேயாம்.

வேதாந்திகள் ஆன்ம நிலையை மாத்திர முணர்ந்தவர்க ளென் றும், இவர் சார்பினர் சிவநிலையையு முணர்ந்தவர்களென்றுங் கூறிய தற்குச் சமாதானங் கூறுவாம். வேதாந்த நூல்கள் ஜீவனையும், அதன் பேரில் ஈசனையும், ஜீவ சாக்ஷியான கூடஸ்தனையும், ஈசுர சாட்சி யான பிரமத்தையும் (பிரமத்தின் பரியாய நாமம் சிவம்) கூறுகின் றன. இதையே சாநதோக்கிய உபநிஷத்தி லுள்ள தத்துவமசி என் னும மகா வாக்கியமும் போதிக்கின்றது. அவ்வாக்கியம் தத், த்வம், அசியென மூன்று பதங்களையும, நிரலே அது (ஈசன்) நீ (சீவன்) ஆகி ன்றாய் என முப்பொருளையு முடையது. இம்மூன்றும் வாச்சியார்த் தம்; இதன் இலட்சியார்த்தம் நிரலே பிரமம், கூடஸ்தன், ஐக்கிய மாம். இதற் குவமானம்: தற்பத வாச்சியார்த்தத்துக்கு மேக சலப் பிரதிபிமப ஆகாயமும், துவம்பத வாச்சியார்த்தத்திற்குக் கட சலப் பிரதிபிம்ப ஆகாயமும், தற்பத லட்சியார்த்தத்திற்கு மகாகாயமும், துவம்பத லட்சியார்த்தத்திற்குக் கடாகாயமும், அசிபத வாச்சியார் த்தத்திற்கு மகா காய கடாகாயமும், அசிபத லட்சியார்த்தத்திற்கு ஏகா காயமுமாம்.

ஆகாய உவமானத்திற்குப் பிரமாணங்கள்:—

கடவல்லி 5 - ம் வல்லி.

𑌅𑌗𑍍𑌨𑌿𑌰𑍍𑌯𑌥𑍈𑌕𑍋 𑌭𑍁𑌵𑌨𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌵𑌿𑌷𑍍𑌟𑍋 𑌰𑍂𑌪𑌂𑌰𑍂𑌪𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿
𑌰𑍂𑌪𑍋 𑌬𑌭𑍂𑌵 | 𑌏𑌕𑌸𑍍𑌤𑌥𑌾 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌭𑍂𑌤𑌾𑌨𑍍𑌤𑌰𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾 𑌰𑍂𑌪𑌂
𑌰𑍂𑌪𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌰𑍂𑌪𑍋 𑌬𑌹𑌿𑌶𑍍𑌚 ||

"உலகத்தில் ஒரே அக்கினியானவன் பல ரூபமாய்க் காணப்படுகிறான். அப்படியே சகல பூதங்களுக் குள்ளு மிருக்கிற ஒரே ஆத்துமா வானவன் பல ரூபமாய் ஆகாசம்போலக் (கடாகாச மடாகாச மகா காசம்போல) காணப் படுகிறான்."

மாண்டூக்கிய உபநிஷத்.

𑌆𑌤𑍍𑌮𑌾𑌹𑍍𑌯𑌾𑌕𑌾𑌶𑌵𑌜𑍍𑌜𑍀𑌵𑍈𑌰𑍍𑌘𑌟𑌾𑌕𑌾𑌶𑍈𑌰𑌿𑌵𑍋𑌦𑌿𑌤𑌃 ||

"ஆகாசமானது கடாகாசங்களாகச் சொல்லப் படுகிறதுபோல ஆத்மா வானவன் ஜீவர்களாகச் சொல்லப்படுகிறான்."

அந்நபூர்ணோபநிஷத் 5-வது அத்தியாயம்.

யதாகாஶோ கடாகாஶோ மஹாகாஶ இதீரித꞉ | ததா
ப்ராந்தைர்த்விதா ப்ரோக்தோ ஹ்யாத்மா ஜீவேஶ்வராத்மநா ||

"ஆகாசமானது எப்படிக் கடாகாசமென்றும், மகாகாசமென்றும சொல்லப்படுகிறதோ, அப்படியே ஆன்மா வானது ஜீவேசுவரர்க ளாகப் பிராந்தர்களால் சொல்லப்படுகிறது."

ருத்திர இருதயோபநிஷத்.

கடாகாஶமஹாகாஶௌ யதாகாஶப்ரபேதத꞉ |
கல்பிதௌ பரமௌ ஜீவஶிவரூபேண கல்பிதௌ ||

"ஆகாயத்திலே கடாகாசம் மகாகாசம் என எப்படிப் பேதம் கற்பிக்கப் பட்டிருக்கிறதோ, அப்படியே பரப் பிரமத்தின்கண் ஜீவேசுவரர்கள் கற்பிக்கப் பட் டிருக்கிறார்கள்."

தரிசனோபநிஷத்.

யதாகாஶோ கடாகாஶோ மடாகாஶ இதீரித꞉ | ததா
ப்ராந்தைர்த்விதா ப்ரோக்தோ ஹ்யாத்மா

"ஆகாச மானது கடாகாச மென்றும், மடாகாச மென்றும் எப்படிச் சொல்லப்படுகின்றதோ, அப்படியே அஞ்ஞானிகளால் ஆத்மாவானவன் ஜீவனென்றும் ஈசனென்றும் இரண்டுவிதமாகச் சொல்லப்படுகிறான்."

பைங்களோபநிஷத் 4-ம் அத்தியாயம்.

யத்ர யத்ர ம்ருதோ ஜ்ஞாநீ யேந வா கேந ம்ருத்யுநா |
யதா ஸர்வகதம் வ்யோம தத்ர தத்ர லயம் கத꞉ |
கடாகாஶமிவாத்மாநம் விலயம் வேத்தி தத்த்வத꞉ |

"ஞானியானவன் எந்தெந்த விடங்களில் எவ்விதமாய் மரண மடைந்தாலும் எங்கும் பரவிய ஆகாயம்போல் அந்தந்த விடங்களிலேயே லய மடைகிறான். வாஸ்தவமாய்க் கடாகாசம்போல ஆன்மாவானவன் லயம் அடைகிற தாக அறியத்தக்கது."

பிரமகீதை சாந்தோக்கிய உபநிஷத் 7, 8-வது அத்தியாயம்.

பின்னகடாகாயாதிகளாலாகாயமபேதம்பேதமுறுதே
யன்னவனேகாகாரனனேகாகாரவகம்புக்காலுமனைத்தா
மன்னியபேதாகாரமபேதாகாரமுமாய்மாதேவனிரானே
யின்னதெனுமத்தானெனுமாறெனியாவையுமீசானன்பிறிதன்றே. (கக)

ஷை முண்டகோபநிஷத்.

உடம்புடன்புணர்ப்பாற்சீவனுக்கிறையோடொப்புளதென்னிலொப்பில்லை
கடந்திகழ்வானின்வானம்வேறாகக்கருதியொப்புரைப்பரோவொப்பாய். (கஉ)

சூதசங்கிதை ஞானயாக வைபவம்.

மல்லலான்மாபலவாய்த் தோன்றுவதுஞ் சிவான்மாபரான்மாவெனும்பேதந்தோன்றுமதுவும்,சொல்லலுறினுபாதியாலன்றி மாமுனிவீர்சுபாவத்தினின்

றஃதெப்படியென்னிற் கேண்மின், வல்லகடமுதலாய வுபாதிசம்பந்தத்தால் வான்பேதமாய்த் தோன்றுமது போலுமுணர்வீர், செல்லலில் வேதாந்த வாக் கியங்களெல்லாம் பரமசிவனொருவனே யென்னத் தெரிவிக்குமந்நாளும். (உச)

ஆரியப்பப்புலவர் பாகவதம் 11 - ம் கந்தம் 4-வது ஆசிரியரையுரைத்தது.

கண்ணகன்றிடமிடத்துளவான்கடத்துளவான்
எண்ணநின்றனபோகவொன்றாயியைந்ததனால்
பண்ணுகின்றதன்மாயையிற்பற்பலபடைப்பாய்
நண்ணுகின்றவும்பிரமமொன்றாவெனவறிந்தேன். (அ)

சிவரகசியம் ரிபுகீதை 35-ம் அத்தியாயம்.

கடமடமென்றுணர்வுற்ற உபாதிநீக்கிற் கடவிண்ணுமடவிண்ணு மொன் றேபோல, மடமைமுதல் சீவபரவுபாதிநீக்கின் மாசற்ற சீவபர மிரண்டுமொன் றென், றிடமருவுமூகத்தாற் பரசீவைக்கிய வியல்புதனை யிருமையற வறிந்தே யத்தால், அடருமகண்டாகார சொரூபமாகி யசஞ்சல மாயான்மாவி லமர்ந்து நிற்பாய். (உக)

இச் சுருதியாதிகளின்படி வேதாந்த நூல்களுங் கூறுகின்றன வென்பதற்குப் பிரமாணங்கள்:—

கைவல்லிய நவநீதம் தத்துவவிளக்கம்.

விண்ணொன்றைமகாவிண்ணென்றுமேகவிண்ணென்றும்பாரின்
மண்ணென்றுகடவிண்ணென்றுமருவியசலவிண்ணென்றும்
எண்ணுங்கற்பனைபோலொன்றேயெங்குமாம்பிரமமீசன்
நண்ணுங்கூடத்தன்சீவனென்குசைதங்யமாமே. (கூஙு)

கடநீரில்மேகநீரில்கண்டவானிரண்டும்பொய்யே
குடவானும்பெரியவானும்கூடியொன்றாமெப்போதும்
இடமானபிரமஞ்சாட்சியிரண்டுமெப்போதுமேகம்
திடமாகச்சுவானுபூதிசிவோகமென்றிருந்திடாயே. (அஉ)

வேதாந்த சூளாமணி நிருக்தவிவேகம்.

சிவனொடீசன்கூடத்தன்பிரமமென்னச்சித்துநான்காங்கடநீர்கதுவுறுவெ ண்மீன்வான், றூவுபனிநீர் விம்பவனு மிதாகாசஞ் சொல்கடாவிச்சின்னகாச மொமொவான், மேவுமிவை யவற்றினுக்குத் திட்டாந்தமுறையாம். (கூக)

இதனால் அத்துவிதிகள் ஜீவான்மாவின் பேரில் பரமான்மாவி னையும அங்கீகரித் திருக்கின்றார்களெனச் சுருதியாதிப் பிரமாணங்க ளினாலே சித்தித்தது. இத னுண்மையினை யித் துவிதவாதி யறிய விரகில்லாமையான் "பிரபு ஒருவனுடைய அடுக்கு மாளிகை மூன்றி னுள்ளே அடியிற் கிடந்த மாளிகையை மாத்திரம் ஒருவன் பார்த்து விட்டு அப் பிரபு வுடைய மாளிகை அடுக்கு மூன்றையுந் தான் முற்றும் பரிசோதித் தறிந்தேனெனக் கருதிப் பகருமாறு போல" வெனப் பொருந்த மற்ற வுவமானமும், 'அடிப் புறத்துத் தூலப் பிரகிருதி ஆன்ம தத்துவமாம் அவ் விருபத்து நான்கையுமே முப் பத்தாறு முதலியன வகுத்துத் திருப்தி பூண்டு" எனப் பொய் யுவ மேயமுங் கூறினாரென்க. துவிதிகள் கொண்டிருக்கும் ஜீவான்மா

லையே அத்துவிதிகள் பிரமமெனக் கொண்டிருப்பதாய்ப் பிரமிக்கின்றார். இந்தப்பிரமை யொழிந்தாலன்றி யுண்மை புலப்படாது. தன்றலை சுற்றப்பட்டானுக்கு உலகெலாஞ் சுற்றுவதுபோல் தோன்றுகின்றதன்றோ? அதுபோல இவர் பிரமை கொண்டு மயங்கினால், அத்துவிதிகளும் அவ்வாறு பிரமைகொண்டு மயங்குவார் கொல்லோ!

௸ சிவபுராணாதிகளிலே முப்பத்தாறு தத்துவங்கள் சொல்லுகின்றன வென்று சொன்னதைப் பற்றி யோசிப்பாம். ௸ சிவ புரா

“ஸாங்க்யயோகப்ரஸித்தாநி தத்வாநி கதிசித்த்விஜா:| ஶிவ ஶாஸ்த்ரப்ரஸித்தாநி தேப்யோந்யாநி க்ருத்ஸ்நஶ:||”

• என்ற சுலோகமும் ‘சில தத்துவங்கள் சாங்கிய யோகங்களிலும் பிரசித்தமா யிருக்கின்றன; அவற்றினும் வேறான தத்துவங்களெல்லாம் சிவ சாஸ்திரத்திற் பிரசித்தம்’ என்று கூறிற்றேயன்றி, வேதாந்த விரோதமாகவும் இவர் மத அவிரோதமாகவும் துரிய சிவனும் சீவான்மாவும சத்தெனக் கூற வில்லையே. இவ் வளவு பிரயாசைப் பட்டு அத்வைதிகளை வெல்வதற்கு நெடுநாளாக ஆராய்ந்து தேடிப் பார்த்துக் கொணர்ந்த சுலோகத்திலேயே இவருக் கேதும் சாதக மில்லாவிடில் மற்றப்படி இவரது துவித சித்தாந்தத்திற்கு எங்கே பலங் கிடைக்கப் போகிறது?

சூதசங்கிதை சூதகீதை பரம விஞ்ஞானம்.

சச்சிதானந்தரூபனுயுந்தாமரையோன்செய்து
வைச்சபல்லுலகங்கட்கும்வயங்குறுகருத்தாவாயு
நச்சியபசுபாசங்கடமக்குவேறாயுநானு
முச்சமேயடைந்துநிற்போன்பரசிவனொருவனோர்மின். (உ)

வான்முதற்பூதங்களைந்துமற்றவற்றின்குணமைந்தும்
ஞானவிந்திரியமைந்துநவில்கன்மேந்திரியமைந்தும்
பான்மையுறுவாயுவொருபத்துமனாதிகளான்கு
மானவிவைகட்குக்காரணமானவவித்தையொன்றும். (௩)

ஆணவிம்முப்பானைந்தற்கப்பாற்பட்டவன்பசுவே
யீனமிலாப்பரசிவனிப்பசுவினுக்குவேறானோன்
மானமிலாப்பசுக்களுக்குமருவியுளதனாதியே
தானமெனவஞ்ஞானஞ்சமுசாரபீசமதே. (௪)

இச்செய்யுள்கள், பசுபாசங்கட்குச் சிவன் வேறானோனென்றும் முப்பத்தாறு தத்துவங்கட்குஞ் சிவன் வேறானோனென்றும் சொல்லி, அதற்கடுத்த ஆறாவது செய்யுளில்

முன்னுமவித்தையாற்பசுபேதமுமொய்வலியமாயையாற்
பன்னுபரதத்துவபேதமுங்கற்பிக்கப்பட்டதுவான்
மன்னுதேகேந்திரியாதிவாசனாபேதத்தாலே
பின்னுபேதமாமவித்தைபேசுபசுபேதத்திற்கும். (௫)

அவித்தையாற் பசுபேதமும மாயையால் ஈசபேதமுங் கற்பிக்க ப்பட்டன வெனக் கூறுகின்றமையின், ஜீவான்மாவைச் சேர்த்து முப்பத்தாறு தத்துவஞ் சொன்ன விடத்தும், சிவமொன்றே சத் தென்றும் ஜீவன் கற்பித மென்றும் கூறுகின்றமையின், அதிக தத் துவஞ் சொன்ன விடத்தும் துவிதஞ் சாதிக்கப்படாது, அத்துவித மே சாதிக்கப் படுகின்ற தென்றறிக. சிவத்தோடு ஜீவான்மா வென வொன்று கணக்கில் சேர்ந்ததினாலேயே சிவத்தைப் போலச் ஜீவான் மா சத் தென்று சொல்லப் பார்க்கின்றார் போலும். ஷை சூதசங்கி தையில் பசு அநாதி யென்றும், பசுவுக்குச் சிவன் வேறென்றும் சொல்லியும் பசு கற்பித மென்று சொன்னதைச் செந்திநாதையர் சற்றுய்த்துக் கவனித்துப் பரியாலோசிப்பா ராயின், வேத விரோத மான துவித வாதத்தைச் சாதித்து அவைதிக ராக அவசரப்பட்டு முன் வர மாட்டார். அத்வைதிகள் துவம்பத வாச்சியார்த்த மான ஜீவான்மாவையும் விசாரித்தார்கள்; தத்பத வாச்சியார்த்தமான ஈசு வரனையும் விசாரித்தார்கள்; அதனோடு (ஆன்மா வென்றும் பிரத் தியக் ஆன்மா வென்றுஞ் சொல்லப்படும்) துவம் பத லட்சியார்த்த மான கூடஸ்தனையும் விசாரித்தார்கள்; தத்பத லட்சியார்த்த மான பிரமத்தையும் விசாரித்தார்கள்; பிறகு அசிபத வாச்சியார் த்தமான கூடஸ்த பிரமத்தையும விசாரித்து, முடிவில் அசிபத லட்சியார்த்த மான ஏகத்துவத்தையும் விசாரித்தார்கள். இங்ஙன மாக அத்வைதிகள் ஜீவான்மாவை மாத்திரம் விசாரித்தார்கள்; பரமான்மாவை விசாரிக்க வில்லை யென்று சொல்வது அறிவுடை மை யாமோ! இவர், வேதாந்தத்தில் குறைந்த தத்துவஞ் சொல்லி வேதாந்தத்திற்கு விரோதமாகச் சிவாகமத்தில் அதிக தத்துவஞ் சொல்லி யிருக்கிற தென்றாலும் வேதாந்தத்தில் ஜீவான்மாவைப பற்றியும் பரமான்மாவைப் பற்றியும் சொல்லாமற் போக வில்லை யே. இதற்குச் சான்று ஷை சாந்தோக்கிய உபநிஷத்தின் தத்துவ மசி மகா வாக்கியமே போதிய தாம். அத்வைதத்திற்கும துவைதத் திற்கு முள்ள பேதம் இவ்விடத்தி லெனச் செந்திநா தையர்க்குத் தெரியாது பாவம்! அது பற்றியே விபரீத வுணர்வு கொண்டு துர் வாதஞ் செய்து தோல்வி யடைந்து போகின்றார். துவம் பத வாச்சி யார்த்தம் ஜீவ னென அத்வைதிகள் சொன்னால் துவிதிகள் பசு என்றும, ஷை லட்சியார்த்தம் கூடஸ்த னென அத்வைதிகள் சொ ன்னால் துவிதிகள் ஆன்மா வென்றும், தத்பதவாச்சியார்த்தம ஈச னென அத்வைதிகள் சொன்னால் துவிதிகள் பதியென்றும், ஷை லட்சியார்த்தம் பிரம மென அத்வைதிகள் சொன்னால் துவிதிகள் சிவ மென்றும், அசிபத வாச்சியார்த்தம் கூடஸ்த பிரம மென அத் வைதிகள் சொன்னால் துவிதிகள் ஆன்ம சிவ மென்றும் சொல்லக் கடமைப்பட் டிருக்கிறார்கள். இது வரையில் இருவருடைய சித்தா ந்தமும் ஒத்துப் போகிறது. இனி அசி பத லட்சியார்த்தந் தான்

பாக்கி. அசிபத லட்சியம் பிரம கூடஸ்த ஐக்கியம் அதாவது ஏக த்துவமென்று சொல்லுகிறார்கள் அத்வைதிகள்; இதையும் துவிதி கள் அங்கீகரிக்கக் கடமைப் பட்டவர்களே. ஆனால் ஏகத்துவம் என்பது உபசார மென்றும், யதார்த்தத்தில் ஏகமாவ தில்லையென் றும், துவித மாகவே யிருக்கிற தென்றும் துவிதிகள் சொல்லு கிறார்கள். அத்துவிதிகளோ, உபசார மன்று, யதார்த்தமாகவே யொ ன்றுதான் என்று சொல்லுகின்றார்கள். முத்தியில் இரண் டென்று சொல்லுங்கால் இரண்டும் சத்தா யிருத்தல் வேண்டும். இரண்டும் சத்தா யிருக்கும் பக்ஷத்தில் பிரமம் பரி பூரண மென்று சொல்லும் சுருதி யாதிகள் பொய்ப் பட்டுப் போகும்; அன்றி யுலகு பொய்யெ ன்று சொல்லும் சுருதி யாதிகளும் பொய்ப் பட்டுப் போம். இது தவிரக் கூடஸ்த பிரமத்திற்குக் கடாகாச மகாகாச திருட்டாந்தம் சுருதியாதிகள் கூறுகின்றன. கடாகாச மகாகாசங்கள் உபாதி பேத த்தால் இரண்டாய்க் காணப் படுகின்றனவே யன்றி யதார்த்த மல்ல. இந்த வுவமானம் அத்வைதத்தை யுறுதிப் படுத்துகிறதே யன்றித் துவிதத்தை யுறுதிப் படுத்த வில்லை. அது மாத்திரமா, துவிதத்தை மறுத்து அது பிராந்தி யென்றுங் காட்டுகின்றது. ஷெ உவமானப்படி முத்தியில் ஒரு பொருள் இருக்குமே யன்றி இரண்டு பொருள் சித்தியா. மேலும் சாந்தோக்கிய உபநிஷத்து முத்தியி லொன் றென்று சாதிப்பத னிமித்தம கூடஸ்தனே பிரம மென ஒன்பது முறை மறித்தும மறித்துங் கூறுகின்றது. இத னால் அத்துவிதிகள் ஜீவான்மாவைப் பற்றியும் பரமான்மாவைப் பற்றியும பேசியிருக்கிறார்க ளென்பது திண்ணம். இங்ஙனமாக அத்து விதிகள் ஜீவான்மாவைப் பற்றி மாத்திரம் பேசியிருக்கிறார்கள், பரமான்மாவைப் பற்றிப் பேசவில்லை யென்று சொல்வது சத்திய மாமோ! இவ்வாறு உண்மையை இன்மை யாகவும், இன்மையை உண்மை யாகவும் அடிமேயாடே புரட்டினால் இவரை யார் நமபுவார் கள்? கூடஸ்த பிரம ஐக்கிய விஷயத்தில் அதாவது ஐக்கியம் யதா ர்த்தமோ, கற்பனையோ வென்பதைச் சுருதியினாலும யுக்தியினா லும, அனுபவத்தினாலும் தீர்த்துக்கொள்வதை விட்டு, அத்வைதி கள் சொல்லுவதை யில்லை யென்று புரட்டிப் பேசினால் இவரது துவித மதம ஸ்தாபிக்கப்பட்டுப் போமா?

வராகோபநிஷத் உ வது அத்தியாயம்.

என்னுடைய பூரணாத்துமாவைத் தவிர ஜகத் ஜீவன் ஈசுவரன் மாயை முதலியவையில்லை.........சத்தியமான பிரமம் நான், என்னைத்தவிர வேறே யாதொன்று மில்லை.........மகாகாசத்தில் கடாகாசம் மடாகாசம் போலப் சிதாகாசமா யிருக்கிற என் (பிரமம்) னிடத்தில் ஜீவேசுவரர்கள் கற்பிக்கச் பட்டிருக்கிறார்கள்.........மாயையும் அதின் காரியமும் நசித்துப் போனால் ஈசுவரத்துவமு மில்லை; ஜீவத்துவமு மில்லை.

ஷை ரு வது அத்தியாயம்.

அகண்டமாய் இருக்கிறேனாகையால் என்னைத் தவிர வேறே யாதொன்றுமில்லை. எதெது காணப்படுகிறதோ, எதெது கேட்கப்படுகிறதோ அவை யாவும் பிரமத்தைத் தவிர வேறேயாயிருக்கவில்லை. நித்தியமாயும் சுத்தமாயும் விமுக்தமாயும் ஏகமாயும் அகண்டானந்தமாயும் அத்துவயமாயும் சத்தியமாயும ஞானமாயும் அநந்தமாயு முள்ள பரப்பிரம மெதுவோ, அதுவே நானாக விருக்கிறேன். நான் ஆநந்த ரூபன்; அகண்ட ஞான முள்ளவன், சர்வ சிரேஷ்டன்; பிரகாசமான சித்கனன்.

ஜகத்திற்கு விவர்த்தோபாதான காரணமாயிருக்கிற தெதுவோ, அந்தச் சித்து நான் என்று ஆசிரயஞ் செய்.

சிளிஞ்சலில் வெள்ளி எப்படிக் கற்பிக்கப்படுகிறதோ, அப்படியே என்னிடத்திலேயே மாயாமயமான மகதாதி ஜகத்தானது மாயையினாலே கற்பிக்கப்படுகிறது.

ஷை ச ம் அத்தியாயம்.

அத்வைதத்தில் ஸ்திர புத்தி யுண்டானவனாய்த் துவித பாவனை யடங்கினால் நான்காவது பூமி சம்பந்தத்தினாலே இந்த உலகத்தைச் சொப்பனம் போலப் பார்க்கிறான்.

சிவனே குரு, சிவனே தேவன், சிவனே வேதம், சிவனே பிரபு, சிவனே நான், சிவனே சகலமும், சிவனைக் காட்டிலும் வேறொன்று மில்லை.

இவ்வாக்கியங்கள் துவிதத்தை மறுத்து அத்வைதத்தைத் தாபிக்கின்றன. இத்தகைய வராகோபநிஷத்தே 2-வது அத்தியாயத்தில்

"திருணசகம் (ஒருவித யக்கியம்) முதல் யோகம் வரையி லுள்ள கருமங்கள் ஈசுவரப் பிராந்தியை ஆசிரயித்தவைகளா யிருக்கின்றன; லோகாயதமுதல் சாங்கியம்வரையி லுள்ளவைகள் ஜீவப் பிராந்தியை ஆசிரயித்தவைகளா யிருக்கின்றன. ஆனபடியினாலே முமுட்சுக்கள் ஜீவேச வாதத்தில் புத்தியை யொருபோதும் செலுத்தத் தகாது."

என்று கூறுகின்றது. கூறுங்கால் அவ்வுபநிஷத்தைச் சாங்கிய யோக உபநிஷத் தென்று கூறுவ தெங்ஙனம்? ஷை வராகோபநிஷத்தின் முதலத்தியாயத்தில்

"சில வாதிகள் தத்துவம் இருபத்து நான் கென்றும், சிலர் முப்பத்தாறு என்றும், பின்னுஞ் சிலர் தொண்ணூற்றா றென்றும் சொல்லுகிறார்கள்."

எனச் சொல்லி யிருக்கிறது. சுருதியிற் சொல்லுகிறபடி யன்றி வேறு எவ்வித தத்துவங்கள் விரித் தேனும் குவித் தேனும் சொல்லின், அதைச் சுருதி தத்துவத்தில் அடக்கிச் சொல்ல வேண்டும்.

அதில் யாதொரு விசேஷமு மில்லை; குறைவு மில்லை. விசேஷஞ் சொல்லுமாயின் அதில் துவிதஞ் சொல்லுகிறதா? அத்துவிதஞ் சொல்லுகிறதா? வென்று பார்க்கவேண்டும். இவர் தத்துவத்தை விரித்துக் காட்டிய பிரமாணங்களிலும் துவிதஞ் சத்தியமெனக் காட்டினா ரில்லை. நாம் குறைந்த தத்துவத்திலும் விரிந்த தத்துவத்

தினும் அத்துவிதமே யுள்ளதென்றும், துவிதம் மறுக்கப்பட்டதென்றுங் கூறி, அவற்றிற்குப் பிரமாணமுங் காட்டினேம். ஜீவான்மா பரமான்மா வென்று சொல்லி விட்டதினாலேயே துவிதஞ் சாதிக்கப் பட்டதாய்ப் பிரமித்து அதைப் பிரமாணமாகக் காட்டியது: அவ்விரண்டைப் பற்றிச் சொல்லியும் சிவ மொன்றே யுண்மைப் பொருளெனச் சொல்லிய (முன் காட்டிய) சூதசங்கிதை பரம விஞ்ஞான முரைத்த அத்தியாயத்தின் ஆறுவது செய்யுளால் மறுக்கப்பட்டது.

சிவதத்துவம் ஐந்தாய் விரிதல்.

"சிவதத்துவமானது சுத்தவித்தை,ஈசுரம், சாதாக்கியம், சத்தி, சிவ மென்று ஐவகைத் தத்துவங்களாக விரியுமா மென்று (யாழ்ப்பாணமும) இந்து சாதனப் பத்திரிகையில் விரித்து விளக்கி யிருக்கின்றேம்" என எழுதுகின்றார். நீக்கமற எங்கும் நிறைந்த சிவமானது விரியு மென்ப தெவ்வாறு? ஒரு பொருள் விரிய வேண்டுமாயின், தானில்லா விடத்துத் தான் விரிய வேண்டும். நீர் அலை யாக விரிய வேண்டின் தானில்லா விடத்துத் தான் விரிகின்றது. பாயையும் பூகோள படத்தையும் விரிக்க வேண்டின் அவை யில்லாவிடத்துத் தான் விரிக்க வேண்டும். எது விரிகிறதோ, அது சுருங்கும்; எது சுருங்குகிறதோ அது விரியும். சுருங்குதல் விரித லோடுங் கூடிய பொருள்: சடமாகவும், விகாரமாகவும், அழிதல் மாலையவாகவும, அசத்தாகவும், மாயா சம்பந்தம் பெற்ற தாகவு மிருக்குமே யன்றி ; சித்தாகவும, நிர் விகார மாகவும், அழியாத தாகவும், சத் தாகவும, மாயா ரகித மாகவு மிராது. சிவதத்துவம் ஐந்தாக விரியு மென்று சொல்வதில் ஒரு பொருள் ஐந்து பொரு ளாகின்றதா யாகின்றது. ஒன்று ஐந்தாகு மாயின், ஒன்று கெட்டு ஐந்தாகின்றதா? ஒன்று கெடாது ஐந்தாகின்றதா? ஒன்று கெட்டு ஐந்தாகின்ற தென்னின, அப்போது ஒன்றென்ப தில்லாமற் போகின்றது. ஒரு வாழைக்காயை ஐந்தாகத் துண்டிப்போமானால், அப்போது ஒன் றென்ப தில்லாமற் போகின்றதன்று? அதுபோல் சிவங் கெட்டு ஐந்து தத்துவங்களாக ஆகுமாயின் அப்போது சிவமென்ப தில்லாமற் போமே. சிவமே யில்லாமற் போமாயின் ஐந்து தத்துவங்கள் மாத்திர மிருக்குமா? அவையு மில்லாமற்றான் போம். யாங்ஙன மென்னின், சிவம் ஐந்து தத்துவங்க ளாகு மாயின், சிவம் காரணமும், ஐந்து தத்துவங்கள் காரியமுமாம். காரியங்களெல்லாம் அழிவுடைமை யென்பது யாவர்க்கும் அனுபவம். காரியமான இவ்வுலகு அழிவுடைமை யென்பது இவர் பக்ஷமு மாகும். இந் நியாயத்தின் பிரகாரம் சுத்த வித்தை முதலிய ஐந்து தத்துவங்களும் காரியமாய் அழிந்து இல்லாமற்போ மென்க. காரணமும் அதாவது சிவமும் அழிந்து இல்லாமற் போய், காரியமும் அதாவது ஐந்து தத்துவமும் அழிந்து இல்லாமற் போமாயின், இந்தச் சித்தாந்தத்தைக் கைக்கொண்ட இவரது மதம்

கடவு ளில்லையென்று சொல்லும் நாஸ்திக மதமாய்ப் போம்; அதனால் இவர் நாஸ்திகராய்ப் போவா ரென்பதி லைய மில்லை.

இனி ஒன்று கெடாது ஐந்தாகின்ற தென்னின் இதுவும் பொருந்தாது; எங்ஙன மெனின் ஆராய்வாம். ஒன்று ஒன்றாகவே கெடாதிருக்குமாயின், ஐந்தாவ தெங்ஙனம்? ஒரு மரத்தை ஐந்து துண்டமாக்கினால் ஒன்று கெட்டு ஐந்தாகின்றது ; ஒன்று ஒன்றாகவே யிருக்கு மாயின், ஐந்தாவ தெங்ஙனம்? ஒன்று ஒன்றாகவே அழி வில்லாமலும் விகாரப் படாமலும் இருக்கவும், பலவாகவும் வேறு வழியிருக்கின்றது. அது கானல் ஒன்றா யிருக்க, அதி னின்றுந் தோற்றிய நீர் அலை திவலை முதலியன போலவும், மனம் ஒன்றா யிருக்க அதினின்றுந் தோற்றிய சொப்பன உலகத்தில் மக்கள் விலங்கு பறவை முதலியன போலவும், இந்திர சால சக்தி ஒன்றா யிருக்க அதி னின்றுந் தோற்றிய பல பொருள்கள் போலவுமாம். இவ்வுவமானத்தால் காரணம் உண்மையும், காரியம் உண்மைப்போலியுமாம். இது அத்வைதிகளின் கொள்கை யாதலின் செந்திநா தையர் இதை ஒப்பமாட்டார்; எனெனின் காரியம சத்தென்ப திவர் மத மாகலி னென்க. இவ்விஷயத்தில் காரியம் சத்தெனத் தாபிக்க முடிய வில்லை. அதனால் அசற்காரியவாதத்தை யொப்பக் கடமைப்பட்டவரானா ரென்க.

சிவம ஐந தாக விரியு மென்பதில் விரித லென்பது தொழில் ; இந்தத் தொழிலுக்கு முதல் சிவம் ; ஆகலின சிவத்தின் றொழிலே சுத்த வித்தை முதலிய வென் றாகின்றது; மண்ணின் வளைத லாதிகளே குட மென்பது போலா மென்க. இவ் வுவமானப்படிக் காரணமான மண்ணை யன்றிக் காரியமான குடத்திற்குப் பொரு ளின்று. குட மென்பது சொல்லுந் தோற்றமு மாம. அங்ஙன மாயின் குட மென்பது பொய் யெனல் திண்ணம். அங்ஙனமே காரண மான சிவத்தையன்றிக் காரியமான சுத்தவித்தை, ஈசுரம், சாதாக்கியம், சிவ மெனனும ஐந்து தத்துவங்கட்கும பொரு ளில்லாமல் பொய்ப போகின்றது. இது காறும் செந்திநா தையர் இக் காரண வாதத்தில் பிரவேசியாமல் தந்திர மாய் மறைந் தொழுகின போது பிரவேசிக்குமபடி நேரிட்டு விட்டது. அதனால் கத மூஞ்சூறு அகப்பட்டுக் கொண்டதுபோல அகபபட்டுக் கொ இனி அதனி னின்றும வெளி வந்து ஒரு போதுந் தபபி ப் டார். இபபடிபபட்ட விஷயங்களைப் பற்றிப் பேசினால் குயு வதாய்ச் சொல்லுகிறார். தப்பி யொளிகிறதற்கு இஃ தெ யைக் கண்டு பிடித்து வைத்திருக்கின்றார். நாம சுருதியை பித்து அதற் கிணங்க யுக்தி அனுபவங்களையும் எடுத்துச் சொ போது, அதற்குப் பதில் பேச நியாய மில்லாமையால் அதைக் குயுக்தி யென்கிறார். எது குயுக்தியோ, அது யுக்தியால் கண்டிக்கபபடும். நாம சொல்வது யுக்திக்கு மாறுபடு மாயின், அதைச் சுருதி

யுக்தி அனுபவங்களால் மறுக்க வேண்டும். அதை விட்டு வாளா குயுக்தி யெனச் சொல்வது நியாய மாகாது. பிறர் மதத்தை நியாயத்தால் வெல்ல ஆகாத போது அவர் சொல்லும் நியாயத்தைக் குயுக்தி யெனச் சொல்வதற்குக் காரணம் நியாயமற்ற தம்மதத்தில் வைத்த துரபிமானமேயாம்.

அதீதசிவம் அந்தர்க்கதமாதல்.

இவ் விஷயத்தை யொட்டி "ஆன்ம தத்துவம் (உச) வித்தியா தத்துவம் (எ) சிவ தத்துவம் (ரு) என்னும் முப்பத் தாறு தத்துவங்களுக்கு அதீதமாய் விளங்கும் சுத்த சிவத்தின் தடத்த மூர்த்தங்களாகிய நிஷ்களா சிவன், நிஷ்களா சகளா சிவன், சகளா சிவன் எனப்படுவார் முத் திறப்படும் லய போக அதிகாரத் துட்பட்டு அவ் வைந்து சுத்த தத்துவங்களையே தானமாய்ப் பொருந்துவர்" என்று கூறுகின்றார்.

இவ்வாக்கியத்தில் முப்பத்தாறு தத்துவங்கட்கும் அதீதமாய் நகுவது சுத்த சிவமென் றுகின்றது. அதீத மென்பதன் பொருள் வெளிப்பட்டிருத்தல்; அதற்கு எதிர்மறை உள்ளடங்கி யிருத்தல். சுத்த சிவத்தின் தடத்த மூர்த்தங்க ளாகிய நிஷ்களா சிவனுதியர் என்று சொல்வதால் சுத்த சிவம சொரூபமும், தடத்தம நிஷ்களா சிவனுதியருமாம. சொரூப மென்பதன் பொருள்: பிறிதோர் பொருளின் அவாய் நிலை யின்றித் தன்னிடம அமையு மியல்பு; சொரூபம பிரமம சத்தா மென்பது போல வென்க. தடத்தத்தின் பொருள்: சொரூபத்திற்கு விலட்சண மானது. எந்த லட்சணம் ஓர் காலத் திருப்பதாய் வியாவர்த்தகம் அதாவது மற்றவற்றி னின்றும வேறு பிரித் தறிவிப்பதோ, அது தடத்த லட்சணமெனப் படும். எப்படித் தேவதத்தனது வீட்டில் ஓர் காலத்தி லிருந்து தேவதத்தனது வீட்டை மற்ற வீடுகளி னின்றும வேறுபிரித் தறிவிக்கும் பக்ஷி தேவதத்தனது வீட்டிற்குத் தடத்தலட்சண மாகிறதோ, அதுபோல ஜகத்தின் உற்பத்தி முதலியவற்றிற்குக் காரணத் தன்மை யெதுவோ, அது ஓர் காலத்தில் அதாவது அஞ்ஞான தசையில் இருப்ப தாய்ப் பிரமத்தின் வியாவர்த்தக மாகின்றது. ஆதலால் அது பிரமத்தின் தடத்த லட்சணமாம.

சுத்த சிவம முப்பத் தாறு தத்துவங்கட்கும் அதீதமாய் விளங்குகின்ற தென்பதைப பற்றியும் ஆராய்வாம. 36 தத்துவங்களும் உண்மையாயிருந்து அவற்றினுக்குச் சுத்த சிவம் வெளிப்பட் டிருக்கின்றதா? பொய்யாயிருந்து வெளிப்பட் டிருக்கின்றதா? உண்மையா யிருந்து வெளிப்பட் டிருக்கிற தெனின், அப்போது சுத்த சிவத்துக்கு 36 தத்துவங்களும வேறுபட் டிருக்கவேண்டும. அங்ஙனமாயின் சுத்தசிவம் அபரிபூரண மாகிறது. எங்ஙன மென்னின் கடத்து

க்குப் படம் வெளிப்பட் டிருக்கின்றது. அங்ஙன மாயின் கடம் வேறு பொருளும், படம் வேறு பொருளுமா யிருப்பதோடு இரண் டும் அபரிபூரண கண்டப்பொருள்க ளன்றோ? அங்ஙனமே சுத்த சிவம் வேறு பொருளும், 36 தத்துவங்களும் வேறு பொருள்களு மாய் அபூரண கண்டப்பொருள்க ளாகுமன்றோ? அபூரணங்க ளாகுமாயின் சிவம் பரிபூரண மெனச் சொல்லும் சுருதி யாதி வாக்கியங்கட்குப் பங்க முண்டாமே. இனிப் பொய்யா யிருந்து வெளிப்பட் டிருக்கின் றன வென்னின், இது அத்வைதிகளின் பக்ஷ மாகலின், அதை இவர் ஏற்க மாட்டார். இவ்வாறு கூறும் உபநிஷத்துக்களை யெல்லாம இவர் பரிகசித் திகழ்ந் திருக்கிறார். அது துவித சைவ மறுப்பின் 45, 46, 47, 48, 49-வது பக்கங்களிற் காண்க. மற்றப் பூதங்க ளிருக்கு மிட த்தில் ஆகாயமு மிருந்து மற்றப் பூதங்கட்கு ஆகாயம் அதீதமா யிருப்பதுபோல என்று சொல்லின், இவ் விஷயம் ஒரு முறை இரு முறை யன்று, பன் முறையும் மறுக்கப்பட் டிருக்கிற தென இவர் க்கே தெரியு மாகலின், அது விஷயமாகப பேச வாயையுந் திறக்க மாட்டா ரென்பது நிச்சயம். இவ் விஷயத்தைப் பற்றித் தெரிந்து கொள்ள வேண்டுமாயின் "அத்வைததூஷண பரிகாரம்," "அவைதிக சைவசண்டமாருதம" முதலிய நூல்களில் விரிவாய்த்தெரிந்து கொள் ளலாம். இதனால் 36 தத்துவங்களும சத்தாயிருந்து, அவற்றினுக்குச் சுத்த சிவம அதீத மென்பது கண்டிக்கப் படுகின்றது: கண்டிக்கப் படவே, அம் முப்பத்தாறு தத்துவங்களும சத்துப் போலியா யிருக்க, சிவம அதீத மென்பது தாபித மாகின்ற தென்க. இதற் குவமானம அரவுக்குக் கயிறும,வெள்ளிக்குக் கிளிஞ்சலும,சொப்பன உலகுக்கு மனமும இவை போலப் பிறவுமா மென்க. இவ் வுவமானத்தின்படி அரவு, வெள்ளி, சொப்பன வுலகுமுதலிய ஸ்தானத்தில் 36 தத்துவங் களையும்; கயிறு, கிளிஞ்சல், மனம முதலியவற்றின் ஸ்தானத்தில் சுத்த சிவத்தையும வைத்தால் பொருத்த மாய்ப் போம. இது சுருதி யுக்தி அனுபவ சம்மதமாயு மிருக்கின்றது. ஷ தத்துவங்களைச் சொ ல்லும் ஆகமத்திற்கும இவரால் பரிகசிக்கப்படும அத்துவித உபநிஷ த்துகளை அனுசரித்துத் தான் பொருள் செய்ய வேண்டும் செய்யா விடில் ஆகமம் வேத விரோதமாவதோடு யுக்தி அநுபவங்களுக்கும் விரோதமாய், ஆகமம அவைதிகமாய்ப் போம்.

மற்றொரு விஷயம் வருமாறு:—இவர் வாக்கியப்படிச் சுத்த சிவம் அதீதமும் சொரூபமு மாகின்றது. அச்சிவம்: நிஷ்களசிவன், நிஷ்கள சகள சிவன், சகள சிவன் ஆகிய முச் சிவன்களும ஆகுங் கால் சுத்த சிவம் தனது அதீதத் தன்மை கெட்டு முச் சிவன்க ளா கின்றதா? கெடாது ஆகின்றதா? அதீத மென்பது மேற்பட் டிரு த்தல்; அதற் கெதிர் மறை அந்தர்க்கதம் (உள்ளடங்கி யிருத்தல்) அதீதங் கெட்டு ஆகிற பக்ஷத்தில் அதீதமே யில்லாமற் போகின்றது.

இல்லாமற் போமாயின் அதற் கெதிர் மறை யாகச் சிவம் அந்தர்க் கதம அதாவது உள் ளடங்கிய தாகிறது. இவ் வந்தர்க்கதமு மில்லா மற் போகின்ற தென்றே சொல்ல வேண்டும, ஏனெனின் அதீதம் காரணம, அந்தர்க்கதம காரியம். காரியம் அழிவுடையதும அசத்து மாம். ஆதலால் முச் சிவன்களு மில்லாமற் போவார்கள்; அன் றிக் காரிய மெல்லாம் சடமா யிருக்க வேண்டு மானதால் முச்சிவன் களும சடமாய்ப போவார்கள். இதனால் சுத்த சிவமும் மற்ற முச் சிவன்களும் அழிதலும், அந்தர்க்கதமும, அசத்தும், சடமும, விகாரமு மாகின்றார்கள். காரண அதீத சிவமும், காரிய அந்தர்க் கத முச் சிவன்களும் அபாவ மாய்ப் போமானால் அதைக் கைக் கொ ண்ட இவரது மதம நாஸ்திக மதமாய், அது பற்றிப் பூர்வ பக்ஷி யார் நாஸ்திக ராய்ப் போவார். பொன் பூஷண மாகிறபோது பொன் கெடாது பூஷண மாகின்ற தன்றோ? அது போலச் சுத்த சிவம் முச் சிவன்க ளாகிறபோது சுத்த சிவம் கெடாது முச்சிவன்க ளாகிற தெ ன்னின் இதுவும் பொருந்தாது. பொன் பூஷணமாகிறபோது பொன் விகாரப்பட்டே பூஷண மாகிறது. அங்ஙனமே சிவன் முச் சிவன்க ளாகிற போது சிவன் விகாரப்பட்டே ஆக வேண்டும. இதனால் சுத்த சிவத்துக்கு விகாரத்துவ தோஷ முண்டாகிறது. அன்றிப பொன் பூஷண மாகிறபோது ஒருவிதத் தொழிலைப பெற்றே பூஷண மாகி றது. எது தொழிலைப பெறுகிறதோ, அது கண்டப பொருளா யிருத்தல் வேண்டும். இப்படியே பூஷண மாகும பொன் கண்டப் பொருளா யிருத்தல் கண் கூடு. தொழிலே யறகும பொருள் பூரண மா யிருத்தலே யாம கண்டறியோம். இபபடியே சுத்த சிவம் தொ ழிலைப பெற்று, அது காரணமாகக் கண்டத்துவதோஷத்தைப பெறு கின்றதா யாகின்றது. பொன் பூஷண மாக வேண்டு மாயின அதைக் காரியபபடுத்த வினையாளன் ஒருவன் வேண்டும; அவ்வாறே சுத்த சிவம் முச்சிவன்களாக வேண்டு மாயின் அதைக் காரியபபடுத்த மற் றொரு சுத்தசிவம் வேண்டும; அச்சிவத்துக்கு மற்றொரு சுத்த சிவம வேணடும்; அதற்கு மற் றொரு சுத்த சிவம வேணடும. இவ் வாறு முடி வின்மை யென்னும அநவத்தா தோடத்திற் கிட னுவ தோடு அச்சுத்த சிவன்க ளெல்லாம் அசுத்தத்தையும, விகாரத்தையும கண் டத்தையும, இன்னு மிவை போலப பல தோஷங்களையும பெறும்.

அதீதங் கெடாது முச்சிவன்க ளாகிற தென்னின், அதீதம் அதீதபபடி யிருநதால் மற்றென் றுவதெங்ஙன்? பொன் பொன்னுப படிச் சுபாவ மாகவே யிருக்கு மாயின் பூஷண மாத லெங்ஙனம? அவ்வாறே, சுத்த சிவம் அதீதமாகவே யிருக்கு மாயின் அதற் கெதிர் மறை யாக அநதர்க்கத மாத லெங்ஙனம? அதீதங கெடாது முச் சிவன்களாதற்கு வேதசாஸ்திர சமமதமாய் ஒரு வழியிருக்கின்றது; அது விவர்த்தத் தோற்றமாம். இதனை வேதசாஸ்திர வழியினிற்கும்

அத்வைதிக ளொப்புக் கொள்ளுகிறார்கள்; அதை யொப்பாமை யால் இவர் பக்கத்தினர் வேதசாஸ்திர பாஹியர்களாகின்றார்கள்.

இனிச் சொரூபசிவம்: தடத்த முச்சிவன்களாதலைப் பற்றிப்பேசுவாம். (சொரூப தடத்த விலக்கணங்களைப் பற்றி முன்னரே வரைந்திருக்கின்றாம்) சொரூபசிவம் தடத்த சிவன்க ளாகிறதாயின், சொரூபங் கெட்டுத் தடத்தங்க ளாகின்றதா? சொரூபங் கெடாது தடத்தங்க ளாகின்றதா? சொரூபங் கெட்டு ஆகின்றதெனின், சொரூபமே யில்லாமற்போகிறது. கெடாது ஆகின்றதெனின் சொரூபம் சொரூபப் பிரகார மிருந்தால் தடத்த மாத லெங்ஙனம்? ஒன்று மற்றொன்றாகிறதானால் ஒன்று காரணம், மற்றொன்று காரியமாம். அப்படியே சொரூப சிவங் காரணம், தடத்தசிவன்கள் காரியம். காரியம அழிவுடைமை, அசத்து, சடம் ஆகும் என்பது இவரும் ஒப்புக்கொண்ட விஷயமே. அப்படி யானால் காரணத்தோடு காரியமும் அழிவுபாடும அசத்து மாகிறது. இதன் படியே சொரூப சிவமும தடத்த சிவன்களும் அழிவுபாடும் அசத்துமாய் அபாவப பொருளாகின்றன. இதனாலும் இமமதம் நாஸ்திக மதமாய் இதைக் கைக்கொண்டவர் நாஸ்திகராகின்றனர்.

இவர் வாக்கியத்தில் சொரூபசிவம் சுத்தமாகின்றமைப்பற்றித் தடத்த சிவம் அசுத்த மாகின்றது. சுத்தம் அசுத்த மாகிறதாயின் சுத்தம கெட்டு அசுத்தமாகிறதா? சுத்தம் கெடாது அசுத்தமாகிறதா? சுத்தங் கெட்டு அசுததமாகிறதாயின் அப்போது சுத்தசிவம் அசுத்தசிவமாய் விடுகிறது. சுத்தங் கெடாது அசுத்த மாகிற தாயின் சுத்தம் சுத்தப் படியே யிருக்குமாயின் அசுத்தமாத லெங்ஙனம? இதன்படியே சுத்த சிவம சுத்த சிவமாகவே யிருக்கு மாயின் அசுத்த சிவ மாத லில்லை. இனி அதீத சிவம அநதர்க்கத மாய் நிஷ்கள சகள சிவமான தாகவே வைத்துக்கொண்டு அதன் பேரிலும் ஆராய்வோம். அதீதசிவம முன்பு நிஷ்கள மாயிற்று; நிஷ்களத்தி லிருநது பின்பு எபபடிச் சகள மாயிறறு? ஒன்றுக் கொன்று எதிர்மறை யாயிற்றே. நிஷ்களம சகள மாவதும், சகளம நிஷ்களமாவதும பொருநதுமா? சகள நிஷ்களத்தினுள்ளும ஒன்றுக் கொன்று காரண காரிய சமபநத மிருக்கின்றது. நிஷ்களம் காரணமானால் சகளம காரிய மாகிறது; சகளம் காரணமானால் நிஷ்களம் காரிய மாகிறது. காரண முண்மையும் காரியம் பொய்யு மெனப் பன் முறையும் பேசி யிருக்கின்றோம். இதன் படி ஏதோ வொன்று காரியமாய்ப் பொய்யாக வேண்டும். ஒனறு காரிய மாய்ப் பொய்ப்பட்டுப போகவே, ஒன்று காரணமாய்மெய்ப்படவேண வேண்டும். அநதக் காரணமும் அதீத சுத்த சிவத்தின் காரிய மாகலின் அதுவும பொய்ப்பட வேண்டும். எது காரணமோ, அது மற்றொன்றினுக்குக் காரியப்பட வேண்டுமாகலின், அநதச் சுத்த அதீத சிவமும காரிய மாய்ப் பொய்ப் பட்டுப் போம். இவ்வாறு செல்லச்

செல்லமுடியில்லாமற்போகின்றமையின், இம்மதம் அநவஸ்தாதோட மதமா மென்க; அதைக் கைகொண் டொழுகுபவரும் அநவஸ்தா தோட மதஸ்தராமென்க.

பிரமமான ஆன்மாவே புருஷனாதல்.

"ஆன்மா இந்தக் கலை கால நியதி வித்தை இராக தத்துவங்களோடு கூடிக் கன்ம பலங்களைப் புசிக்குங்கால் புருஷ தத்துவத்தை யடைகின்றான் என்று சித்தாந்த சாராவளி கூறினமைக்கும்,

"[illegible]|
[illegible]|
[illegible]|
[illegible]||"

'மலசம்பந்தத்தினாலே சீவான்மா பசு என்று சொல்லப்படுவன் முத்தனெனப்படான்; சிவனைப்போல வியாபகனாகவும் சின்மயனாயும் சூக்குமனாயும் நின்ற ஆன்மா மலத்தினாலே தகையப்பட்டிருக்கின்ற சர்வ ஞானக்கிரியா சத்திகளை யுடையனாகி அந்த ஞானக்கிரியாசத்தி யாதிகளின் ஏகதேசப் படர்ச்சியின் பொருட்டுக் கலாதி தத்துவங்க ளோடு கூடிக் கர்ம சம்பந்தமுடைய னாகுங்கால் சகலனெனச் சொல் லப்படுவான்' என்று மற்றப் பவுஷ்கராதி யாகமங்களிலே சொல்லப் பட்டமைக்கும், காலம் நியதிமுதலிய தத்துவ பஞ்சகம் புருஷனுக் குளவாய்ச் சகல னெனப் படுவா னென்றும், அவன் அவை நீங்கிய விடத்து நிஷ்களனெனப் படுவானென்னுங் கருத்துறச் சங்கராசாரி யர் கூறும், ஆரியனார் இனத்தருமாகிய வித்தியாரண்ணியர் இயற் றிய வியாக்கியைக்கும்" என்றார்.

ஜீவான்மா சிவனைப் போல வியாபக மென்பதற்குச் சுருதியின் ஆதாரமும், சுருதியி னுடப்பிரம்மண ஆதாரமு மில்லை; ஆதலால் இது வைதிகர்கள் பிரமாணமாக அங்கீகரிக்கப்பட்ட தன்று. பின்னர் மலசம்பந்தத்தினாலே 'சீவான்மா பசு என்று சொ ல்லப்படுவன் முத்தனெனப்படான்' என்பதும் பொருந்தாது; பசுவு க்கு முன் ஜீவான்மா வென்ப தொன்றிருந்து அது பின்னர்ப் பசுவா கின்றா னென்பதற்குச் சுருதியாதிப் பிரமாண மில்லை. ஆன்மா பசு வாகின்றானென்பதற்குச் சிவன் பிரமம்அல்லது பிரமத்தின் பரியாய நாமமான ஆன்மா பசுவாகின்றானென்பதே பொருள். இதற்குப்பிர மாணம் மற்றோரிடத்துக் காண்க. பிரமத்திற்கே ஆன்மாவென்று பேரிருப்பதால் ஆன்மா பசுவாகின்ற தென்பதற்குப் பொருள் பிரமமே பசுவாகின்ற தெனச் சொல்ல வேண்டும். கூடஸ்த னாகிய

ஆன்மா பசு வாகின்ற தென்றாலும் அக் கூடஸ்தன், கோ காசத்தின் ஓர் அம்ச மாகிய கடாகாசத்தை யுவமானமாகக் கொண்ட பிரமத்தின் ஓர் அம்சம்போல் சொல்லப்படுகின்றமையின், அஃதும பிரமமே பசுவாகின்ற தென்பதே யாம். வித்தி யாரண்ணியர் இவர் கூறுமாறு எங்கும் வியாக்கியானஞ் செய்யவுமில்லை ; செய்யவுமாட்டார். அவருடைய நூல்களிலும் வியாக்கியானங்களிலும் அவித்தை நீங்கியவிடத்துப் பிரமம் அல்லது பிரமத்திற்கு மற்றொரு பெயராகிய ஆன்மா நிஷ்கள மென்று சொல்லப்பட் டிருக்கின்றது. அவர் பிரமமான ஆன்மா நிஷ்களமென்று சொன்னால், இவர் பிரமமல்லாத ஜீவான்மாவை நிஷ்கள மென்றார். இவர்: தமது மதக் குற்றத்தை வித்தி யாரணணிய சுவாமிகள் பேரி லேற்றப் பார்க்கின்றார். 'வித்தி யாரண்ணியரும் கலா பஞ்சக முடைமையாலே சகலனெனப் பட்டான்' எனக் கூறினா ரென்றார். அவ்வாறு கூறி யிருக்கிற விடத்தில ஆன்ம சத்தத்திற்குச் சீவான்மாவெனப பொருள் கொண்டாரா? சிவன் அல்லது பிரம மெனக் கொண்டாரா ? இவர் அதைச் சொன்னாரிலலையே. இவர் சிவபுராணத்தில் சிவன்என்றசொல்லைச் சீவான்மா வென்று பொருள் செய்வதுபோல வித்தி யாரண்ணியரது வாக்கையும் மாறு பாடு செய்து பொரு ளுரைக்கப் பார்க்கின்றார் போலும !

காலம் நியதிமுதலிய தத்துவ பஞ்சகம் புருஷனுக் குளவாய்ச் சகலனெனப் படுவான் என்றும், அவன் அவை நீங்கியவிடத்து நிஷ்கள னெனப் படுவான் என்றுங் கூறியதி லுள்ள தோஷங்களையும் விளக்கிக் கூறுவாம. கால மாதிகள் நீங்கியவிடத்து நிஷ்கள மெனின், நீங்காவிடத்துச் சகளமென்றாகின்றது; அதோடு எது நீங்குகிறதோ, அது ஒரு காலத்துக் கூடியே யிருத்தல் வேண்டும. இதனால் ஜீவான்மா : காலாதிகள் கூடிய போது சகள மென்றும், கூடுதற்கு முன் நிஷ்கள மென்றும ஆகின்றது. முன்னும நிஷ்களம, பின்னும் நிஷ்கள மான சீவான்மா : இடையில் மாத்திரம சகளத்தைப் பெறுவதற்குக் காரணம யாதோ? இயல்பாய் நிஷ்களமான சீவான்மாவைக் காலாதிகள் எபபடிச் சென்று பற்றிச் சகளமாய்ச் செய்துவிட்டன. இன்று நிஷ்களமான சீவான்மாவைச் சகளப் படுத்திய காலாதிகள், நாளை நிஷ்களமான சிவனையும் பற்றிச் சகளப படுத்துமே. அதீதமான சிவம் சகளபபட்டதாய் முன்னர்ச் சொல்லி யிருக்கின்றா ரன்றா ? அதுவும் காலாதிகள் வசப்பட்டுத் தானே சகளபபட்டது ? நிஷ்கள சீவான்மா சகளப் பட்ட போது நிஷ்களங் கெட்டுச் சகள மாயிற்றா ? நிஷ்களங் கெடாது சகள மாயிற்றா ? கெட்டு ஆயிற்றெனின், அப்போது நிஷ்களமே யில்லாமற் போகிறது; பால் கெட்டுத் தயிரான போது பாலே யில்லாமற் போதல் போலா மென்க. பால் கெட்டுத் தயிரான போது மீண்டும பாலாகாமற் போதல் போல, நிஷ்களங் கெட்டுச் சகள மான போது மீண்டும

நிஷ்களமாகாதென்க. அங்ஙனமாயின், 'அவை நீங்கிய விடத்து நிஷ்களனெனப் படுவான்' என்று கூறிய கூற்றுப் பயனில் கூற்றுமென் றொறுத்திடுக. இனிச் சீவான்மாவுக்கு நிஷ்களம் சொரூப குணமா? கல்பித குணமா? இவ் வினாவுக்குச் சொரூப குணமென்று சொல்லின், எது சொரூப குணமோ, அது பொருளை விட்டு நீங்காது; நீங்காதாகவே, சகளம வர நியாய மில்லை. வருகிற தாகவே வைத்துக்கொள்வோம். அப்போது நிஷ்கள சொரூபகுண மிருந்ததா? நீங்கியதா? இருந்த தெனின், அப்போது சகள குணம வர நியாய மில்லை. நீங்கிய தெனின், எது நீங்குகிறதோ அது கற்பித குணமாதல் வேண்டும. இருந்த குணமே கற்பித மாகிறபோது வருகிற குணம கற்பிதமென்று நாம் சொல்லாமலே இனிது விளங்கும். நிஷ்களமும கற்பித மாய்ச் சகளமும் கற்பித மாகிறபோது சீவான்மாவுக்குச் சொரூப குணமா யுள்ளது யாது? அது இன்னதென விளங்க வில்லையே. நிஷ்களங் கெடாது ஜீவான்மா சகளப்பட்ட தென்னின், நிஷ்களங் கெடாதிருக்கு மாயின் சகளப்படுத லேது? காய் காயாகவே யிருக்கு மாயின், பழ மாத லேது?

'மல சமபநதத்தினுலே சீவான்மா பசு என்று சொல்லப்படுவன் முத்தனெனப்பட்டான்' என்றதை யுய்த்து நோக்குழி, மல சமபநதம் நீங்கினுல் சீவான்மா முத்த னெனப படுவ னென்றும, நீங்கா விடதது பநத னெனப் படுவன் என்று மாகின்றன, மலம நீங்கிய போதுதான் முத்தத்துவ முண்டாகின்ற தெனின் "புணர்ந்தன பிரியும, பிரிநதன புணரும" என்ற பட்டினத் தடிகள் திருவாக்கின் படி, நீங்கிய மலம பின்னரும கூடி, மீண்டும் பநதத்துவத்தை யுண்டாக்கி விடும். மலம் நீங்கியபோது முத்தத்துவ முண்டாயிற் றெனின், அதன் முனனர் முத்தத்துவ மில்லை யென்று சொல்ல வரும். முன்னில்லாத முத்தத்துவம பின் வருமென்று சொல்வதுகூடாது. 'இல்லது வாராது' என்ற நியாயபபடி இல்லாத முத்தத்துவம் வர மாட்டாது. இனி முத்தத்துவம் சொரூப குணமா? கற்பித குணமா? இவ்வினுவுக்குச் சொரூப குண மெனின் அது முதலை விட்டுப் பிரியாது. பிரியா தாகவே, பநதத்துவம வர நியாய மில்லை. நியாய மில்லாதபோது அது நீங்கிற் றென்றும் முத்தத்துவம் வநத தென்றும் சொல்வது தவறும. கற்பித குண மெனின், அப்போது சொரூப குணம் யாது? பநதத்துவ மென்றே சொல்ல வேண்டும. பநதத்துவம சொரூப குண மாயின், அது நீங்காது; நீங்காத போது முத்தத்துவம் வரமாட்டாது. வராது போகவே, அதற்காக முயற்சி செய்ய வேண்டுவ தநாவசியகம. அங்ஙன மாக, மல அசமபந்தத்தினுலே சீவான்மா முத்தன் என்று சொல்லப்படுவான் என்னும் பொருள் தொனிக்கு மாறு 'மல சமபநதத்தினுலே சீவான்மா பசு என்று சொல்லப்படுவன் முத்த னெனப்பட்டான்' என்று சொன்னது நியாய மாமா? முத்தத்துவம பநதத்துவம ஆகிய இரண்டுங் கற்பித மென்

னின், அப்போது ஜீவான்மாவுக்குச் சொரூப குணம் யாது? அது இன்னதென விளங்க வில்லையே. இதை வாசிப்பவர் இதன் முன் வெளிப்பட்ட "பசு சச்சிதாநந்த முடையதா?" என்னும நூலினை வாசித்துப் பார்க்க.

தவிடு நீங்கிய போது அரிசி சுத்தமாவது போல மலம் நீங்கிய போது சீவான்மா முத்தத்துவத்தை யடைகின்றதெனின், அரிசியினிடத் துள்ள சுத்தம் புதிதாய் வந்த தன்று, முன்னமேயே இருந்ததுதான். அரிசி யென்னும் பொருளளவு வரையில் தவிடு இல்லை; மேலாக விருந்து நீங்குகின்றது. கிணறு தோண்டும்போது ஜலம் வந்ததென்று சொல்லப்படினும் வாஸ்தவத்தில் இருந்த ஜலமே காணப்பட்டது. அதுபோல ஜீவான்மாவினிடத்து, இருந்த முத்தத்துவங் காணப்பட்டிருக்க வேண்டுமேயன்றி, நவீனமாய் வந்ததென்று சொல்லப் படாது. இருந்த முத்தத்துவம் மலத்தினால் மறைவு பட்டுப் பந்தத்துவ மாயிற்றென்று சொல்லி, அதற் குவமானம் அரிசியைத் தவிடு மூடி யிருப்பதுபோ லென்னின், மல சம்பந்தத்தினால் முத் தத்துவம பிறர்க்குத் தெரியாமற் போனால் போமே யன்றி, உண்மையில் சீவான்மா, தன்வரையில் மல சம்பந்தத்தைப் பெற்றிராது; இராது போகவே, ஆன்மா பசுத் தன்மையை யடையாது. தவிடு மேலே மூடியதனால் அரிசியானது தன்னளவு வரையிலும், தன் றன்மையில் ஏதுங் குறைவு படுமோ? படாது! படாது!! அதுபோல இவர் கூறும ஆன்மா வானது தன் னளவு வரையிலும தன்னியற்கைத் தன்மையில் ஏதுங் குறைவு படாது; படாது போகவே, ஆன்மா மல சம்பந்தத்தைப பெறாது; பெறாது போகவே, பசுவென்னும பெயரைப பெறாது; பெறாது போகவே; பசுவினிமித்தம் இவர் கூறுவன வெல்லாம காட்டுத் தீ முன் பஞ்சுத் துய் போலா மென்க.

ரிச் செம்பின் கண் களிம்பு போல ஜீவான்மாவி னிடத்து மல முண்டாய்க் களிம்பு நீங்கியபோது பொன்னாவதுபோல மலம நீங்கிய போது ஜீவான்மா வாகிச் சுத்த மாகின்றதென்னின், இதுவும் தோஷமேயாம. பொன்னும் களிம்பும் சேர்ந் துள்ளபோது செம்பெனச் சொல்லப் படுகிறது; அதுபோல ஆன்மாவும் பாசமும் சேர்ந்தபோது பசு என்று சொல்லப்படுகிறது. இனிப் பொன்னின்கண் களிம்பு பொருளா? குணமா? என ஆராயின், ஒரு காலத்துப் பிரிந்து போகின்றமையின், பொருளே யாம். குண மாயின் பொன்னினின்றும் வேறு பட்டுப் பிரியாது. எது பிரிகின்றதோ, அது ஒரு காலத்துக் கூடியே யிருத்தல் வேண்டும். அவ்வாறு கூடி யிருக்குங் கால் பேதமாய்க் கூடி யிருக்கிறதா? அபேதமாய்க் கூடி யிருக்கிறதா? பொரு ளிடங் காலம் பேதம்; சினை குணந் தொழில் அபேதம. களிம்பு பொன்னை விட்டுப் பிரிந்து போகின்றமையின், பொரு

ரிலனமைத்துப் பேதமென்றே சொல்ல வேண்டும். அவ்வாறு பேதமாய் ஒரு பொருளோடு மற்றொரு பொருள் கூடிய போது, கூடிய பொருள் கூடப்பட்ட பொருளைப் பிறர் அறியா திருக்குமாறு மறைக்குமாயின், அது தன் வரையில் தன் னிலையில் தன் விளக்கம் தனக்கில்லாது போமோ? ஒரு பொருள் பரமாணுவினும் சிறிய பொருளாயினும் அதற்கும் முன் பின் இடை பக்கம் மேல் கீழ் மூலை முதலிய உறுப்புகள் இல்லாது போக வில்லை. அத்தகைய அணுக்கள் ஒன்றோடொன்று கூடுங்கால் ஒரு பக்கம் கூடி யேனைய பக்கம் கூடா. ஒரு அணுவினைப் பிற ரறியாத வண்ணம் பல அணுக்கள் மறைத்துக் கொள்ளுமாயின், அது காரணமாக, அவ்வொரு அணு, தனது இயற்கைத் தன்மையைத் தன் வரையில் பெற்றிருந்த தில்லாது போமோ? களிம்பு நீங்கியபோது காணப்படும் பொன்: களிம்போடு கூடுதற்கு முன்னும் பிரிந்தபோதும் கூடுங் காலத்தும் உள்ளது; அன்றி அது தன் னிலைமையில் தன் றன்மையில் என்றும் மாறுபடாமலே யிருந்தது; மாறுபட்டுப் போமாயின், களிம்பு நீங்கியபோது பொன் னென்ப தில்லாமற் போகவேண்டும்; இருக்கின்றமையின் களிம்போடு சம்பந்தப்பட்ட ஞான்று பொன்னெனப் பிறரறியாதபடி களிம்பு மறைத்ததென்றே சொல்லவேண்டும். அவ்வளவேயன்றிப் பொன் தன்வரையில் தனதியற்கை விளக்கமில்லாதிருந்த தெனச் சொல்லப்படாது. அவ்வாறே ஜீவான்மா, தன் வரையில் தனது இயற்கையான முத்தத்துவத்தைப் பெற்றிருக்க வில்லையென்று சொல்லப்படாது; படாது போகவே, ஆன்மாவைப் பாசம் மறைத்துப் பந்தப்படுத்திய தென்றும், அதனால் அது மயக்கமுற்ற தென்றும், அதனால் அது பசு வாயிற்றென்றும், அதை நிவர்த்தி செய்து கொள்ளுமாறு பதியை உபாசிக்கு மென்றும், பின்னர் முத்தந் தன்மையைப் பெறுமென்றும் இன்னும் இவ்வாறு பல பல சொல்வது பொருந்தா தென்க. இவ் வுவமானம் அத்துவிதிகளுக்கே சாதனமாம். எங்ஙன மென்னின், பொன் களிம்போடு கூடியபோது செம்பாய், களிம்பு நீங்கியபோது பொன்னாவது போல, சிவம் அஞ்ஞானத்தோடு கூடியபோது சீவனாய், அஞ்ஞானம் நீங்கியபோது சிவமாய் விளங்குகின்றது.

சைவபுராணம்.

“ஸ்வாஹங்காரதயா ஜீவஸ்தந்த்ரத: ஸம்ஸாரவேஷ்டயம் | யதைவம் ச
ஸ்வர்ணம் ஹி தாம்ரணாஜிதம் யதா || ஸ்வரூபமேவம் ஜாயேத
தயா ஜீவோ ஹ்யஸம்வ்ருத: | ததைவ ஸ்வர்ணம் ஹி க்ஷாராதி
ஶோதிதம் யதா || ஸ்வர்ணம் ஸ்வரூபம் தாம் யாதி தயா ஜீவஸ்ய ஸம்ஸ்
திதி: || யதா ஸ்வரூபம் ஸ்வரூப ஸம்ஸ்திதி: || ஶிவஸ்ய
ஶ்ரீகரோ த்ருஷ்டேர்ஜநம் ஸ்வர்ணம் ஶாஸ்த்ர | ஶ்ராநம் ஸ்வம் ச
தஸ்ய ஶ்ரீவாவாக்ஷேரோ தோஷதம் || ஜ்ஞாநம் ச நஶ்யத

[illegible] | [illegible] ||
[illegible] |
[illegible] ||

"அகங்காரத் தன்மையால் ஜீவனாகின்றான்; பட்டகாலத்துச் சுவயம் சங்கரனே யாகின்றான். எப்படி ஒரு சுவர்ணமே தாமிரத்தினாற் சேர்க்கப்பட்டபோது அற்ப விலை யுடையதாகின்றதோ, அது போலச் சிவன் அகங்காரத்தோடு கூடிப் பெத்தனாகின்றான். அச்சுவர்ணமே க்ஷாராதிகளால் சோதிக்கப்பட்ட காலத்து முன் போல் விலை மதிப்பை யடைகின்றது. அப்படியே ஜீவனுக்கும் சம்மதம். (அதாவது ஞானத்தால் அஞ்ஞானமும், அதன் காரியமாகிய அகங்காராதிகளும் நீங்கிய காலத்து முன் போற் சிவமே யாகின்றான் என்பது பொருள்.) எப்படிச் சற்குருவை யடைந்து பக்தி பாவத்தோடு கூடியவனாய்ச் சிவ புத்தியாக மிகுந்த பூஜை நல்ல ஸ்மரணம் தியானம் ஸ்தோத்திரம் என்பவற்றைச் செய்கிறான்; அச்சிவ புத்தியால் பாவமுதலியன நீங்குகின்றன; அப்போது அஞ்ஞானம் நசிக்கின்றது. விவேகியானவன் சரீரத்தை அநித்திய மென்றறிந்து நித்திய வடிவமான சநாதனமாகிய (பழைமையாகிய) சிவத்தையே பஜிக்கிறான். எப்போது அஞ்ஞானத்தி னின்றும் நீங்கி ஞான முடையவனாகிறானோ, அப்போது அகங்காரத்தினின்றும் நீங்கி சங்கரத் தன்மையை யடைகிறான்"

ஜீவான்மா சிவனைப் போல வியாபக னென்று கூறி, 'ஏகதேசபடர்ச்சியின் பொருட்டுக் கலாதி தத்துவங்களோடு கூடிக் கர்ம சம்பந்த முடையனாகுங்காற் சகல னெனச் சொல்லப் படுவான்' என்று கூறுகின்றார். இவரது மதஸ்தரான சிவஞான சுவாமிகளும் சிவஞான போதம் முதற் சூத்திரம் மூன்றாம் அதிகரணம் முதல் வெண்பாவினுரையில் "முதல்வன் போலத் தனித்து நிற்கும் இயல் பில்லாதவாறும், முதல்வன்போல ஐந்தொழிற்கும வினை முதலாம் உரிமையின்றிச் சிவானுபவ மொன்றினுக்கே யுரித்தாய வாறும, சம வியாபக மாயினும முதல்வனை நோக்கத் தூல வறிவாகலான்" என்றும, நான்காவது சூத்திரம் இரண்டாவது அதிகரணம முதல் வெண்பாவினுரையில் "வியாபக வுயிர் அணுத் தன்மைப படுமாறு செய்தலின் ஆணவமெனும் பெயர்த்தாய்" என்றும் கூறி யிருக்கின்றார். இதனால் சிவனைபபோலச் சீவான்மாவும் வியாபக மென்றும், வியாபக மாயினும் ஆணவம் அணுவாய்ச் செய்ததென்றும் சொல்வது இவரது மத மெனத் தெரிகின்றது. இதன் மறுப்புப் 'பதி பசு பாச வாதம்' என்னும நூலின்கண் 23, 24, 25, 26, 27, 28, 29 வது பக்கங்களில் "தேகத்திற் சிறைப்பட்டிருப்பது ஜீவனே" "ஜீவான்மா வியாபக மென்பது குற்றம்" "வியாபகமான ஆன்மா அணுவாகாது" "பூரண சிவத்தில் பூரண ஆன்மா அமைவ தெங்ஙனம்?" "சிவன் திருவடியில் ஆன்மா பின்னமாக அமையுமா? அபின்னமாக அமையுமா?" என்னும விஷயங்களிற் காண்க. அது வெளியாய் மூன்று வருஷங்களாயும் அப்புத்தகத்தி லிரண் டொரு விஷயத்தைப் பற்றி இவர் வாதந் தொடுத்துத் தோல்வி யடைந்து போயும் பின்னும அதில்

மீறுக்கப்பட்ட பூர்வ பக்கத்தினையே சித்தாந்த மாகச் சொல்வது நன்றன்று.

ஜீவசாக்ஷியும், துவம்பத லட்சியமும், வியஷ்டிஸ்தூல சூட்சும காரண சரீரங்களுக்கு விலக்ஷணமு மாகிய கூடஸ்தன்: சர்வ சாக்ஷியும், தத்பத லட்சியமும்,சமஷ்டி ஸ்தூல சூட்சும காரண சரீரங்களுக்கு விலக்ஷணமுமாகிய வியாபக பிரமத்தின் ஓர் அம்சம (குடாகாசம்போல் கற்பித பொய்யுபாதியினால் அம்சம் போற் றேன்றுவது) மா யிருப்பதினால் அக் கூடஸ்த ஆன்மாவை வியாபக மென்று சொல்வது கூடும். அவ்வளவே யன்றிச் சீவான்மாவை வியாபக மென்று சொல்வதற்கு வேதப பிரமாணமும், வேதோபப் பிரம்மணமான புராண இதிகாசாதிப் பிரமாணமு மில்லை. இதுதான் ஆன்மா வியாபக மென்பதன் பொருள். அங்ஙன மன்றெனில் அது வேதத்திற்கு மாறுபட்டு அவைதிகத் தன்மை யடையும். வியாபகமான பிரம கூடஸ்த ஆன்மாவினின்றும் ஏகதேசமான ஜீவான்மா தோன்றுவதையும, அவ் வான்மா அஞ்ஞானத்தால் மறைபடுவதையும விவர்த்தமாய்க் கொண்டால் பிரமமான ஆன்மாவின்கண் தோஷம் ஏதும் காணப்படா தென்க.

“ சைவபுராண வாயு சங்கிதை,

[illegible] |
[illegible] ||

அனந்த தேவநாயனுருடைய சமாவேசத்தினால் மாயையானது காலம நியதி கலைகளையும், கலையினின்று வித்தை இராகத்தையும தோற்றுவிக்கும என்று கூற, அச் சைவ புராண கைலாய சங்கிதை முன்னர்க் கூறியவாறு சிவதத்துவ மைந்தின் வியாபாரஞ் சொல்லி முடித்த விடத்து,

[illegible]

[illegible] ||

முற்றுத் தொழில், முற்றறிவு, பூரணத்துவம், நித்தியத்துவம், வியாபகத்துவ மென்னும் சிவனுடைய (ஆன்மாவுடைய) ஐந்துசக்திகள் பொது வகையினாலே சமஷ்டி ரூப மாய் எப்போதும் விளங்குவன வென்றும், (முன் சொல்லிய முற்றுத் தொழில் முதலிய ஐந்து சத்திகளுக்கும் இசை வுற முறை யானே) கலாதிக ளாகிய கஞ்சுக சரீரத்தைப் பொருந்திச் சிறப்பு வகையால் வியாபிக்குமாறு, சிறு தொழிலை விளக்குதற்குக் காரணமாம் கலையும், தத்துவ சாதனத்துக் கியன்ற சிற்றறிவை விளக்கு தற்குக் காரண மாம வித்தையும், விஷயங்களில் இச்சை பிறப்பித்தற்குக் காரண மாம் இராகமும, உளவும இலவுமாம வஸ்துக்களின் விளக்கம் விளங்கமின்மைகளைக் காட்டுதற்குக் காரணமாம காலமும், இது எனக்குச் செய்யத் தக்கது இது எனக்குச் செய்யத் தகாதது என்னும் நியமனத்துக்குக் காரணமாம் நியதியுமாகிய பஞ்சகஞ்சுகம்பூண்டு பஞ்ச கஞ்சுகனுய்ப் பசு (புருஷன்) ஆகிறான், இக் கலாதி பஞ்சகமும் அச் சிவனுடைய (ஆன்மாவுடைய) சொரூபத்தைக்(ஏகதேசப் படச்சிப போகத்தின் பொருட்டு) குவியச் செய்ததா மெனவும இத்தத்துவ பஞ்சகம் எனப்பட்டது அந்தரங்க சாதன மெனவுங் கூறி”

எனக் கூறினர்.

இச் சைவ புராண வாயு சங்கிதையினாலே சிவனே சீவனுன் என்பது பெறப்பட்டது. இவ் விஷயம எழுதுங்கால் ஒரு சூது செய்து ஒரு புரட்டுப் புரட்டுகின்றார். அது செய்யத் தெரியாத சூதும், செய்யத் தெரியாத புரட்டு மாம. ஏதேனும மறைவுள்ள விஷயத்தைச் சூது செய்தாலும புரட்டுச் செய்தாலும் ஒருவாறு செல்லும். இது அப்படிப்பட்ட மறை வான விஷய மன்று; யாவரும் வெகு சுலபமாய்த் தெரிந்து கொள்ளத் தக்கது. இப்படியிருந்தும் பூர்வபக்ஷியார் ஒரே யடியாய்த் தலை கீழாய்ப்புரட்டப் பார்க்கிறார். அஃதியாதெனின் சிவனென்று வருமிடங்களில் ( ) இவ் வித இருதலைப் பிறைக்குள் மூலத்திலில்லாத “ஆன்மா” என்ற பதத்தை யடைத்துக் கொண்டே போதலாம. இதன் முன்னர் முப்பத்தாறு தத்துவஞ் சொல்லிய விடத்துச் சிவம: சுத்த வித்தையாதிகளாய் விரியு மென்றும், ஆன்மா புருஷ னுகின்றான் அதாவது சீவனுகின்று னென்றும் தம் பக்கத்துக்குச் சொல்லி யிருக்கின்றா ரன்றோ? அதில் ஆன்மா சீவ னுகின்று னென்றாரே யன்றிச் சிவன் சீவ னுகின்று னென்று சொல்ல வில்லை. ஷை சைவ புராண கைலாய சங்கிதையிலோ, சிவன் சீவனுகின்று னென்று சொல்லியிருக்கிறது. இதற்கு என்ன செய்கிறது? சிவனைச் சீவான்மா வென்று சொல்

விட்டால், தமது காரியம் பலித்துப் போமெனவொரு குருட்டு யோசனை செய்து, சிவன் என்று வருமிடங்களிலெல்லாம் 'ஆன்மா' என்று சொல்லிக் கொண்டே போகிறார். 'சூதன் கொல்லையில் மாடு மேயும்' என்றவாறு, இவரது சூது இவரையே கொல்லு

ாவா ஒரு சூது செய்ததால், அச் சூது இவரையே பல சூது செய்து விடுகிறது; அதோடு இவரை நடுத்தெருவிலும் இழுத்து விடுகிறது. சுருதியாதிகளில் பிரமம் அல்லது சிவனுக்கு ஆன்மா வென்று பேரிருந்தால், இவரது ஜீவான்மாவுக்குச் சிவனென்று சொல்லி விடலாமோ? இவர் சொல்லுகிறபடி சீவான்மாவையே சிவனெனச் சைவ புராண வாயு சங்கிதை சொல்லுகிறதாகவே வைத்துக் கொள்வோம். அங்ஙனமாயின் முற்றுத் தொழில், முற்றறிவு, ஐந்து சத்திகள், சமஷ்டி ரூபமாய் எப்போதும் விளங்குதல் இவை சீவான்மாவின் இலக்கணமாமா? ஆகாதே. ஷை வாயு சங்கிதையின் ஷை வாக்கியத்தில் முற்றுத் தொழிலாதிகளையுடையவன் சிவன் என்று சொல்லியிருக்கிறதாக விவரே சொல்லியிருக்கின்றாரே. சிவன் என்னும் பதத்துக்குச் சீவான்மா வெனப் பொருள் கொண்டால் முற்றுத் தொழில், முற்றறிவு, ஐந்து சத்திகள், சமஷ்டி ரூபமாய் எப்போதும் விளங்குதலாதிகள் ஜீவான்மாவினிடத்து இருக்க வேண்டுமே. இதனாலேயே சிவன் என்ற சொல்லுக்கு ஆன்மா அதாவது சீவான்மா வெனப் பொருள் செய்யக் கருதி( ) இவ்விருதக் குறிக்குள் 'ஆன்மா' என்றெழுதியது தப்பென விளங்க வில்லையா? சுத்த பிரமத்தை ஆன்மா வென்னும் பெயரால் சுருதி ஸ்மிருதி புராண இதிகாச கீதையாதிகளெல்லாம் கூறுவதை யுணராத இவர்: ஜீவனுக்கும் ஆன்மா வென்னும் பெயர் இருத்தல் பற்றி ஆன்ம பதத்திற்குப் பரியாய நாமமாய்க் கூறியிருக்கும் பிரமம் ஈசன் சம்பு முதலிய பெயர்களெல்லாம் ஜீவனுக்கேயாமெனப் பிரமித்துக் கூறுகின்றார். இப்படிப்பட்ட பிரமை இன்னும் சற்று மிகுந்து சமயமும் வாய்த்தால் ஆன்ம சத்தம் தேகத்துக்கு மிருக்கிறதென்று சொல்லி, அத்வைதிகள் கூறும் ஆன்மப் பிரமம் தேகப் பிரமமா மென்று கூறவும் அஞ்சார் போலும்! அன்றியும் விந்துவினின்று முண்டாய் விந்துவிலொடுங்கும் சிவதத்துவத்திற்குச் சிவமென்னும் பெயரிருத்தலின், சிவாகமாதிகளிற் கூறப்பட்டிருக்கும் சிவ பதங்களுக்கு விந்து சிவமென்று பொருள் செய்யவு முடன்படுவர் போலும்! சிவன் ஜீவனாகிறானென்று சுருதியாதிகள் சொன்

ால, எங்கேயாவது சிவன் சீவனாவனா? இது ஆக்ஷேபமல்லவா? ஆத

சிவனல்லாத ஆன்மா அதாவது சீவான்மாதான் ஜீவனாவன் என்ற பொருள் கொண்டு, சிவன் என்றதைச் சீவான்மா வெனப் பொருள்படுமாறு, ஆன்மா ஆன்மா வென்றே சொல்லுகின்றார். அங்ஙனமாயின்,

திருவாசகம்.

''ஊனாயுயிராயுணர்வாயென்னுட்கலந்து
தேனாயமுதமுமாய்த்தீங்கரும்பின்கட்டியுமாய்''

என்ற செய்யுளில் உயிராகி நின்றவன் சிவனல்லாத ஜீவான்மாவென்றுதல் வேண்டும். ஆயின், மாணிக்க வாசகர் சிவனை வணங்க வில்லை, சிவனல்லாத ஜீவான்மாவைத்தான் வணங்கினா ரென்றாகின்றது. 'அன்றிச் சித்தமல மறுத்துச் சிவமாக்கி' என்றதில் சிவமாக்கி யென்றதற்குச் சிவனல்லாத சீவான்மா வாக்கியென்று பொருள் கொள்ள வேண்டும். இவ்வாறு மற்றத் தேவாராதிகளு மிருக்கின்றமையின், தேவார திரு வாசகங்களின் கர்த்தர்க ளெல்லாம் பிரமமான சிவனை வணங்க வில்லை, சீவான்மா வான ஆன்மாவைத்தான் வணங்கினார்களென்றாகின்றது. இங்ஙன மாயின் வேதாகமாதிகளில் சொல்லப்படுஞ் சிவன் கடவுளன்று, சீவான்மாவாம.

முண்டகோபநிஷத் ௨. ௧. ௧.

''𑌤𑌦𑍇𑌤𑌤𑍍𑌸𑌤𑍍𑌯𑌂 𑌯𑌥𑌾 𑌸𑍁𑌦𑍀𑌪𑍍𑌤𑌾𑌤𑍍𑌪𑌾𑌵𑌕𑌾𑌦𑍍𑌵𑌿𑌸𑍍𑌫𑍁𑌲𑌿𑌙𑍍𑌗𑌾𑌃
𑌸𑌹𑌸𑍍𑌰𑌶𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌭𑌵𑌨𑍍𑌤𑍇 𑌸𑌰𑍂𑌪𑌾𑌃
𑌤𑌥𑌾𑌕𑍍𑌷𑌰𑌾𑌦𑍍𑌵𑌿𑌵𑌿𑌧𑌾𑌃 𑌸𑍋𑌮𑍍𑌯 𑌭𑌾𑌵𑌾𑌃 ।
𑌪𑍍𑌰𑌜𑌾𑌯𑌨𑍍𑌤𑍇 𑌤𑌤𑍍𑌰 𑌚𑍈𑌵𑌾𑌪𑌿𑌯𑌨𑍍𑌤𑌿 ॥''

''ஓ சௌமியா! அது சத்தியமானது. எரிந்துகொண் டிருக்கிற அக்கினியிலிருந்து அதே ரூபமாய் அனேக பொறிகள் எப்படி உண்டாகின்றனவோ, அப்படியே அக்ஷரத்திலிருந்து பலவித தேகத்தை உபாதியா யுடைய ஜீவர்களுண்டாகின்றார்கள், அவனிடத்திலேயே லயமடைகிறார்கள்.''

மகாநாராயணோபநிஷத் ௬ம் அத்தியாயம்

''𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌚𑍈𑌤𑌨𑍍𑌯𑌂 𑌤𑍇𑌷𑍁 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌬𑌿𑌮𑍍𑌬𑌿𑌤𑌂 𑌭𑌵𑌤𑌿 ।
𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌬𑌿𑌮𑍍𑌬𑌾 𑌏𑌵 𑌜𑍀𑌵 𑌇𑌤𑌿 𑌕𑌥𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑍇 ।
𑌅𑌨𑍍𑌤𑌃𑌕𑌰𑌣𑍋𑌪𑌾𑌧𑌿𑌕𑌾𑌃 𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇 𑌜𑍀𑌵𑌾𑌃 ॥''

''பிரம சைதன்னிய மானது அவை (அந்தக் கரணங்கள்) களில் பிரதிபலிக்கின்றது. பிரதி பிம்பங்களே ஜீவர்க ளென்று சொல்லப் படுகின்றன; சகல ஜீவர்களும் அந்தக் கரணங்களை யுபாதியா யுடையவர்களே.''

உருத்திர ஹிருதய உபநிஷத்.

''𑌘𑌟𑌾𑌕𑌾𑌶𑌮𑌹𑌾𑌕𑌾𑌶𑍌 𑌯𑌥𑌾𑌕𑌾𑌶𑌪𑍍𑌰𑌭𑍇𑌦𑌤𑌃 ।
𑌕𑌲𑍍𑌪𑌿𑌤𑍌 𑌪𑌰𑍌 𑌜𑍀𑌵𑌶𑌿𑌵𑌰𑍂𑌪𑍇𑌣 𑌕𑌲𑍍𑌪𑌿𑌤𑍌 ॥''

''ஆகாசத்தில் கடாகாசம் மகாகாசம் என எப்படிப் பேதங் கற்பிக்கப்பட்டிருக்கின்றதோ, அப்படியே பரப்பிரமத்தினிடத்தில் ஜீவேசுரர்கள் கற்பிக்கப் பட்டிருக்கிறார்கள்.''

மைத்திராயண்ணி யுபநிஷத் 6-வது பிரபாடகம்.

"தனக்குள்ளேயே யிருக்கிற ஆத்துமாவிடத்தி லிருந்து சகல பிராணன்களும் சகல லோகங்களும் சகலவேதங்களும் சகல தேவதைகளும் சகல பூதங்களு முண்டாகின்றன."

சரஸ்வதி ரகசியோபநிஷத்.

"மயிஜீவத்வமீசத்வம் கல்பிதம்வஸ்துதோநஹி"

"என் (பிரமம்) னிடத்தில் ஜீவத்தன்மையும், ஈசுரத்தன்மையும் கற்பிக்கப்பட் டிருக்கின்றன; வாஸ்தவத்திலில்லை."

இந்தச் சுருதிப் பிரமாணங்களில் பிரமத்தில் அல்லது ஆன்மாவிலிருந்து பல ஜீவர்களும், சகல லோகங்களும், ஈசுவரனும், வேதங்களும் தோன்றுகின்றார்க ளென விளங்குகின்றது. இவர் சொல்லுகிறபடி பிரமம் அல்லது பிரமத்தின் பரியாய நாம மான ஆன்மாவென்னுஞ் சொல்லுக்குச் சீவான்மா எனப் பொருள் கொள்ளின், ஒவ்வொரு ஜீவான்மாவின்கண் ஒவ்வொரு ஜீவன் அல்லது பசு தோற்று மென்பது இவர் மதமே யன்றி, பல ஜீவர்கள் தோற்றுமென்பது இவர் மதமன்று. ஷை சுருதிகளோ பல ஜீவர்கள் தோற்றுகின்றார்களெனச் சொல்லுகின்றன. இதுபோக,ஜீவான்மாவிலிருந்து ஜீவன் அல்லது பசு மாத்திரம் தோற்றுகின்றதென்பது இவர் மதமே யன்றி உலகும், ஈசுவரனும், வேதமும் தோற்று மென்ப திவர் மதமன்று; ஷை சுருதிகளோ உலகும் ஈசனும் வேதங்களும் தோற்றுகின்றன வென்று சொல்லி யிருக்கின்றன. ஆதலால் எந்தப் பொருளினிடத்திலிருந்து ஜீவன் தோற்றுகின்றா னென்று சொல்லி யிருக்கிறதோ, அந்தப் பொருளை இவர் சொன்னபடி ஆன்மா வென்று அதாவது ஜீவான்மா என்று சொல்லப் படாது; பரமான்மா வென்றே சொல்ல வேண்டும். இது சுருதி யுக்தி அனுபவ சம்மதம்; இதற்கு மாறாகப் பேசுவது சுருதி யுக்தி அனுபவ அசம்மதம் முப்பத்தாறு தத்துவங்கள் உற்பத்தி கூறு மிடத்து, வேத மானது சுத்தமாயையிலிருந்தும், உலகமானது பிரகிருதியி லிருந்தும் தோன்றியனவாகக் கூறுகின்றனவே யன்றி, இவர் கூறுமாறு ஆன்மா அதாவது ஜீவான்மாவி லிருந்து தோற்றிய வாகக் கூறவில்லையே.

கைவல்லியோபநிஷத்.

யத்பரம்ப்ரஹ்மஸர்வாத்மா ..... ஸூக்ஷ்மாத்ஸூக்ஷ்மதரம் நித்யம் தத்த்வமேவத்வமேவ தத் ‖ ....

ஸாக்ஷீ சிந்மாத்ரோ ஸதாசிவ: ‖

"சூட்சுமத்திலும் அதி சூட்சுமமாயும் நித்தியமாயும் இருக்கின்ற பரப்பிரமம் எதுவோ, அது நீ; நீயே யது.........சாக்ஷியாயும் சின்மாத்திரமாயுமிருக்கிற சதாசிவன் நான்.'

அமிர்தபிந்தூபநிஷத்.

"தஅ ஊஹாஹமிதிஜூாகூாபூ ஊஹஸம்வஊாஹ்ந்ஜிதயு ஷவம்||"

"அந்தப்ரம்மமே நானென்றறிந்தால் ப்ரம்மமே யாகிறான், நிச்சயம்."

மைத்திரேயோபநிஷத் 2-வது அத்தியாயம்.

"தெஹெஹாதெவாலயஃ வெ-ாக்தஸஜீவஃ கெவலஶிவஃ|

த்ஜெதஜூா நநிகீழாஷ்ம்ஸொஹம் ஹாவெநவஊஜயெத்||"

"தேசமானது தேவாலய மென்று சொல்லப் படுகின்றது. அதி லிருக்கிற சீவனானவன் சிவனே; அஞ்ஞானமான நிர்ம்மாலியத்தைத் தள்ளி (ஸோமம்) "அவன்நான்" என்கிற பாவனையினாலே பூஜிக்கவேண்டியது."

ஷ 3-ம் அத்தியாயம்.

"நித்யஶுஷஸஊாஶிவஃ | ஸொஹஸ்ஹம்|

பரஹாத்தாஸ்ஹம்ஶிவஃ | ஓயஹீநஸொஹஸ்ஹம||"

"நித்தியனும் சுத்தனும் சதாசிவனும் இருக்கிறேன் .... அவன் நானாக விருக்கிறேன்......பரமாத்துமாவாயும் சிவனாயு மிருக்கிறேன். ....நாசமற்ற பிரமமா யிருக்கிறேன்."

ஸ்கந்தோபநிஷத்.

"ஸஊவஹிவாம்பூஊதஅ ஹாஹம்நஸம்ஶயஃ|

ஜீவஶிவஶிவொஜீவஸஜீவஃகெவலஶிவஃ|

தஷெணபெஜொவீஹிஷாதஷாஹாவெதணஷஃ|

ஊவபெஜஸயாஜீவஃகஷநாஶஸஊாஶிவஃ||

ஸொஹம்ஹாவெநவஊஜயெத் | அமெதஶநஞானம்||"

"அவனே பரப்ரம்மம், அந்தப்ரம்மம் நான்தான், சமுசய மில்லை. ஜீவனே சிவன், சிவனே ஜீவன், அந்த ஜீவன் சிவனேதான். உமியினால் கட்டுப்பட்டிருக்கிறபோது நெல்லா யிருக்கிறது, உமி யற்றதனால் அரிசியா யிருக்கிறது, அப்படியே ஜீவனும் கட்டுப்பட் டிருக்கிறான். கருமம் நாசமால் எப்போதும் (மங்கள சொரூபியாகிய) சிவனாயிருக்கிறான். அவன் (அந்தச் சிவனவன்) தானே யென்கிற பாவனை யுடனே பூசிக்கவேண்டியது; அபேதமாய்ப் பார்க்கிறதே ஞானம்."

முண்டகோபோபநிஷத் உ-க-க.

"தெதத்ஸயாஸஊீவாதாவகாஜிஸஷிம்ஹாஃ|

ஸஹஸ்ஶஃபூஹவதெஸஷவாஃ|

தயாக்ஷாஜிவியாஸொஹ்ஹாவாஃ|

பூஜாயதெதத்வெவாவியந்தி||"

"ஓ சௌமியா! அது சத்தியமானது. எரிந்துகொண்டிருக்கிற அக்கினியி லிருந்து அதே ரூபமாய் அனேக பொறிகள் எப்படி யுண்டாகின்றனவோ,

அப்படியே*அக்ஷரத்திலிருந்து பலவித தேகத்தை யுபாதியாயுடைய ஜீவாகளுண்டாகிருர்கள்; அதினிடத்திலேயே லயமடைகிருர்கள்.''

சுகரஹஸ்யோபநிஷத்.

"கார்யோபாதிரயம் ஜீவ: காரணோபாதிரீஸ்வர: | கார்ய காரணதாம் ஹித்வா பூர்ணபோதோ(அ)வஸிஷ்யதே ||"

"இந்த ஜீவனானவன் காரியோபாதி யுடையவன், ஈசுவரன் காரணோபாதி யுடையவன். காரிய காரணங்களைத் தள்ளிவிட்டால் பூர்ணஞான சொரூபமான பிரமமே மிஞ்சுகிறது."

அத்துவயதாரகோபநிஷத்.

"ஜீவேஸ்வரௌ மாயிகௌ விஜ்ஞாய ஸர்வவிஸேஷம் நேதி நேதி விஹாய யதவஸிஷ்யதே ததத்வயம் ப்ரஹ்ம ||"

"ஜீவேசுவரர்கள் மாயா சொரூபிகளென் றறிந்து சகல விசேஷத்தையும் ஈதல்ல ஈதல்ல என்பதாக விலக்கி, எது மிஞ்சுகிறதோ, அது அத்துவயப் பிரமம்."

யோகசிகோபநிஷத்.

"யதா ம்ருதி கடோ நாம கநகே குண்டலாபிதா | ஸுக்தௌ ஹி ரஜதக்யாதிர் ஜீவஸப்தஸ்ததா பரே | யதைவ ம்ருதி கடோநாமகநகேகுண்டலாபிதா | ஸுக்தௌ ஹி ரஜதக்யாதிர் ஜீவஸப்தஸ்ததா பரே ||"

"மண்ணினிடத்தில் குடமென்கிற பிராந்தியும் கிளிஞ்சலில் வெள்ளி என்கிற இருப்பும் எப்படியோ, அப்படியே பிரமத்தில் ஜீவத்துவம், அதையறிந்தால் (ஜீவபாவம்) நசித்துப் போகிறது. மண்ணில் குடமென்கிற பெயரும், தங்கத்தில் குண்டலமென்கிற பெயரும், கிளிஞ்சலில் வெள்ளி யென்கிற பிரசித்தமும் எப்படியோ, அப்படியே பரப் பிரமத்தின்கண் ஜீவனென்கிற சப்தமுண்டாயிருக்கிறது."

அத்தியாத்மோபநிஷத்.

"மாயாவித்யே விஹாயைவ உபாதீ பரஜீவயோ: | அகண்டம் ஸச்சிதாநந்தம் பரம் ப்ரஹ்ம விலக்ஷ்யதே ||"

"பரமாத்துமா வாகிற ஈசுவரனுக்கும், ஜீவனுக்கும் முறையே (பார்த்தால்) உபாதியாகிற மாயை அவித்தைகளைத் தள்ளியே அகண்ட சச்சிதானந்த பரப் பிரமம் இலக்ஷியமாகிறது."

ருத்திர இருதயோபநிஷத்.

"கடாகாஸம் மடாகாஸம் யதாகாஸப்ரபேதத: |
கல்பிதம் பரமோ ஜீவஸிவரூபேண கல்பித: |
தத்வதஸ்ச ஸிவ: ஸாக்ஷாத் ||"

---

* அக்ஷரம் பிரமம்.

"ஆகாசத்திலே கடாகாசம் மடாகாசம் என எப்படிப் பேதங் கற்பிக்கப் பட் டிருக்கிறதோ, அப்படியே பரப் பிரம்மத்தினிடத்தில் ஜீவேசுவரர்கள் கற் பிக்கப்பட் டிருக்கிறார்கள். வாஸ்தவத்தில் சிவன் சாக்ஷாத் சித்தே."

யாக்ஞவல்கியோபநிஷத்.

"ஸ்வம்ஸோ ஜீவக்ஷயா விஷ்ணு ஈஹவாநு|"

"பகவானான ஈசுவரன் தன் அமிசத்தினாலே சீவனாய்ப் பிரவேசித் திருக் கிறான்."

"ஸஹம் ஹ்ருதிநிய தம்ரோக்ஷஹ தாஹாதநாம்|
வடாகாஸமோகாஸஹாகாஸ விஷ்ணு தன|
ஸவம்யிவிஷாகாஸஜீவேஸவரிகல்ப்தா|"

"நான் பிரமமென்று எப்போது மிருப்பது மகாத்துமாக்களுக்கு மோக்ஷ, ஏதுவா யிருக்கிறது. .... மகாகாசத்தில் கடாகாச மடாகாசம்போலச் சிதா காசமாயிருக்கிற என்னிடத்தில் ஜீவேசுவராகள் கற்பிக்கப்பட்டிருக்கிறாகள்.'

சரஸ்வதீ ரகஸ்யோபநிஷத்.

"மயிஜீவத்வமீஸத்வம் கல்பிதம்வஸ்துதோநஹி|"

"என்னிடத்தில் ஜீவத்தன்மையும் ஈசுவரத்தன்மையும் கற்பிக்கப்பட் டிரு க்கின்றன. வாஸ்தவத்தி லில்லை.'

கூர்மபுராணம் ஈசுவரகீதை தத்துவநிஜம் விபூதி

பின்னியபகுதியாம்பிரதானமாயையு
, மன்னியபுருடனுமானுமாதியாய்த்
துன்னியவிகாரமுந்தொல்லையீசனில்
அந்நியமின்மையால்அவனேயாகுமால். (௧௯)

அவனேபாசமவனேகட்டுண்டவனேகட்டுமெதிபதியும்
அவனேபசுக்களாகின்றான் அனைத்துமாகியுளானும். (௨௦)

பிரமகீதை தைத்திரீய உபநிடதம்.

செய்வான்செய்விப்பவன்செய்யும்பொருள் செய்கருவிசெய்தொழிலை,
றைவாய்ப்பொருளும்வெறுமான்மாவாகித்தோன்றுமிறையருளால். (௧௪)

இந்தச் சுருதியாதிபபிரமாணங்களினால் விளங்கும் பிரமமாகிய சிவன் என்னுஞ் சொல்லுக்குச் சீவான்மாவென்று பொருள் கொள் வாராகில்

திருமந்திரம்.

சிவன்றான் பலபல ஜீவனுமாகி.

சிந்தையதென்னச் சிவனென வேறில்லை.
உணர்வுமவனே யுயிருமவனே.

என்ற செய்யுள்களி லுள்ள சிவனுஞ் சீவான்மாவாகி, திருமந்திரம் சீவான்மாவைப பற்றிச் சொல்லும் நூலே யன்றி, கடவுளைப பற்றிச் சொல்லும நூலல்லவென் றுவதோடு, அத்திருமந்திரம் பசு நூலுமாகும. சீவன் சிவனாய் அல்லது பரபிரமமாய் அல்லது பரப்பிரமத்தின் பரியாய நாம மான ஆன்மா ஆவ னென்பதற்குச் சீவான்மா வாவனென்றால்

சிவஞானபோதம்.

அவனேதானே யாகிய அந்நெறி
யேகனாகி யிறைபணிநிற்க
மலமாயைதன்னொடு வல்வினையின்றே. (௪௦)

தேவிகாலோத்தரம்.

இப்படிப்பாவித்துச ச6
அப்பிரமமாதலாலமுதமாமழகியதாய். (௪௭)
அறிவார்தாமிலராகிச்சோகாதியடையானாய்ப்
பிரியாதபரப்பிரமமெனநிற்பன்பெண்ணணங்கே. (௪௰)

இவ் வாக்கியங்களால் சிவ ஞான போதம, தேவிகா லோத்தரம முதலிய நூல்களும ஜீவான்ம நூல்களா மென்க. திருவாசகம, தேவாரம், திருமந்திரம, சிவஞானபோதம், தேவிகாலோத்தரம, இன்னும சுருதி புராணாதிகள் இவற்றில் வரும சிவனென்னுஞ் சொல்லுக்குச் சீவான்மாவெனப பொருள் கொள்ளின், உமைபாகன் சிவன் என்று வரு மிடங்களிலும சீவான்மா வெனப் பொருள் செய்யப் படுமென்படுவார் போலும்.

சிவனே சீவான்மா வாகின்றான் என்பதன் பொருளை யுணரத் தெரியாத காரணத்தாலும, துவேஷ புத்தியாலும, மாயையால் பின்னப்பட்ட அவித மத அபிமானத்தினாலும் சுருதி யுக்தி அனுபவ விரோதமாகச் சிவனாகிய பிரமத்தைச் சீவான்மா வெனத் தப்புரை செய்கின்றார். மற்றொரு வகையில் சிவனிடத்தில் வைத்திருக்கும் அனுதாபத்தினால் சிவன் ஜீவனாதல் பொறுக்கா தங்ஙனங் கூறுகின்றாரெனின், இது பாலருந்திக்குழந்தையிறந்ததென்றுகேட்டு அனுதாபப்பட்ட அந்தகனுடைய அனுதாபத்திற்கு இணை யாகும. எங்ஙன மெனின், சிவன் சீவனாதல் எவ்வாறு? ஆரம்ப மாகவா? பரிணாம மாகவா? விவர்த்த மாகவா? ஆரமபமாக வென்னின், ஆரம்பமாவது: அவயவத்தோடுங் கூடிய பல காரணங்கள் அவயவத்தோடுங் கூடிய காரிய மாதல். பரிணாம மாவது: தன் னுருக் கெட்டு வேற்றுருவாதல். விவர்த்த மாவது: தன் னுருக் கெடாது வேற்றுருவாகத் தோ

ற்றுதல். இவற்றில் சிவன் ஜீவனாவது எவ்வகையென நினைத்துச் செந்திநாதையர்க்குச் சிவன் பேரில் அனுதாப முண்டாயிற்று? அத்வைத நூல்களும், உபநிஷத்துக்களும், புராணங்களும், இதிகாசங்களும், கீதைகளும் இவைகட் குட்பட்ட மற்ற வைதிக நூல்களும் ஆரம்ப மாகவும், பரிணாம மாகவும் சொல்லாமல் விவர்த்த மாகச் சொல்லுகின்றன வெனச் செந்திநாதைய ரறிந்தில ராக்கும்! பரிணாம மெனச் சொல்வதாய்ப் பிரமை கொண்டன ராக்கும்! அதனாலே தான் சிவன் ஜீவனாவ னென்னும் விஷயத்தில் ஷ அந்தகனுடைய அனுதாப முண்டாயிற்றுப் போலும்! விவர்த்த உவமானத்தில் அதிஷ்டானப் பொருள் சத்தும், ஆரோபப் பொருள் சத்துப் போலியு மெனக் கொண்டு, இதன் படி, சிவன் சத்து, ஜீவன் சத்துப் போலி யென வுணர்வா ராயின, சிவனுக்கு ஏதோ ஆபத்து வந்து விட்டதென அனுதாபங் கொண்டு, அது காரண மாகச் சிவன் என்று வருமிடங்களில் சீவான்மா வென்று பொரு டொனிக்க, ஆன்மா ஆன்மா வென்று விபரீதமாய் வரைந்து கொண்டு போகமாட்டார். இது விஷயமாக எத்தனையோ முறை எழுதியும் பின்னும் பின்னும் எழுதியதையே யெழுதி ஆக்ஷேபித்தால் இவரை யென்ன வெனச் சொல்லுகிறது! சிவனிடத்தி லிருந்து சீவன் றோன்றுகின்று னென்பதை மாத்திரம் உய்த்துப் பார்த்தாரே யன்றி, சீவ னென்பது பொய், சிவ னென்பது சத்தியம், சிவனை விட வேறு பொரு ளில்லவே யில்லை யென்று வேத வேதாந்த புராணேதிகாசங்கள் கோஷிப்பதை மேனேக்காகவேனும் பார்த்தா ரில்லைபோலும்!

உபநிஷத்துக்களைப் புரட்டப் பார்த்தல்.

“பரமைசுவரிய மங்கலப் பிரமம் மாயையினாலே வாதிக்கப் படுவதும் பிறவும் விரித்துப் போதிக்கும் ‘சென்னை ஆரியனார்’க்குரிய நிராலம்ப மகா நாராயண சர்வ சாராதி சாங்கிய யோக உபநிடதப் பொருள்களுக்குச் சிறிதும் வேறு படாது” என்று சொல்லியதின் ஆபாசத்தினை இனி வாதித்து அதி லுள்ள பொருத்த மின்மையினை விளக்கி, பூர்வபக்ஷியா ருடைய தெரியாமையினையும், தத்துவ ஆராய்ச்சிக் குறைவினையும், விபரீத புத்தியினையும் விரித்துக் கூறுவாம்.

மங்கலப் பிரமம் மாயையினால் வாதிக்கப் படுவதாய்ச் சொல்லுகின்றனரே; இஃதென்ன விவேகம்! வாதிக்கப் படுவதாய்ச் சொன்னவர் யாவர்? அவ்வாறு எந்த அத்வைத நூல்கள் கூறுகின்றன? இவ்வித அறியாமை யிவ ரொருவருக்குத் தானா வுளது? இவர் சார்பினர்களாகிய ம-ள-ள-ஸ்ரீ சூளை. சோமசுந்தர நாயகர், ம-ள-ள-ஸ்ரீ கோப்பாய் சபாபதி நாவலர், குண்டோதர சிவாசாரியர், குக தாசர், தினகரார் முதலிய பேர்களுக் கெல்லா முள்ளதே யாம். அவர்க ளிவ்வாறு ஆக்ஷேபித்து எம்மாலும் பிறராலும் சமாதானம் பெற்றுப்

பதில் பேசாதிருக்கிறார்கள். அச்சமாதான முள்ள இடத்தை யடியில் குறிப்பிக்கின்றோம்.

புத்தகம்.	விஷயம்.	பக்கம்.
தத்துவவாதம்	சத்தி	14, 15
,,	சொப்பனம் சத்தியமென்பதை மறுத்து, அறிவே உலகமென வுரைத்தல்.	39
சங்கராசாரியரது அவதாரமகிமை	புல் பூடாதிகள் பிரம ஸ்வரூப மென்பது	20, 21, 34
வேதாந்தசங்கைநிவாரணம்		10 முதல 34 வரை
அத்வைததூஷணபரிகாரம்		48
துவிதசைவரே மாயாவாதிகள்	ம-ா-ா-ஸ்ரீ ஜே. சோம சுந்தரநாயகரும்,மாயாவாதமும்.	3, 4, 5, 6, 7, 21, 22
அத்வைத உண்மை		1முதல் 18வரையில்
,,	சபாபதிநாவல ரவர்களும், பிரமம் துண்டு துண்டாய் அறுந்து விழுதலென்பதும்	36,37,38,39.
அவைதிக சைவசண்டமாருதம் அல்லது துவிதசைவர் விடைகளின் மறுப்பு	உலகிற்குப் பிரமம் முதற்காரணமென்பதும், துவைதிகளே மாயாவாதிகளென்பதும்	61, 61, 63, 64, 65, 66, 67, 68, 69, 117, 118.
,,	அநிர்வசனீயவாதம்	123,124,125,126, 127,128,129,130,
,,	மாயாசத்தி	132,133,134,135, 136, 137.

இத்தனைப் புத்தகங்களில் அதற்குச் சமாதானஞ் சொல்லியிருக்க, பின்னும் அவ்வித ஆக்ஷேபஞ் செய்வது அறிவுடைமையும் நீதியுடைமையுமாமோ! இன்னும் அதுவிஷயமாகச் சிறிதுபேசுவாம்.

ஒரு பொருள் பிறிதொரு பொருளால் வாதிக்கப்பட வேண்டுமாயின், அவ்விரண்டு பொருளும் சத்தாயிருத்தல்வேண்டும். பூனையால் எலியும், கீரியால் பாம்பும் வாதிக்கப் படுகின்றன. இதனால் வாதிக்கும்பொருளும், வாதிக்கப்படும்பொருளுஞ் சத்தா யிருத்தல் வேண்டுமென்று விளங்குகின்றது. ஒருபொருள் மாத்திரம் இருந்தால் வாதிக்கப்படமாட்டாது. இவர்பக்கத்தினர் சிவம் ஒருபொருளும், மாயை யொரு பொருளு முளவெனக் கூறுகின்றார்கள்; அதனோடு இரண்டுஞ் சத்தெனவுங் கூறுகின்றார்கள். மாயை வாதிக்கும் பொருளென்று இவரே ஒப்புக்கொண்டிருக்கிறார். அது எங்கும் வியாபித்திருக்கிறதென்பது மிவர்சம்மதமே; சிவமும் எங்கும் வியாபகமானவ ரென்பது மிவர் மறுக்கப்படாத விஷயமே. அங்ஙனமாயின், இவரது மாயையால் வாதிக்கப் பட மாட்டா ரென எங்ஙனங் கூறுத

தகும்? மாயை யில்லா ஒரு இடம் இருப்ப தாகச் சொல்வாராஞல், சிவன் அந்த விடத்தி லிருந்துகொண்டு மாயையினுல் வாதிக்கப்படா ரென்று சொல்லலாம். அவ்வாறுசொல்ல இவர் முன்வரமாட்டா ராக லின், இவரது துவித மதப்படிச் சிவன் மாயையினுல் வாதிக்கப் படுவரென்பது திண்ணத்திலுந் திண்ணமாமென்க.

இனி அத்துவிதத்தின் பிரகாரம் சிவன் மாயையினுல் வாதிக்க படா ரென்பதை விளக்கிக் காட்டுவோம். அத்வைதத்தின் பிரகாரம் பிரமம் உண்மையும், மாயை பொய்யுமாம். மாயை பொய்யா யிருப்ப தால் பொய்யான மாயை, மெய்யான பிரமத்தை வாதிக்கமாட்டாது. பொய் மெய்யை வாதிக்கு மெனபது மலடி மகன், மலடியை வாதிப் பா னென்பதுபோ லிருக்கிறது. மாயை பொய் யென்பதற்குப பல் முறை சுருதியாதிப் பிரமாணங்கள் காட்டப்பட் டிருக்கின்றன. இதனுல் மாயையால் சிவன வாதிக்கப் படுவனென்பது: மாயையை மெய்யென் றங்கீகரிப்பதும், மாயையால் துவிதப்பட்டதுமான அவைதிக மாயாவாத துவித சமமதமும், மாயையால் சிவன வாதிக்க படா னென்பது: மாயையைப பொய்யென் றங்கீகரிக்கப்பட்டதும மாயையால் துவிதபபடாததுமான வைதிக மாயா ரகித அத்துவித சமமதமுமாமென்க. இவர் ஒன்றை மற்றொன்றாக மாற்றிக்கொண் டார். எங்கே மாயை: சிவனை வாதித்து விடுமோ வென்ற பயத்தினு லேதான், சிவனென்று வரு மிடங்களி லெல்லாம ஜீவான்மா வெனச் சொல்லிப் புரட்டிக் கொண்டே போனுர் போலும்! 'அத்துவித உண்மை' யெனனும் நூலினுல் எம்மால் மறுக்கபபட்டுப பதில் பேசாது மௌனஞ் சாதித் திருக்கும குண்டோதர சிவாசாரியருக்கு எவ்வளவு சிவபத்தி யிருக்கிறதோ, அவ்வளவு சிவபத்தி இச் சொந்த நாமதையர்க்கு இருக்கும பக்ஷத்தில் மாயையால் சிவன் வாதிக்கபபடா திருக்கு மாறும், சிவன் சமீபத்தில மாயையை யில்லா திருக்கச் செய்யும நிமித்தமும சிவனைக கண்டப பொருளாகச் சொல்லி, சிவ னுக்கு மாயையை அனேக காத தூரம் விலகும்படி அம மாயை அதின் பிடரியைப பிடித்துத் தள்ளிவிட வேண்டும். சிவனுக்குப் பரிபூரணஞ் சொல்லி மாயையையு மிருக்கச்செய்ய வேண்டுமானல் அத்வைத பக்ஷத்தை யனுசரித்து, அம மாயையைப் பொய்யெனறு சொல்லி, எவ்வாறு பொய்யென்று கேட்பார்க்குச் சதசத் விலக்ஷண அனிர்வசனீய மென்று சொல்லிச் சிவ னிருக்கு மிடத்திலே மாயை யிருக்கிறதாகச் சொல்ல வேண்டும். அவ்வாறு சொல்லாத வரை யில் சிவ னிடத்தி லிவர்க்கு அன் பிருப்ப தாய்ச் சொல்வது, தானுப புருஷனுக்கு மலடி மகனிடத்தில் அன்பு இருப்ப தாய்ச் சொல் வது போலாம். அங்ஙன மன்று, சிவனை மாயை தொடாதது ஒளி யை இருள் தொடாமைபோ லென்னின், இது பொருத்த மில்லா வுவமானம் எங்ஙன மெனின், ஒளி யிருக்குங்கால் இரு ளில்லை,

இரு ளிருக்குங்கால் ஒளி யில்லை. இவ்வண்ணமே சிவ னிருக்குங்கால் உலகும், உல கிருக்குங்கால் சிவனு மில்லை யென்று சொல்லவேண் டும். சிவ னிருக்குங்கால் மாயை யிருந்து தொடராதா? இல்லா திருந்து தொடராதா? இருந்து தொடரா தென்னின், ஒளி யிருக் குங் காலத்து இரு ளில்லாமை காரணமாகத் தொடர வில்லை யென் பது உவமான மாகலின், இது பொருந்தாது. இல்லா திருந்து தொ டர வில்லை யென்னின், தொடரும் பொருளே இல்லாதபோது இல் லாத தொன்று தொடரா தென்பது வீண் வழக்கேயாம்; இது இல் லாத மலடி மகன் மலடியைத் தொடரான் என்றமை போலாம். இவ்விதத் தோஷ மிருப்பதால் ஒளி யிருள் உவமான மிவர்க்குப பொருந்தாது. ஷை உவமான மெமக்குப பொருந்தும். அது 'துவி தாத் துவித வாதம்' 119, 120 வது பக்கங்களில் விளக்கப்பட் டிருக் றது; ஆங்குக் கண்டு தெளிக. இதனால் மாயையால் சிவம் அல்லது பிரமம வாதிக்கபபடு மென்பது மாயா வாதியாகிய இவர் கொள்கை யும வாதிக்கபபடா தென்பது மாயா ரகித வாதிக ளாகிய அத்துவிதி களின் கொள்கையு மாம். 'பிறவும விரித்துப போதிக்கும' என்பதன் பொரு ளினனவெனக் கூறினா ரில்லை; கூறுவாரேல் அதைபபற்றியும விசாரணை செய்யலாம்.

பிரமம மாயையினால் வாதிக்கபபடுவதைப போதிப்பது நிராலம பாதி உபநிஷத்துக்க ளென்றும ஷை உபநிஷத்துக்கள் ஆரியனார்க்குரி யனவென்றுங் கூறுவதைப பற்றியும் பேசுவாம். ஆரியர்க்கு ஷைஉப நிஷத்துக்கள் மாத்திரமா, நூற்றெட்டு உபநிஷத்துக்களுந்தான் உரி யவை. ஆனால் ஷை உபநிஷத்துக்கள், பிரமம் மாயையினாலே வாதிக் படுவ தென்று சொல்வதாய்ச் சொல்வது கூடாது. ஷை உபநிஷத் துக்கள் மாயை பொய் யென்று சொல்லி, மாயையினால் பிரமம் வாதிக்கபபடா தென்று கூறுகின்றன. இதற்கு வேண்டிய யுக்தி அனுபவங்கள் முன்னரே காட்டப்பட் டிருக்கின்றன. நிராலம்பாதி உபநிஷத்துக்கள் சாங்கிய யோக உபநிஷத்துக்கள் என்று சொன் னது பொய்யினும் பொய், சுத்த பொய். ஷை உபநிஷத்துக்கள சாங் கிய யோகிகளுக்கு விரோதங்களா யிருப்பதா லென்க. எவ்வா றெ னின் சாங்கியர்கள ஈசனை யொப்புவ தில்லை நிராலமப உபநிஷ த்தோ "ஈசுவரன் யார்? அவருடைய இலக்கணம யாது?" எனக் கேட்டு,

"பிரமமே தனது சத்தியான பிரகிருதியினாலே (ஈசுவரன என்கிற) பெயரை வகித்து, உலகங்களைச் சிருட்டித்து, (அதிலே) அந்தாயாமியாய்ப் பிரவேசித்து, பிரமா முதலியவர்க ளுடைய புத்தி இந்திரியங்களுக்கு நியா மகனா யிருப்பதினாலே ஈசுவர னாகின்றது."

என்று கூறுகின்றது.

சாங்கிய யோகிகள் பிரபஞ்சத்தைப் பொய் யென்று சொல்லுவ தில்லை; மெய் யென்று சொல்லுகின்றார்கள். ஷை உபநிஷதமே "அஞ்ஞானம யாது?" என்று கேட்டு,

"இரண்டாவ தற்றதாயும், எங்குந் தொடர்ச்சி யுள்ளதாயும், சகல சொரூபமாயு மிருக்கிற பிரமத்தின் கண்ணே தேவ, மிருக, நர, ஸ்தாவர, ஸ்திரீ, புருஷ, வருணாசிரம, பந்த மோக்ஷ உபாதி (கற்பித வேஷம் அல்லது கற்பிதமான நடை) யாக விருக்கிற பல தேக பேதங்களினாலே கயிற்றிற் பாம் பென்கிற பிரமை போல் கற்பிதமா யிருக்கிற ஞானமே அஞ்ஞானம்."

என்று கூறுகின்றது.

சர்வசார உபநிடதம் "பிரமம எப்படிப்பட்டது?"

என்று கேள்வி கேட்டு, அதற்குச் சொன்ன உத்தரங்களில்

"இரண்டாவ தில்லாமல் ஒன்றாகவே யிருப்பது சத்தியம்,
சஜாதீய விஜாதீய பேத மற்றது சத்தியம்."

என்று கூறி யிருக்கின்றது.

பிரமத்தை ஆத்துமா வெனச் சாங்கியர்கள் கொண்டாலும ஆத்துமா பல வெனக் கொள்ளுகின்றமையால் 'இரண்டாவ தில்லாமல் ஒன்றாகவே யிருப்பது' என்பதும 'சஜாதீய விஜாதீய பேத மற்றது' என்பதும் விரோதம்.

ஷை உபநிஷத்து "பதார்த்தம் எத்தனை விதம்?" எனக் கேட்டு, "சத், அசத், மித்தை என மூவகைப்படும" என்றும், "சத் எது?" என்று கேள்வி கேட்டு, அதற்கு விடை "பிரமம" என்றும, "அசத் எது?" என்று கேள்வி கேட்டு, அதற்கு விடை "துச்சம் (இல்லாதது)" என்றும், "மித்தை எது?" என்று கேள்வி கேட்டு, அதற் குத்தரம "இல்லாத பிரபஞ்சத்தைப் பிரமத்தில் ஆரோபிப்பது" என்றும கூறி யிருக்கின்றது. இதனால் பிரபஞ்சம பொய் யென்று சித்தாந்த மாகின்ற தென்க.

இன்னும் "மாயை யென்பது யாது?" என்று கேள்வி கேட்டு,

"அந்த மாயை யானவள் அநாதி; முடிவை யுடையவள், பிரமாணப் பிரமாணங்களுக்குப் பொதுவானவள்; இருக்கிறவளு மல்ல; இல்லாதவளு மல்ல; அவ்விரண்டுங் கலந்தவளு மல்ல; வாக்குக் கெட்டாதவள், (பிரம மாகிய) அதிஷ்டானத்திலேயே யில்லாதவள்; வித்துவான்களினால் வர்ணிக்கப் படுகிற ஏற்றக் குறைச்சலான பேத விவரங்களை யுடையவள்; எவள் வாஸ் தவத்தில் இல்லையோ, அவள்தான் மாயை; அவள் சொரூபம் அஞ்ஞானம், அதுதான் மூலப் பிரகிருதி, குண சாமியம் (சத்துவாதி குணங்கள் ஒன்றோ டொன்று கலவா திருக்கும் நிலைமை), அவித்தை இவை முதலிய அனேக ஆகார முள்ளவள், ஜகதா காரமாய்ப் பரிணமித் திருக்கிறவள், அந்த மாயையை இவ்விதமாய்ப் பிரம ஞானிகள் அறிந்து அனுபவிக்கிறார்கள்."

என்று சொல்லி யிருக்கிறது. இதனால் சாங்கியர் பிரகிருதி யென்று சொல்லுவதே மாயை யென்றும், அதைப் பிரகிருதி பொய்

யென்றும சித்தாந்த மாகின்றன. சாங்கியரோ பிரகிருதி சத்திய மென்று சொல்லுகிறார்கள்.

மகாநாராயண உபநிஷத்து 1-வது அத்தியாயம்.

[illegible]

"சகலமும் நீயே, சகலமும் நீயே, சகலமும் நீயே, நீயே மோக்ஷத்தைக் கொடுக்கிறவன், சகல மோக்ஷஸ்தானமும் நீயே. உனக் கன்னியமாக ஒன்று மில்லை. எது எது தோற்றப் படுகிறதோ அது வெல்லாம் பாதிக்கப் படுகிற (பொய்யாய்ப் போகிற) தென்று நிச்சயிக்கப்பட் டிருக்கிறது."

ஷை 3-வது அத்தியாயம்.

[illegible]

"சகலமான அவித்தியா பிரபஞ்ச மெல்லாம் சுருங்குகிறதும் விரிகிறதுமா யிருக்கிற மகா மாயையின் விளையாட்டே. வாஸ்தவத்தில் யாதொன்று மில்லை. லக்ஷண சூனியமான அநாதி மூலாவித்தையி னுடைய விளையாட் டாகையினாலேதான."

ஷை 4-வது அத்தியாயம்.

[illegible]

"காரிய காரண (மாயை அவித்தை) உபாதியினாலே ஜீவேசுவர பேதங் காணப்படுகின்றது. காரணோபாதி யுடையவன் ஈசுவரன், காரியோபாதி யுடையவன் ஜீவன்."

ஷை 6-வது அத்தியாயம்.

[illegible]

"நீ பிரமமா யிருக்கிறாய்; நான் பிரமமா யிருக்கிறேன்; நம் மிரு வருக்குள் பேத மில்லை. நீயே நான்; நானே நீ; இவ்வாறு சொல்லி நாராயணா மறைந்தார்."

ஷை 8-வது அத்தியாயம்.

[illegible]

"என்னை உபாசிக்கிறவன் நிரதிசயாத் துவைத பரமாநந்த லட்சண பரப் பிரம மாகின்றான். முமுட்சுவான எவன் இந்த மார்க்கத்தினாலே செவ்வையா யாசிக்கிறானோ, அவன் பரமாநந்த லட்சணப் பரப் பிரம மாகிறான்.'

யோக மதத்தவரும் உலகு சத்திய மென்று சொல்லுகின் றமையினாலும் அவர் ஜீவான்ம பரமாத்தும பேதம் ஒப்புகின்றமை யினாலும் ௸ உபநிஷத்துக்கள் ௸ யோகிகளுக்கும பொருந்த முடையன வாகா வென்க.

இன்னொரு விஷயம் வருமாறு: ௸ உபநிஷத்துக்கள் சாங்கிய யோக மதங்கட் குரியன வென்கிறார். அவ்விரு மதத்தினுள் சாங்கிய மதம் கடவு ளில்லை யென்று சொல்லுகிறது ; யோக மதமோ கடவு ளுண்டென்று சொல்லுகிறது. இவற்றில் ஒன்று நாஸ்திகம், ஒன்று ஆஸ்திகம். இங்ஙனமாக இவ்விரு மதத்திற்கும் நிராலம்ப, சர்வசார, மகா நாராயண உபநிஷத்துக்கள் பிரமாணமாத லெங்ஙனம்? அங் ஙன மாயின் ௸ உபநிஷத்துக்கள் நாஸ்திகமா? ஆஸ்திகமா? நாஸ் திக மாயின் யோக மதத்திற்குப் பொருந்தாது; ஆஸ்திக மாயின் சாங்கிய மதத்திற்குப் பொருந்தாது. ஒரு சமயம் அவ் வுபநிஷத் துக்கள் பாதி நாஸ்திகமும், பாதி ஆஸ்திகமுமா யிருக்குமோ? அவற் றில் நாஸ்திக பாகத்தைச் சாங்கியரும, ஆஸ்திக பாகத்தை யோகி களும எடுத்துக் கொள்வார்களோ? முன் பின் முரணாக இவ்வளவு ஆபாசங்க ளெழுதுவதற்குக் காரணம துரபிமானமோ! அறியா மையோ! வஞ்சகமோ! வாய்மை யின்மையோ! அவைதிகத் தன் மையோ! வேதத்தி னிடத்துத் துவேஷ புத்தியோ! இன்னும எவையோ! இவை யெல்லாமுமோ!!

சாங்கியர்கள் ஜீவான்மாக்கள் பல வென்று சொல்லி வியாபகத் துவமும் சொல்லுகின்றார்கள். சாங்கியரும் யோகியரும் உலகு சத் திய மென்று சொல்லுகிறார்கள். இவர் மதஸ்தரும அவ்வாறேயே சொல்லுகின்றார்கள். ஆகலின் அவர்களும் இவர் மதஸ்தரும் ஒரு வகைப் பட்டவர்களா மென்க; அதோடு அவர்களும அத்வைதிக ளும விரோதிகளா மென்க. அதோடு ௸ உபநிஷத்துக்கள அத் வைத சாதகமும், சாங்கிய யோக துவித சைவர்களுக்கு பாதகமுமா மென்க; அது மாத்திரமா, நூற்றெட் டுபநிஷத்துக்களும பாதகமா மென்க; அது மாத்திரமா, வேதப் பொருளை விளக்க வந்த ஸ்மிருதி புராண இதிகாச ஆகமாதிகளும் பாதகமா மென்க.

சிவனைச் சீவான்மாவெனத் தப்புரை கூறல்.

மேலே சைவ புராண கைலாச சங்கிதையின் ஒரு சுலோகத் தைக் காட்டி அதன் பொருளைக் கூறுகின்றார். அவர் கூற்று இது:—

" ஸ்தாவராதிஷு ஸர்வேஷு ஜீவாத்மவிபேதத: |
ஸிவோயதா த்ரிஜகத்ஸர்வம் வ்யாப்ய ஸம்ஸ்திதம் | நிரம்ஹ

"मायया विभक्ताय स्वरूपावरकाय च । तदा [illegible]
व्याप्तस्य स्वरूपे तृष्णावृत्तिः । [illegible]
या मोहितः पशुः । शिवादभिन्नजडदातृत्वं [illegible]
त्वपि । जानाति [illegible] पशोरेव मोहो न भवति
[illegible] मोहः । [illegible] ज्ञान[illegible] न [illegible] ः ।
[illegible] ज्ञानि[illegible] शिवो भवति [illegible] ॥"

"சுவாங்க ரூப பாவத்திலே மாயா தத்துவத்தினாலே பேதிக்கப் பட்ட அறி வுடையனாய்ச் சிவன் (ஆன்மா) தனது பர மைசுவரிய ரூபத்தை மாயையினாலே மறைத்துப பதார்த்த மனைத்தையும் விஷயீகரிக்கப புகுந்த விடத்துப புருஷன் எனப படுவான். இந்தப் புருஷன் முன் மாயையினாலே மோகிக்கப பட்ட சம்சாரி யாகிய (பசுவும) ஜீவனு மாகின்றான்; சிவனை (ஆன்மாவை) விட்டு உலகம பின்னமென்றும அச் சிவனுக்குச் சீவன் பின்னமென்றும் அறிகிற பசுவுக்கு என்றும் மோகமே யாம்; இந்திர சாலிகனுக்குபபோல யோகிக்குப பிரமை யில்லை; குரு உபதேசத்தினாற் றனது முன்னைப பர மைசுவரிய தருமம் இதுவா மென அறிவுறுத்தப பட்டவுடன் ஞான சொருபியாய் விடுகிறான்."

முன்னொருமுறை குண்டோதர சிவாசாரியரும பிரமம் மாயையோடு சமபந்தபபட்டுச் சீவனாயிற்று எனப பாஷ்ய இருந்தயங கூறுவதைப பார்த்து வருத்தபபட்டார்; அங்ஙனமே சைவ புராணம் கைலாய சங்கிதை கூறியதைக் கேட்ட இவர்க்கும் இபபோது வருத்த முண்டாய் விட்டது. நிராலம்பாதி உபநிஷத்துக்களும அங்ஙனமே கூறியதால் அதுவும் செந்திநா தையர்க்கு இஷ்டபபட வில்லை. சுருதியும் புராணமும் அவ்வாறு கூறுவது பற்றி அவற்றைத் தள்ளி விட லா மென்னின், பிறகு எதைப பிரமாண மாகக் கொண்டு எம மதஸ்த ராவார்? செந்திநாதையர்க்கு வேத பாஹ்ய மதத்திற செல்லப பிரிய மில்லை. வைதிக ராயும் ஆக வேண்டும; சிவன் மாயையால் மறைக்கபபட்டு ஜீவனாய் மோகியாமலு மிருக்க வேண்டும. இதற்கு யாது செய்வ தென நெடு நேரம யோசித்துப பார்த்தார்; கடன் வாங்கியும் பார்த்தார். எந்த யோசனையுஞ் சரிபபட்டு வர வில்லை. முடிவில் சிவன் என்னுஞ் சொல்லை ஆன்மா, அதாவது ஜீவான்மா வென்று புரட்டி விட்டால், சனி தொலைந்துபோ மெனத் துணிந்து விட்டார்.

மாயை சிவனை மறைத்த தெனபது செந்திநா தையாக கஷ்டப படாமையா லன்றோ சிவ னென்ற சொல்லுக்கு ஆன்மா அதாவது சீவான்மா வெனப பொருள் செய்கின்றார்? இத னுண்மையினை யிவ

ரறிந்து பேசுகின்றாரா? அறியாது பேசுகின்றாரா? மாயை சிவனை மறைத்த தென்ப தெவ்வாறு? அது சத்துப பொருளா யிருந்து மறைத்ததா? அசத்துப் பொருளா யிருந்து மறைத்ததா? மாயை பொய்யெனச் சகல உபநிஷத் புராண இதிகாச கீதை ஆகமாதிகளும் சொல்லுகின்றன வெனப் பன்முறை ஷெ பிரமாணங்களைக் காட்டி யிருக்கின்றோம். இவரும் ஷெ பிரமாணங்களை இகழ்ந்து பரிகசித்து எம்மால் மறுக்கப்பட்டு மிருக்கின்றார். அவ்விஷயம் இவர்க்கு மறுப பாய் வந்த 'துவித சைவ மறுபபு' 44-48 ம பக்கங்கள்வரை காண்க. அத்வைதிகள் மாயையைப் பொய் யென்கிறார்க ளென்றுஞ் சொல்லி விட்டு, மாயை பொய் யென்று அவர்கள் பிரமாணமாகக் காட்டிய வேதோபநிஷத்துக்களை யிகழ்ந்து பரிகசித்தும் எழுதி விட்டு, இப போது மாயை மெய் யென்று அத்வைதிகள் சொல்வது போலக் காட்டி, அதனால் சிவனென்ற சொல்லுக்குச் சீவான்மா வெனப் பொருள் படுத்துவது எவ்வளவு நியாய மில்லாமை! அப்படிப்பட்ட பொய்யான மாயை மெய்யான சிவனை மறைத்த தென்றால், சிவனுக் குக் குறைவென்னை? பொய் மெய்யை மறைக்குமோ வென்று கேட்க லாம். இவ்வாறு ம-ள-ள-ஸ்ரீ கோபபாய் சபாபதி நாவல ரவர்களும், நந்தன ஞு ஆனிமீ உ௰ வெளியான தமது "ஞானாமிர்தம்" என் னுஞ் சஞ்சிகையில் "கேவலாத்துவிதம்" என்னும விஷயத்தின் கீழ "பொய், மெய்யாய பரப பிரமத்தை மறைத்து அங்ஙனம விவ கரிக்கச் செய்ய வல்ல தாதல் யாங்ஙனம?" எனக் கேட்டு, அதற்குச் சமாதானம "அத்வைத சித்தாந்தி" யென்பவரால் அப்போதே பெற் றார். அதனை 1893ஞு த்தில் பிரசுரமான 'வேதாந்த சங்கை நிவா ரணம' என்னும நூலில் 17 வது பக்கமுதல் 34 வது பக்கம் வரையிற் காண்க. அது விஷயமாக இங்குஞ் சில மொழி வாம. மெய்யான ரச் சுவைப பொய்யான சர்ப்பமும, மெய்யான தாணுவைப பொய்யான புருஷனும, மெய்யான சாக்கிர வுலகைப பொய்யான சொப்பன வுலகுமும "மரத்தை மறைத்தது மாமத யானை" என்ற திருமந்திர வாக்கியத்தின்படி மெய்யான மரத்தைப பொய்யான யானையும மறைக்க வில்லையா? அப்படிச் சர்ப்பாதிகள் மறைத்ததனால் ரச்சு வாதிகளுக்கு ஏதேனும பாதக முண்டு கொலோ! சர்ப்பாதிகள் மறைத்தன வென்றும, ரச்சுவாதிகள் மறைக்கப் பட்டன வென்றும சொல்லுதற் கியைந்தாலும யதார்த்தத்தில் சர்ப்பாதிகள் மறைத் தனவா? ரச்சுவாதிகள் மறைவு பட்டனவா? பிரமத்திற்கு மாயையை உபாதியாகச் சொல்வதினால் ஏதோ ஹானி வந்து விட்டதாகப் பிர மைகொண்டு பயந்து, சிவனைச் சீவான்மா வாக்கப் பார்க்கின்றார். ஆகாயம கடம மடம் என்னும உபாதிகளால் கடாகாயம மடாகாய மென்னும பெயர்களையும்; அதற் கேற்ப அற்பமும அதிகமு மான பண்டங்க ளிருத்தற் கிடங் கொடுத்தல், அசைவற் றிருத்தல், ஜலங் கொண்டு வருதல் முதலிய விவகார முடைமை முதலிய தன்மை

களையும பெற்றும தனக்கோர் வாதையும விகாரமு மின்றி அசங்க மாயும பற்றில்லாமலும் விலக்ஷணமாயு மிருத்தல் போல, பிரமமும மாயை அவித்தைக ளென்னும உபாதிகளினால் தனக்கோர் வாதை யும விகாரமும் இன்றி அசங்கமா யிருக்கின்ற தென் றறிந்தால் செந்திா தையர் இவ்வித இடை யூற்றில் அகப்பட்டுக் கொள்ள மாட்டார்.

அத்தியாத்மோபநிஷத்.

நநஹொவடியொமெநலஙாரமயெநஙிவறுதெ|
தயாஉெதொவாயியொமெநதஙமெஜெ-உமெெந-உவறிவஞதெ||

"ஆகாயம் குட சம்பந்தத்தினால் (தன்கண் வைக்கப்பட்ட) கள்ளின் வாசனையால் பற்றப் படாதது போல ஆத்மா (பிரமம்) உபாதி சம்பந்தத்தினு லும அதன் தர்மங்களாலும் பற்றப்படுகிற தில்லை."

[தனது ஆசிரயத்தின் சொருபத்தில் எதற்குப் பிரவேச மில்லையோ, அப்படிப்பட்ட வியாவர்த்தக வஸ்து (மற்றவற்றி னின்றும வேறு பிரித தறி விக்கும் பொருள்) உபாதி யெனப்படும். அது கடமாகிய உபாதி, தனது ஆசி ரயமாகிய ஆகாயத்தின் சொருபத்திற் பிரவேசியாமல், கடாகாயத்தை மற்ற மடாகாய முதலியவற்றி னின்றும் வேறுபிரித் தறிவிப்பதா யிருத்தல் போல.]

'மாயா தத்துவத்தினால் சிவன் பேதிக்கப்பட்ட அறிவுடை ய வன்' என்று சொல்லுகின்றார். இது மேக மோடச் சந்திர னோடுகி ன்றான் என்பது போலும, சூரியன் நீரில் விழுந்து தத்தளிக்கின்றா னென்பது போலும, ஓடம ஓடப பின் புறமாய் மரமாதிகள் ஓடுகின் றன வென்பது போலுமா மென்க.

அரவினால் கயிறு மறைக்கப்பட்ட தென்பது பிராந்தியும், அர வென்பது பொய் யாதலால் யதார்த்தமாய் அரவால் கயிறு மறைக்க ப்பட்ட வில்லை யென்பது தெளிவுமாம். அவவாறு மாயையினால் சிவன் மறைக்கப்பட்ட தென்பது பிராந்தியும், மாயை பொய் யாத லால் மாயையால் சிவன் மறைக்கப்பட்ட வில்லை யென்பது தெளிவு மாம. ஆயு உண்மை யென மருள்வோனது பிராந்தி கயிறதை மறைத்தமை போல, மாயை யுண்மை யென மருளும செந்திரா தையரது பிராந்தி சிவனை மறைத்த தென்க. அவனுக்கு ஜட இருள் போய் ஜட வொளி வரின் அந்தப் பிராந்தி நீங்கும்; அது போலச் செந்திரா தையர்க்குத் துவித அஞ்ஞான இருள் போய, அத்துவித மெய்ஞ் ஞான வொளி வரின் இந்தப் பிராந்தி நீங்கும. நீங்கினால் மெய்யான சிவனைப் பொய்யான மாயை மறைக்க வில்லை, மறைக்கவு மாட்டாது; ஆதலால் மறைத்த தென்பது பிராந்தியா மென வறிந் திவார்.

'மாயா தத்துவத்தினாலே பேதிக்கப்பட்ட அறிவுடையனாய்ச் சிவன் (ஆன்மா) தனது பரமைசுவரிய ரூபத்தை மாயையினாலே

மறைத்துப் பதார்த்த மனைத்தையும் விஷயீகரிக்கப் புகுந்த விட்த்துப் புருஷன் எனப் படுவான்' என்ற விஷயத்தைப் பின்னும் ஆராய்வாம். சூரிய னானவன் நீரில் பிரதி பிம்பித்த போது, பிரதி பிம்பத்தோடு சேர்த்து இரண்டானான் என்ற விவகாரத்தில் வாஸ்தவமாய்ச் சூரியன் இரண்டானா னென்று சொல்லப்படுமோ? முதல் சூரியனைத் தவிர இரண்டாவது சூரியன் இல்லாமையினாலும், முதல் சூரியனே இரண்டாவது சூரியனானதினாலும் முதல் சூரியனே இரண்டாவது சூரிய னென்று சொல்வதிற் பிழை யில்லை. ஆனால் முதல் சூரியன் இரண்டாவது சூரிய னானா னென்பது யதார்த்த மன்று. கயிறே அர வாயிற்று என்றுஞ் சொல்ல லாம்; ஆக வில்லை யென்றுஞ் சொல்ல லாம். இத னுண்மையினை யுணர்ந்தால் சிவன் சீவனானா னென்பது யதார்த்த மன்று, அயதார்த்த மெனக் கொள்வார். மனம்: தன்னிடத்துள்ள பின்னு சத்தி காரணமாகப் பேதிக்கப்பட்ட வுலகானமையையும், பேதிக்கப்பட்ட ஜீவர்க ளானமையையும், சந்நியோ யுள்ளவனது புத்தி: அதன்க ணுள்ள பின்னு சத்தி காரணமாகப் பேதிக்கப்பட்ட பொருள்க ளானமையையும், இந்திர சாலக்கார னிடத்துள்ள பின்னுசத்தி காரணமாகப் பேதிக்கப்பட்ட இந்திரசாலப் பொருள்க ளானமையையும் உபமானங்களாகக் கொண்டால், சிவனிடத்துள்ள பின்னு சத்தியான மாயா சத்தி காரணமாகப் பேதிக்கப்பட்ட சடா சட வுலகந் தோன்று மென்பது குற்ற மின் றெனப் புலப்படும். இதில் மனமே சொப்பன உலகு அல்லது சொப்பன ஜீவர்க ளென்பதில் மனத்திற்கு ஏதுங் குற்ற மில்லாமை போலும், சொப்பன ஜீவர்களுடைய நய நஷ்டங்கள் மனத்துக் கில்லாமை போலும், கயிறே அரவு என்பதிலும், தாணுவே புருஷ னென்பதிலும் கயிற்றுக்கும் தாணுவுக்கும் பாதக மில்லாமை போலும் சிவன் மாயா நத்துவத்தினாலே பேதிக்கப்பட்ட அறிவுடைய புருஷனானா னென்பதிலும் குற்ற மேது மின்றென்றறிக.

திருவாசகம்.

வானாகி மண்ணாகி வளியாகி யொளியாகி
ஊனாகி யுயிராகி யுண்மையுமா யின்மையுமாய்.

என்ற வாக்கியத்தில், சிவன்: வான் முதலிய சடபபொருளாய் ஆனதோடு, உயி ரானதாயுஞ் சொல்லி யிருக்கின்றது. இதனால் சிவன் உயிரானது எவ்வாறு? ஒன்று மற்றொன் றாதல் ஆரம்பம், பரிணாமம், விவர்த்தம் என்பனவாம். இவற்றில் சிவன் உயி ரானதை ஆரம்பமாகச் சொல்லின் இதற் குவமானம் நூல் ஆடை யாதலாம். நூல் ஆடை யாமாயின் நூல் விகாரங் கொண்டே ஆடையாதல் வேண்டும்; அன்றி நூல் தொழிலைப் பெற்றே யாடை யாதல் வேண்டும். தொழில் பெறும் பொருள் அகண்டமா யிருக்கப்படாது. இவ்வித தோஷ மிருப்பதால் சிவன் உயிராதல் விஷயத்தில் ஆரம்ப பட்

சஞ் சொல்லப்படாது. பரிணமமாகச் சொல்லின், இதற் குவமா னம பால் தயிராதலாம். பால் தயிராவதில் பால் கெட்டுத் தயிராத லொரு குற்றம்; மீண்டும பாலாகாமை யொரு குற்றம்; தயிரும தயிராகவே யிராது போகப போக வேறு விதமாய் மாறுத லொரு குற்றம். இவ்விதக் குற்ற மிருப்பதால் பரிணம பக்ஷமுஞ் சொல் லப் படாது. இனி விவர்த்தமாகச் சொல்லலா மென்னின், இதற் குவமானம கயிறு அரவாத லாம். கயிற்றின் கண் அரவு உண்மை யன்று; போலி யாகும். இதில் காரணம் ஏதும் குற்ற மில்லாது நிர் விகாரமா யிருக்க, காரிய முண்டாகின்றது. இவ் வுவமானத்தை யேற்றுக் கொண்டால் பொருத்தமாய்ப் போம். இவ் விவர்த்த உவ மானங்களில் கானனீர், இந்திரசாலம், சொப்பன உலகு முதலியவை களு மிருக்கின்றன. இவற்றில் ஒவ்வொரு அவசரத்துக்கு ஒவ்வொ ன்றை யெடுத்துக் கொள்ளலாம. இது விஷயம் தத்துவாதத்தி னீற் றில் விரிவாய்ச் சொல்லப் பட்டிருக்கின்றது. ஜடா ஜட வுலகிற்கு ஷை விவர்த்த உவமானங்களையே உபநிஷத்துக்களும் புராணதிகளும் சொல்லி யிருக்கின்றன வென்றும், அதை யிவர் பரிகசித்து இகழ்ந் தாரென்றும முன்பே சொல்லியிருக்கின்றோம்.

சிவன் உலகம் உயிரும் ஆக வில்லை, அவற்றில் நிறைந் திருக் கின்றான், அது காரணமாக அவ்வாறு சொல்லப் பட்ட தெனின், இதன் மறுப்பு: 'சங்கரா சாரியர் அவதார மகிமை' 29 வது 30 வது பக்கங் களிலும், 'சித்தாந்திகளும் ஏகாத்தும வாதிகளே' என்ற நூலில் 12, 13, 14, 15 வது பக்கங்களிலும் வெகு விரிவாய் வந் திருக்கிறது.

சிவன்: வான் முதலியனவாய் ஆகின்றான் என்பதற்கு அவற் றில் நிறைந் திருக்கின்றா னென்பது பொருளே யன்றி, அவை யாவ தில்லை யென்று கூறுவதில் மற்றொரு தோஷ முண்டாகின்றது. ஷை திருவாசகத்தில் ஷை 'வானாகி' யென்ற செய்யுளில் 'உண்மையு மாய்' என்றதற்கு உண்மையுள் நிறைந்தவன் என்று பொருள் கொண்டு, சிவன் உண்மைப்பொரு ளல்ல, பொய்ப் பொருள், அதா வது அசத்தியப் பொருளென்று சொல்லவேண்டும். அப்பர் சுவாமி கள் திருத்தாண்டகத்தில் "பிறருருவுந் தன்னுருவுந் தானேயாகி" என்றவாக்கியத்தில் பிறருள்ளும தன்னுள்ளும் நிறைந்து, அவற்றி னுக்குச் சிவன் வேறு என்று சொல்லவேண்டும். அப்படிச் சொல் லும் பக்ஷத்தில் தனக்குந் தான் வேறு என்று சொல்லவேண்டும். வேறென்ப தொன்றிராமையால் சிவனை நாஸ்தியாய், அது காரண மாக அந்தக் கொள்கையினை யுடையவரும் நாஸ்திகராய்ப் போக வேண்டும. மனம், பின்னசத்தி, காரியமான பொருள்; பிரமம், பின்ன சத்தியான மாயாசத்தி, சடஜீவ உலகு இவற்றைப்பற்றி 'அத்வைத தூஷணபரிகாரம' 48-வது பக்கத்திலும் 'அவைதிகசைவசண்டமாரு

தம்' 132 முதல் 141-வது பக்கங்கள் வரையில் "மாயாசத்தி" என்ற விஷயத்திலும், 'அத்வைதஉண்மை'யில் "சிவன் எவ்வாறு பூரணர்!" என்ற விஷயத்திலும் "இந்து" என்பவரும யாமும் பேசியிருக்கின்றோம். அவற்றினையுங் கண்டுதெளிக.

இது காறும் செந்திநாதையர் கூறிய உரையை வைத்துக்கொண்டு பேசினோம. ஆனல் அவ்வுரை உரை யன்று. அதற்கு முன்பே உரை யிருக்கின்றது. அது அச்சுக்கும் வந்திருக்கின்றது. அவ்வுரை வருமாறு:—

"தனது அவயவ வடிவமா யுள்ள தத்துவங்களுள் மாயையினு லுண்டாகிய தத்துவ விபேதங்களின் ஞாதாவாகிய சிவன்: எப்போது பரமைசுவரிய பூர்வகமாகத் தனது வடிவத்தை மாயையினுலே மறைத்து, சகல பதார்த்தங்களையுங் கிரகிக்கின்றவ னுகின்ருனே, அப்போது புருஷனெனப் படுகிருன்."

இதில் ஷை பிம்பபிரதிபிமப சூரியதிருட்டாந்தத்தையும் கயிற்றரவு முதலிய திருட்டாநதத்தையும வைத்துப பார்த்தால்சிவனுக்கு யாதொரு தோஷமு மில்லாமற்போம். இவர் கூறிய ஷை சுலோகத்திற்றுனே 'தத்ஸ்ருஷ்ட்வா ததேவாநுப்ராவிஶத்' "அதைச் (சகத்தை) சிருட்டித்து அதிலேயே பிரவேசித்தார்" என்னுஞ் சுருதி வாக்கியம பிரமாணமாகக் காட்டப்பட் டிருக்கிறது.

ஷை சுலோகத்தைக் காட்டிய பூர்வ பக்ஷியார் அத னுரையை வரைந்தா ரின்று. அதை வரைந்தால் இவரது மாறுபாடு வெளிப்பட்டுப் போமெனக் கருதினுர் போலும. ஷை சுருதி வாக்கியபபடிச் சகத்தைச் சிருட்டித்து அதிற் பிரவேசிபபவன் சிவனே யன்றிச் சீவான்மாவன்று. சீவான்மாவுக்குச் சிருட்டித்தொழி லில்லையென்பது இவரும் அங்கீகரித்ததே யாம். ஷை சுருதி வாக்கியம சகத்துச் சிருட்டியைப பற்றிச் சொல்லுகிற விடம். சுருதிப் படிச் சகத்துச் சிருட்டி செய்கிறவன் சிவனே யன்றிச் சீவ னன்று. சுருதிப பொருளை விளக்கிய சுருதி வாக்கியத்தின் உரையை வெளிக் காட்டாது மறைத்து மாறுபாடு செய்யும் செந்திநாதையர் மறறவறறில் மாறுபாடுசெய்ய அஞ்சுவரோ! ஷை சுலோகத்துக்குத் தபபுரை செய்தவர் ஷை சுருதிவாக்கியத்துக்கு அத்தபபுரையேனுஞ் செய்யாது விட்டுவிட்டது என்னே!

'சிவன் தனது பரமைசுவரிய ரூபத்தை' என ஷை கைலாச சங்கிதை கூறுவதாய் வரைந்தனரன்றே! இதனுல் பரமைசுவரிய ரூபம என்பது மேலான ஈசுரத்தன்மை. இநத ஈசுரத்தன்மை ஈசுவரனுக் குரியதே யன்றி, ஆன்மா அதாவது ஜீவான்மாவுக் குரிய தன்று. இவர் கூறுவது போலச் சிவன் என்ற சொல்லுக்குச் சீவான்மாவெனக் கொள்ளின், சீவான்மாவுக்குப் பரமைசுவரியம் பொருநதாமையால் இவர் கூற்றுப பொருநதாது. சீவான்மாவுக்கே பரமைசுவரிய மிருப்பதாகவே வைத்துக்கொள்வோம். அஙஙனமாயின்,

அப்பர மைசுவரியம ஜீவான்மாவுக்குச் சொரூப குணமா? கற்பித குணமா? சொரூப குண மாயின், அது கெடுமாறு மாயை மறைக்க மாட்டாது; கற்பித குணமாயின் அப்போது யதார்த்த குணம் யாது? யதார்த்தகுண மின்னதென்று வெளிப்படவேண்டும. அவ்யதார்த்த குணம் மாயையால் மறைவுபட்டதா? இல்லையா? மறைவுபட்டதென்னின் யதார்த்த சொரூப குணம் ஒன்றினும மறைவுபடாதே; இல்லையென்னின் அப்போது மாயை எதை மறைத்தது? இது போன்று பலவிஷயங்கள் முன்னரே வரையப்பட்டிருத்தலின், இங்கு அதிகம் பேசாது விட்டனம். இதனால் சிவனுக்கே பர மைசுவரிய முண்டென்றும், ஜீவான்மாவுக் கின்றென்றும, ஜீவான்மாவுக் குண்டென வைப்பினும் அது மாயையினால் மறைவுபடாதென்றும சித்தாந்தமாயினமை காண்க.

• 'சிவன் தனது பர மைசுவரிய ரூபத்தை மாயையினாலே மறைத்து' என்பதில, சிவன் என்ற சொல்லுக்குச் சீவான்மா வென்ப பொருள் கொண்டால், சீவான்மா, தனது பர மைசுவரிய ரூபத்தை மாயையினால் மறைத்து என்றாகவேண்டும. மறைத்து என ஒரு காலத்தை அதாவது இறந்த காலத்தைக் குறிப்பிக்கின்றமையின, அதற்குமுன் மாயையினால் மறைக்கப்படாத கால மொன் றிருக்கிறதா யேற்படுகின்றது. ஜீவான்மா மாயையோடு கூடாது பரமைசுவரியத் தோடிருந்த தொரு காலம; மாயையினால் மறைவுபட்டுப பரமைசுவரியத்தை யிழந்த தொரு காலம. மாயை யோடு கூடாது பரமைசுவரியத்தோ டிருந்த ஜீவான்மா பர மைசுவரியத்தை யிழக்கு மாறு மாயையினால் மறைப்புண்ணவேண்டிய ஆவசியகமேதுக்கு? செல்வமுள்ள பிரபு ஒருவன் தனது செல்வத்தைத் தானே யிழந்து தரித்திரனாவானா? தான ஆகவில்லை, கடவுள் ஆக்கினாரென்னின், ஒருவன் மற்றொருவனுடைய செல்வத்தைப் பிடுங்கிக கொண்டு, அவனைத் தரித்திரனாய்ச் செய்து விடுவானாயின், அவனை யோக்கிய னென யாரேனும் சொல்வார்களா? அவ்வாறு மாயையினால் மறைத்து ஜீவான்மாவினது பர மைசுவரியத்தை யிழக்கச் செய்வாராயின், அப்படிச் செய்தவரை யோக்கியரென்றும கடவுளென்றும் யாரேனும் சொல்லுவார்களா? கடவுள், தானே செய்யவில்லை, கருமத்தின்படிச் செய்கின்றாரென்னின், பரமைசுவரியத்தோ டிருக்கும் பொழுதும, மாயையினால் மறைவுபடாமலிருக்கும் பொழுதும கருமமென்பதேது? மாயை யில்லாத போது சரீரமே யில்லை, சரீரமே யில்லாத போது கருமமென்பது மில்லை. ஆதலால் முன்பு ஜீவான்மா பரமைசுவரியத்தோடிருந்த தென்றும, பிறகு ஒருகாலத்தில் மாயையினால் மறைப்புண்ட தென்றும சொல்வது அபசித்தாந்தமாம.

'ஆன்மா தனது பரமைசுவரிய ரூபத்தை மாயையினாலே மறைத்து' என்றதால் சீவான்மாவே தன்னை மாயையினாலே மறைத்துக்

கொண்டதாயாகின்றது. ஜீவான்மா, தனது கஷ்டத்துக்காகத் தானே முயலுமா? இதை யாரேனும ஒப்புவரா? ஜீவான்மா: புருஷனுனது அதாவது பசுவானது தனது சுகத்திற்காகவா? துக்கத்திற்காகவா? சுகத்திற் கெனச் சொல்லப் படாது. ஏனெனின், பசுவான பிறகு தான் பிறப்பு இறப்பில் சுழன்று பாவங்கள் செய்து நிரயத்தில் வீழ்ந்து தாபத்திரயாக்கினியால் நொந்து வருந்தியது. ஆதலால் பசுவாயானது சுகத்திற்கென ஒருபோதுஞ் சொல்ல வொண்ணுது. இவ் விதத் துக்கத்திற் கிடனுகு மாறு ஜீவான்மா: தானே பசு வானுனென்று சொல்லியது அசப்பியமா மென்க. பசுவானது: தனது பசுத்துவங் கெடு மாறு சற் கருமங்கள் புரிந்து ஈசனை யுபாசித்து, பழையபடியே, தனது பர மைசுவரியத்தைப் பெறவேண்டுவ தத்தியாவசியகமா மன்றோ? இத்தகைய ஜீவான்மா வானது தனது சுக சொரூப மான பர மைசுவரியத்தை யிழந்து, துக்க சொரூப மான பசுத்தன்மையைத் தானே வலிய அடைவானேன்? பிறகு அபபரமைசுவரியத்தைப் பெறு மாறு சற் கிருத்தியங்கள் செய்து ஈசனை யுபாசிபபானேன்?

'பதார்த்தமனைத்தையும் விஷயீகரிக்கப் புகுந்தவிடத்துப் புருஷன் எனப படுவான்' என்றுர். விஷயீகரிக்கப் புகு முன் அதாவது பர மைசுவரியத் தோடு ஆன்மாவா யிருந்த போது பதார்த்தங்களை விஷயீகரிக்க வில்லை; புருஷனுன போது தான் விஷயீகரிக்கின்றது. பதார்த்தங்களை விஷயீகரித்தல் துக்கம; விஷயீகரியா திருத்தல் சுகம். ஆன்மா சொரூபமும் இயற்கையு மான உள்ள சுகத்தைத் தானே வலிய விட்டு, துக்கத்தைத் தேடிக்கொள்ளுமென்று சொல்வது பொருந்தாது. இன்னும இது விஷய மாக விரிந்த கண்டனம் "பசு சச்சிதாநந்த முடையதா?" என்னும் நூலில் வந்திருக்கின்றது. அதிலும இச் செந்திரத்தைய ரகப்பட்டுக்கொண்டு பதில் பேச்சின்றி மௌனமுற் றிருக்கின்றனர்.

முன்பு ஆன்மா, தனது பர மைசுவரிய ரூபத்தை மாயையினுலே மறைத்து என்று சொல்லி, பிறகு 'மாயையினுலே மோகிக்கபபட்ட சம்சாரியாகிய (பசுவும்) சீவனுமாகின்றுன்' என்றுர். முன்பு தானே தனது பரமைசுவரியத்தை மாயையினுலே மறைத்துக் கொண்டு, பின்பு தானே மோகிக்கப்பட்டுச் சமசாரியாகிறதா யிருக்கிறது. பின்பு மோகிக்கப் பட்டமைக்குக் காரணம, முன்பு தனது பரமைசுவரியத்தை மறைத்துக் கொண்டமையே யாம். முன்பு, தன்னை மாயையினுல் மறைத்துக் கொள்ளாவிடில், பின்பு மோகிக்கபபட வேண்டிய ஆவசியக மின்று. மோகிக்கபபடவேண்டிய ஆவசியகமில்லாதபோது பந்தமுண்டாகவேண்டிய ஆவசியகமு மின்று, பந்தமுண்டாக வேண்டிய ஆவசியக மில்லாதபோது அதைநிவர்த்தி செய்து கொள்ளவேண்டிய ஆவசியகமு மின்று; நிவர்த்தி செய்து

கொள்ளவேண்டிய ஆவசியக மில்லாதபோது, அநநிவர்த்தி நிமித்தம் நித்திய நைமித்திய கருமங்கள் செய்து, மனத் தூய்மைபெற்று, ஜீவகாருண்ணியம் பாசவைராக்கியம் ஈசுரபத்தி பிரமஞானம் இவைகளைப் பெறவேண்டிய ஆவசியக மின்று, எல்லாச் சற்கிருத்தியங்களும் துக்க நிவர்த்தி, தடையற்ற ஆநந்தம இவைகளை யடையும் பொருட்டேயாம. இவர் கூறுகிறபடி அவை இடையி லுண்டானவையா யிருக்கின்றன. ஏனெனின் இவர் மாயையினுல் மறைபடுதற்குமுன், ஆன்மா, தனது பரமைசுவரிய ரூபத்தோடிருந்ததாய்ச் சொல்லுகின்றமையா லென்க. இதனுல் பின்னரே தான் இத்தகைய துன்பக் கடலில் மூழ்கி வருந்துவ தாய்த் தெரிகிறது. வேதோபநிஷத்துக்களை யிகழ்ந்து தூஷித் தமையின் இவ்வள வநர்த்தத்திற்குள்ளாய் வேதபாஹ்யராகு ரிச்செநதிகாதைய ரென்க.

• இனிச் 'சிவனை (ஆன்மாவை) விட்டு உலகம் பின்னமென்றும் அச்சிவனுக்குச் சீவன் பின்னமென்றும் அறிகிற பசுவுக்கு என்றும் மோகமேயாம' எனக்கூறி, இவ்விடத்திலும சிவன் என்ற சொல்லுக்கு ஆன்மா அதாவது ஜீவான்மா வென்றே மறவாது பொருள் கொண்டு இடர்பபட்டார். இவ்விடத்திலும் அவ்வாறு பொருள் செய்வதினுல் மீண்டும செநதிகாதையர் ஆப்பதனைப பிடுங்கிக் கொண்ட குரஙகுபோல அகப்பட்டுக் கொண்டார். இவர் கணக்கின்படிச் சீவான்மாவுக்கு உலகு பின்ன மென்றதும் மோகம்; சீவான்மாவுக்குச் சீவன் பின்ன மென்றதும மோகம். மோக மின்மையாவது சீவான்மாவும உலகும் வேறன் றென் றறிதலும, அதாவது ஒன்றுயறிதலும், சீவான்மாவும் ஜீவனும வேறன் றென் றறிதலும அதாவது ஒன்றுய் அறிதலுமாம். ஆன்மாவே அதாவது ஜீவான்மாவே ஆணவத்தால் கட்டுண்டு பசுவாகின்றுனென்பதிவர் மதமாதலால், ஆன்மா அதாவது ஜீவான்மா வென்பதும, பசு அல்லது ஜீவ னென்பதும இரு பொருளன்று; இவர மதப்படி ஒரே பொருளாம. சுத்தப பொருள் அசுத்தப பொருளாகு மாயின், அதனுல் அஃ திரு பொருளாய்விடுமா? பால் கெட்டுத் தயிரானுல் அதுபற்றிப பால் ஒரு பொருளும் தயிர் ஒரு பொருளுமாக இருபொருளாய்விடுமா? ஆகாதன்றே? அதுபோன்று குற்ற மற்ற ஜீவானமா குற்றப்பட்டுப பசு வாமாயின், அது பற்றி அஃ திரு பொரு ளாகாதென்க. இதனுல் பசு அல்லது ஜீவனும் பேதமன்று, அபேதமேயாமென்க.

ஜீவான்மாவும் உலகும பின்னமென்பது மோகமேயானுல் அபின்ன மென்பது மோக மின்மை யாகின்றது. உடலும் உல காகலின் ஜீவனுகிய உயிரும் உடலும் அபின்னமென்பதும் மோகமின்மையாம. உடலும உயிரும அபின்ன மென்பவர் நாஸ்திகர்; பின்ன மென்பவர் ஆஸ்திகர். இதனுல் இவர் நாஸ்திகரோ ? ஆஸ்திகரோ ?

என எவரும் ஐயுறல் வேண்டாம். இவரே, சிவன் என்ற சொல்லுக்குச் சீவான்மாவெனப் பொருள் செய்து அச்சீவான்மாவிற்கும் உலகிற்கும் அபின்னமென்று சொல்லுகின்றமையின் சைவதிராவைதயர் நாஸ்திகரென்பது திண்ணமாமெனக!

'இந்தப் புருஷன் முன் மாயையினாலே மோகிக்கப்பட்ட சம்சாரியாகிய (பசுவும) சீவனுமாகின்றான்' என்பதில் பின்னுமுள்ள ஆபாசம வருமாறு:—ஜீவன் அல்லது பசு அல்லது புருஷனுக்கு முன் (சிவனுக்கு வேறான) ஆன்மா வொன்று பரமைசுவரியத்தோடிருந்தது, பின் மாயையினால் மறைப்புண்டு புருஷனெனப்பட்டது. மாயையினால் மறைப்புண்ணுமைக்கு முன் புருஷனென்பதில்லை; (சிவனுக்கு வேறான) ஆன்மாவும் மாயையுங் கூடிய போதுதான் புருஷனுண்டானான். அவ் ஆன்மாவையும் மாயையையும நீக்கிவிட்டால் புருஷனென்னுஞ் சொல்லுக்குப் பொருளில்லை. அங்ஙனமாக, புருஷன் முன் மாயையினாலே மோகிக்கப்பட்ட சமசாரியாகிய என்று சொன்னமையென்னே! புருஷனே மாயா வடிவினனாயிருக்கும்போது 'மாயையினாலே மோகிக்கப்பட்ட சமசாரியாகிய' என்று சொல்வானேன்? அதினும் 'முன்' என்கிறார். முன்னென்றால் எப்போது? மாயையினால் மறைப் புண்ணாத போது. மாயையினால் மறைப்புண்ணாதபோது புருஷனென்பது ஏது? அக்காலத்துப் புருஷனே யில்லாத போது இல்லாத புருஷனை யிருப்பதாக வைத்து 'மாயையினாலே மோகிக்கப்பட்ட சமசாரியாகிய' எனச் சொல்வது பொருந்துமா? இல்லாதபுருஷன் மாயையினாலே மோகிக்கப்பட்ட சமசாரியாகிறானென்று சொல்வதற்கும், இல்லாத மலடி மைந்தன் மாயையினாலே மோகிக்கப்பட்ட சமசாரி யாகிறானென்று சொல்வதற்கும பேதம யாது? அதன்பேரில் அப்புருஷன் பசு அல்லது ஜீவனுமாகின்றான்' என்கிறார். இது இல்லாத மலடி மகன் அரசனாகின்றானென்பதற்கு ஒப்பாயிருக்கின்றது!

சிவனைச் சீவான்மா வென இல்லாததைப் பொய்யாகக் கற்பித்துக் கூறியது கற்பிதமாகவே போகுங்கால், சிவன் சிவனாகவே யாகின்றார். அப்படி யானால் மெய்யான அச் சிவனுக்கு உலகு எப்படி அபேதமாகும்? அபேதமா யறிவது மோகமின்மை யென்றும், பேதமா யறிவது மோக மென்றுங் கூறுகின்றதே; அவ்வாறு சிவனுக்கு உலகு அபேதமென்று சொல்லுமபக்ஷத்தில் உலகத்தின் சடத்துவம் அசுத்தத்துவ முதலிய இழி குணங்களெல்லாம் சிவன் பேரில் ஏறுமே என்னின் ஒருபோதும ஏறாது. என் ஏறாதென்னின் உலகு பொய்யாதலாலென்க. இவ்விஷயம் சங்கராசாரியர் அவதாரமகிமை' 18,19,20,21, 22 வது பக்கஙகளிலும், 'துவித சைவரே மாயாவாதிகள்' என்ற நூலில் 6, 7, 8 வது பக்கங்களிலும், 'அத்வைததூஷணபரிகாரம்' 48 வது பக்கத்திலும், 'அவைதிக சைவசண்ட மாருதம்'

132, 133, 134, 135, 136, 137 வது பக்கங்களிலும், இன்னும் பல அவைதிக மாயா வாத துவித தாந்திரீக சைவ கண்டன நூல்களி லும வேதாகம புராண இதிகாசாதிகளைக் கொண்டும், யுக்தியைக் கொண்டும, அனுபவத்தைக் கொண்டும் பேசப்பட் டிருக்கின்ற மையின், மீண்டும இவ்விடத்திற் பேசுவ தநாவசியக மென நிறுத்திவிட்டோம். ஷை புத்தகங்களில் வாதித்த வாதிப்பினாலும், காட்டிய பிரமாணங்களினாலும் சிவனுக்குச் சட சீவ உலகு அத்தியாச கற்பித அபேதமேயன்றி யதார்த்தத்தி லன்று; ஆகலின், பூர்வ பக்ஷியாருடைய ஆக்ஷேபம அறியாமையும் நிஷ்பிரயோஜனமுமாம். எபபோதும் இரண்டு சத்துப்பொருளகள் அபேதமாகா; ஒன்று சத்தும ஒன்று சத்துப் போலியு மானால் அபேத மாகும்; கயிறும் அரவும், கிளிஞ்சலும் வெள்ளியும், கட்டையும் கள்ளனும், மனமும் சொப்பன வுலகும் பிறவும போலுமா மென்க. இவ்வத்தியாச அபேதததை யுணரும ஆற்றலின்றி, தமது துவிதமதப் பிரமைகொண்டு, சிவன் என்ற சொல்லை ஜீவான்மா வெனப் பொருள் செய்து குற்ற வாளி யாகி மீள முடியாது போனார். சுருதி யுக்தி அனுபவங்கட கொத்துக் கூறிய ஷை சிவபுராணம கைலாய-சங்கிதையின் சொல்லைத் தபபுரைசெய்து எவ்வளவு அநர்த்தத் திற்கிடனானார் பாவம!

‘அச்சிவனுக்குச் சீவன் பின்ன மென்றும் அறிகிற பசுவுக்கு என்றும மோகமேயாம்' என்று உரைசெய்த உடனே முக்கியமான வொன்றை உரை செய்யாமல் அபபுறம் போய் விட்டார். இது மிக மாறுபாடேயாம்! அது நவ ஹொ°(நப்ரபோ:)என்னும் வாக்கியமே. இத னுரை “பிரபுவுக்கு இல்லை” அதாவது பிரபுவுக்கு மோக மில்லை யென்பதாம. பிரபு என்பதன் பொருள் இவ்விடத்தில் சிவனென்றே சொல்லவேண்டும ; சிவஞான போதம் முதல் சூத்திரத்திலும் பிரபு என்ற பதத்திற்குச் சிவனென்றே பொருள் செய்யபபட்டிருக்கின்றது. இவர் சொல்லுகிற படிச் சீவான்மா வெனப் பொருள் செய்ய முடியாமையால் அந்த ‘நபரபோ:' என்ற வாக்கியத்தைத் தமிழில் பொருள் செய்யாமல் விட்டு விட்டார். இதனால் என்ன விளங்குகிற தென்னின் சீவான்மாவா யிருக்கிறவரையில் மோக மென்றும சிவனாய்விட்டால் மோக மில்லையென்று மாம். ஷை சுலோகத்தின் ‘நப்ர போ:' என்ற வாக்கியத்தினால் மோக மின்மை சிவனுக்கே யன்றிச் சீவான்மாவுக் கன்று. இதை யனுசரித்துப் பார்க்கினும முன்பு சிவன் என்ற சொல்லுக்குச் சீவான்மாவெனப் பொருள் செய்தது தப்பென விளஙகும்.

‘குரு உபதேசத்தினாற் றனது முன்னைப பரமைசுவரிய தர்மம் இதுவா மென அறிவுறுத்தப பட்ட வுடன் ஞான சொரூபி யாய் விடுகிறான்' என்று கூறுகின்றார். முன்னைப் பர மைசுவரியம் சிவனுக்கா? சிவனுக்கு வேறான சீவான்மாவுக்கா? முன்னும் சிவ னென்ற

சொல்லுக்குச் சீவான்மா வெனப் பொருள் செய்து, அந்தச் சீவான்மா 'தனது பரமைசுவரியத்தை மாயையினாலே மறைத்துப் பதார்த்தமனைத்தையும விஷயீகரிக்கப் புகுந்த விடத்துப் புருஷனெனப் படுகிறான். இந்தப் புருஷன் முன் மாயையினாலே மோகிக்கப்பட்ட சம்சாரியாகிய (பசுவும) சீவனுமாகின்றான்' என்று கூறியிருக்கின்றார். முன் பின் கூறிய ஷை சைவ புராண கைலாய சங்கிதைக்கு இவர் உரை செய்த வண்ணம சிவனல்லாத ஜீவான்மா: முன்னர்ப் பரமைசுவரிய தருமத்தோடிருந்ததாகவும, பின்னர் மாயையினாலே பேதிக்கப்பட்ட அறிவுடையனாயினதாகவும, ஜீவான்மாவையும உலகையும சீவான்மாவையும சீவனையும் அபின்னமென்றறிவதினாலே மோகம் விடுபடுகிறதெனவும, பின்னர் இந்திர சாலிகனுக்குப் போல யோகிக்குப் பிரமையில்லையெனவும, இது குரு உபதேசமெனவும, இந்தக் குரு உபதேசத்தினால் தனது பழைய பரமைசுவரிய தருமம இதுவென அறிவுறுத்தப் பட்ட பின்னர் ஜீவான்மா ஞான சொரூபியாய் விடுகிறானெனவும் ஆகின்றன. இவர் ஒன்றுக்கு அதாவது சிவனென்ற சொல்லுக்குச் சீவான்மா வெனச் சொல்ல ஆசைப்பட்டுப் போய் இத்துணை விபரீதத்திற் குள்ளானார்!

'தனது முன்னைப் பரமைசுவரிய தருமம இதுவாமென அறிவுறுத்தப்பட்டவுடன் ஞான சொரூபியாய் விடுகிறான்' என்றதனால், முன்னைப் பரமைசுவரியம ஞான சொரூபமென்றும அந்தக் குரு உணர்த்தியவுடன் பழைய ஞான சொரூபம வந்து விடுகிறதென்றும ஆகின்றன. இதனால் இடையில் பரமைசுவரியத்துவம போய் அஞ்ஞானத்துவம் வந்ததெனத் தெரிகிறது. சீவான்மாவுக்கு முன்பு ஈசுரத் தன்மையுண்டென்பதற்கும, இடையில் சீவத் தன்மை வந்ததென்பதற்கும, முடிவில் பழைய ஈசுரத் தன்மை வந்ததென்பதற்கும் சுருதிப் பிரமாணம யாது ? அங்ஙனம பிரமாணம உண்டென்றே கொள்வோம். அங்ஙனமாயின் ஈசுவரத் தன்மையையிழந்து சீவத் தன்மையையடைந்ததற்குக் காரணமென்னை? முன்னும்பின்னுமில்லாத மாயை இடையில் வந்து நுழைந்து அவ்வாறு செய்தமைக்குக் காரணம யாது? மாயையால் மறைவுபட்டுச் சீவத்துவமுண்டான போது ஈசுரத் தன்மையுண்டா? இல்லையா? உண்டென்னின் காட்டவேண்டும. இன்னொரு ஆக்ஷேபம்: ஜீவத்துவமான போது ஈசுவரத்துவங் கெட்டு ஜீவத்துவமாயிற்றா? ஈசுவரத்துவங் கெடாது ஜீவத்துவமாயிற்றா? கெட்டு ஆயிற்றென்னின், அப்போது ஈசுவரத்துவமில்லை. பால் கெட்டுத் தயிரானபோது பால் தன்மையில்லாமை போலாம். இவ்வுவமானப்படி ஈசுவரத்துவமில்லாதபோது மீண்டும் ஈசுவரத்துவம வருமென்பது கூடாது. கெடாது ஆயிற்றென்னின், அப்போது ஜீவத்து

யம் வர நியாயமில்லை. இனி ஈசுவரத்துவம் சொரூபகுணமா? கற்பித குணமா? சொரூப குணமாயின் முதலை விட்டு நீங்காது, நீங்குமாயின் முதலே யில்லாமற் போம். பாலினது சொரூப குணமான பால் தன்மை நீங்கி, பின்னர்ப் பாலென்னும் பொருளில்லாமை போலாம். இனிச் சீவத்துவம் வருங்கால் ஆன்மாவாகிய ஜீவனுக்கு முன்னிருந்த ஈசுவரத்துவமுண்டா? இல்லையா? உண்டெனின் ஈசுவரத்துவம் அபின்ன சொரூப குணமாயிருப்பதால் ஜீவத்துவம் எப்படி வந்து பொருந்தும்? ஈசுவரத்துவமும் ஜீவத்துவமும் எதிர் மறைக் குணங்கள். இரண்டு எதிர் மறைக் குணங்கள் ஒரு பொருளின் கண் எப்படி யிருக்கும்? ஜீவத்துவம் வந்தபோது ஈசுவரத்துவம் போயிற்றென்றே வைத்துக் கொள்வோம். அங்ஙன மாயின், வந்த ஜீவத்துவம் ஜீவான்மாவுக்குச் சொரூப குணமா? கற்பித குணமா? சொரூப குண மாயின் முன் னின்றி இடையில் வந்த குணம் எப்படிச் சொரூப குண மாகும்? சொரூப குணமா யிருந்த ஈசுவரத்துவமே கற்பிதமாய் வெளிப்பட்டுப் போயிருக்கும் போது, இன்று நவீனமாய் வந்த கற்பித ஜீவ குணம் எப்படிச் சொரூப குண மாகும்? ஈசுவரத்துவம் போயிற்றென்றும் ஜீவத்துவம் வந்ததென்றுமே வைத்துக் கொள்வோம். அங்ஙன மாயின் ஈசுவரத்துவம் எங்கே போய்ச் சேர்ந்தது? ஜீவத்துவம் எங்கே யிருந்து வந்தது? இரண்டும் குண மாகலின் குணங்கள் முதலை யின்றி யிரா வென்பது யாவரும் அறிந்த விஷயமே. இனிச் சீவத்துவம் போய்ப் பழையபடி ஈசுவரத்துவம் வந்ததாகவே வைத்துக் கொள்வோம். அங்ஙன மாயின் பின்னர் வந்த ஈசுவரத்துவம் சொரூப குண மாயிற்றா? கற்பித குண மாயிற்றா? முன்னமே பிரிந்து போய் விட்டமையின், கற்பித குண மென்றே சொல்ல வேண்டும். இதனால் ஜீவான்மாவுக்கு ஈசுவரத்துவமும் ஜீவத்துவமும் கற்பித குண மென்றே ஏற்படுகின்றன வென்க. இரண்டும் கற்பிதமாயின் யதார்த்த குணம் யாது? சிவன் என்ற சொல்லுக்குச் சீவான்மா வென்று பொருள் செய்வதனால் அஜ் ஜீவான்மாவுக்குச் சீவத்துவமும் ஈசுரத்துவமும் கற்பித மாய்ப் போவதோடு, அதற் குரிய யதார்த்த குணம் இன்னதென விளக்காமலும் போயிற் றென்க.

குரு உபதேசத்தினால் தனது முன்னைப் பர மைசுவரிய தருமத்தை யுணர்த்திய பின் ஞான சொரூபி யாய் விடுகிறான் என்றதினால் குரு உபதேசத்திற்கு முன்னே ஞான சொரூபி யன்றென வாகின்றது. அங்ஙன மாயின் அதற்கு முன் அஞ்ஞான சொரூபியா யிருந்த தென்று சொல்ல வேண்டும். அவ் வஞ்ஞானம், ஞானம் வந்த போது இருந்ததா? இல்லையா? இருந்த தெனின், அஞ்ஞானம் இருக்கிறபோது ஞானம் வர நியாய மில்லை. ஏனெனின் அஞ்ஞானம் இருளைப் போன்றது; ஞானம் ஒளியைப் போன்றது. இரண

டும் ஒன்றுக் கொன்று எதிர் மறைகள். எதிர்மறைக் குணங்கள் ஒன் றிருந்த போது ஒன் றிராது. இதற் குவமானம் ஒளி யிருளேயாம். இதனால் அஞ்ஞானம் விலகியே ஞானம் வர வேண்டுமென் றாகின் றது. அஞ்ஞானம் விலகி ஞானம வந்ததாகவே வைத்துக் கொள் வோம். அங்ஙன மாயின் அஞ்ஞானம் சொரூப குணமா? கற்பித குணமா? சொரூப குண மாயின் குணியை விட்டு விலகாது. வில காத போது அஞ்ஞானம் நிவர்த்தியாகு மென்று சொல்லப் படாது. சொல்லப் படா தாகவே, ஞானம் வர நியாய மில்லை. அஞ்ஞானங் கற்பித குண மென்னின், அப்போது யதார்த்த குணம் யாது? அஞ் ஞானமும் ஞானமும இரண் டென்னும் கணக்குக் குட்பட்ட தொ கைக் குணங்க ளாகலின், அஞ்ஞான மில்லாக் காலத்து ஞானமே யதார்த்த குண மென்று சொல்ல வேண்டும். ஜீவான்மாவுக்கு ஞானமே யதார்த்த குண மென ஏற்படுகிற போது 'குரு உபதேச த்தினால்.........ஞான சொரூபியாய் விடுகின்றான்' என்று வரைந்தது பயன்படு சொல்லாமோ? யதார்த்த குணமா யிருக்கும் விளக் கின தொளியை வேறொருவர் விளக்க வேண்டுவ தென்ன? இல் லாத வொளியை ஒருவர்உண்டாக்க முடியுமோ? ஞானம் வந்தபோது அஞ்ஞான மில்லை யெனின், அவ் வஞ்ஞானம் இருந்து இல்லாமற் போயிற்றா? இல்லா திருந்து இல்லாமற் போயிற்றா? இருபபது ஒரு போது மில்லாமற் போகாது; இல்லா திருநது இல்லாமற் போயிற் றெனின், இது மலடி மகன் இல்லா திருந்து இல்லாமற் போனா னென்று சொல்வதற் கொப்பாம். இதன்படியே அஞ்ஞானத்தை யில்லை யென்றே சொல்ல வேண்டும. அங்ஙன மாயின் அஞ்ஞான மில்லாத போது ஞானம் வரலாமே யெனின் ஞானம் வருவ திருக் கட்டும். ஞானம் வருவதற்கு முன் அஞ்ஞானமு மில்லை யென்றால் அப்போது ஜீவான்மா என்ன குணத்தோடு கூடி யிருந்தது? ஞானம் வருவதற்கு முன்னே ஞானமு மில்லை. அப்படி யானால் ஞானமு மின்றிச் சீவான்மா விருந்த தெங்ஙன மாகும்? இது கழி யொன்று நெடுமையு மின்றிக் குறுமையு மின்றி யிருநதது என்பது போலு மாம்; அன்றிப பதார்த்த மொன்று ருசியு மின்றி அருசியு மின்றி யிருநதது என்பது போலுமாம். அங்ஙன மன்று: முன்னரே ஞான மிருந்தது, அந்த ஞானந்தான் வந்தது, இல்லாத தொன்றும வர வில்லை யென்னின், முன்னரே யிருந்த ஞானத்தை வந்த தென்று சொல்வானேன்? கிணறு தோண்டின பின்னர்ச் சலம் வந்ததென்று சொல்லப்பட்டாலும் ஜலம் முன்னரே யிருந்ததுதான்; அது போல ஜீவான்மாவுக்கு முன்னமே யிருந்த ஞானம் வந்ததென்று சொல்ல ப் படுகிற தென்னின், இதனால் யதார்த்தமாய் ஞானம வந்த தில்லை யென் றாகின்றது. இவ் வுவமானத்தில் உள்ளே சலம் காணுகிற வரையில் அதனைப பிற ரறியாமற் போனார்களே யன்றி, ஜலத்

திக்கு ஜலத் தன்மை நீங்குறாது போக வில்லை. அவ்வாறே ஜீவான்மா வின் ஞானத்தைப பிற ரறியாது போகலாமே யன்றி, தனக்குத் தன் வரையில் ஞான மில்லாது போக மாட்டாது. போக மாட்டாதா கவே, ஜீவான்மா, என்றும ஞான சொரூபியென்று சொல்லவேண்டிய தாகின்றது. என்றும ஞானசொரூபியாய் விளங்கும சீவான்மாவின் சந்நிதி முன்னர், அதற் கெதிர் மறை யான அஞ்ஞானம் தலை காட் டுமோ? காட்டாது! காட்டாது!! காட்டாது போகவே, ஆன்மா, அஞ் ஞானத்தால் கட்டுப படடுப் பசுவாய் அணுத் தன்மையை அடை ந்து பிறப் பிறபபில் சுழன்று துன்புற்று வருந்திற் றென்றும, பிறகு அதனி னின்றும் நீங்கி ஞான சொரூபமாய் விளங்கிச் சுகி த்த தென்றும் இவர் வகுப்பினர் சொல்வது கூடாது. கூடா தாக வே, 'தனது முன்னைப் பரமைசுவரிய தருமம் இதுவா மென அறி 'வுறுத்தப் பட்ட வுடன் ஞான சொரூபியாய் விடுகின்றான்' என்று கூறியது கூடா தெனக.

'இந்திர சாலிகனுக்குப்போல யோகிக்குப் பிரமை யில்லை' என வுங் கூறுகின்றார். இது வாஸ்தவமே. இந்திர சாலக்காரன் இந்திர சாலப பொருள்கள் பொய்யென வுணர்ந்திருக்கிறானாகலின் அவனுக் குப் பிரமை யில்லை. மற்றவர் மெய் யென வுணர்ந் திருக்கின்றன ராகலின், அவருக்குப் பிரமை யுளது. அவ்வாறே பிரம மாகிய சிவம தவிர மற்றவை பொய் யென உணர்ந்திருக்கின்றார்க ளாகலின் அத் துவிதிகட்குப பிரமை யில்லை; துவிதிகள் மெய்யென வுணர்ந்திருக் கின்றார்களாகலின், அவர்க்குப் பிரமை யுளது. பொருளல்லவற்றைப் பொருளெனவுணர்தல் மருளெனநாயனாரே யுரைத்திருக்கின்றாராகலி னானும, பொருளல்லாத வுலகைப பொருளெனத் துவிதிகள் கொண் டிருக்கின்றார்க ளாதலினானும துவிதிகள் மருளுள்ளவர்களும்; அத் துவிதிகள்பொருளல்லவற்றைப் பொருளல்ல வெனவும், பொருளைப பொருளெனவும உணர்ந்திருக்கின்ற ராதலினானும், இவர்களை நாய னார் தெருளரெனக் குறிபபித்திருக்கின்ற ராதலினானும் அத்துவிதி கள் தெருளுள்ளவர்களுமாம்.

சிவம, தனது பரமைசுவரியத்தை மாயையினாலே மறைத்த தென்பது கயிறு அரவினாலும, கிளிஞ்சல் வெள்ளியினாலும, தாணு புருஷனாலும, மரம் யானையாலும் தம் வடிவங்களை மறைத்தமை போலாம. இதனால் மெய்யைப பொய் மறைத்த தென்பது விள க்கமாம். அதுபற்றியே வேதாதிகளெல்லாம் மாயை பொய்யெனக் கூறுகின்றன வெனக. சிவத்தி னிடத்து ஜீவன் தோற்றுதல் கயிற் றில் அரவு தோற்றுதல், மனத்தில் சொபபன ஜீவசட வுலகு தோற் றுதல் முதலியன போலாம. விவர்த்த காரணப பொருள் மறைவு பட்டால் விவர்த்த காரியப் பொருள் தோற்றுதல் இயல்பு. அப படியே விவர்த்த காரணப பொருளான சிவம் பொய்யான மாயையி

னால மறைவு பட்டால், விவர்த்த காரிய ஜட ஜீவ உலகு தோற்று கின்றது. ஆனால் இது வாஸ்தவ மல்ல. கயிற்றி னின்றும் அரவு தோற்றிக் கயிற்றை மறைத்ததாகப் பிராந்தியால் கொள்ளினும் யதார்த்தத்தில் கயிற்றை அரவு மறைக்கவே யில்லை. சொப்பனப் பொய்யுலகு: சாக்கிர மெய்யுலகைத் தோன்றவொட்டாது அவ்விடத்தில் மறைக்கினும் இவ்விடத்தில் சாக்கிர மெய்யுலகு மறைவுபடவே யில்லை. எங்ஙனமெனின் சொப்பனக்காட்சி காலத்தில் சாக்கிரவுலகு சத்தியமாய்க் காணப்பட்டு விவகாரம் நடக்கின்றமையா னென்க.

சிவனை விட்டு உலகும் ஜீவனும் பின்னமென் றறிதல் மோக மென்றதின் பொருள் யாதெனின், சிவனுக்கு உலகு பின்ன மென் றறிந்தால் துவித முண்டாகும். துவிதம சுருதி சம்மத மன்று. ஆகலின் அபின்னமென றறிதல் மோகமின்மை யெனக் காட்டவேண்டி, பின்னமென் றறிதல் மோகமென்றார். சிவனுக்கு ஜட ஜீவ உலகு அபின்ன மாதல் கூடுமோ வெனின், அத்தியாச மாகலின் கூடும். இவ் விஷயம தொடக்கத்திலேயே பேசப்பட்டது. சிவனுக்கும ஜட ஜீவ உலகுக்கும அபின்னமென்பதற்குப் பிரமாணங்கள்:—

மஹோபநிஷத் 6-ம் அத்தியாயம்.

[illegible]
அந்யோஹமந்யதிதம் ப்ராந்திம் த்யஜாநக||

"இந்தச் சாலப் பிரபஞ்சமும் பிரமமே. விஸ்தாரமாயிருக்கிற இந்தப் பிரபஞ்சமெல்லாம் ஆன்மாவே. ஓ பாபமற்றவனே! நான் வேறே, இந்தப் பிரபஞ்சம் வேறே யென்ற பிராந்தியைத் தள்ளிவிடு"

யோகசிகோபநிஷத் 4-ம் அத்தியாயம்.

உபாதாநம் ப்ரபஞ்சஸ்ய ப்ரஹ்மணோந்யந்ந வித்யதே|
தஸ்மாத் ஸர்வப்ரபஞ்சோயம் ப்ரஹ்மைவாஸ்தி ந சேதரத்||

"பிரபஞ்சத்திற் குபாதான காரணம் பிரமத்தைத் தவிர வேறில்லை; ஆகலின் இச்சகலமான பிரபஞ்சமும் பிரமமாகவே யிருக்கிறது, வேறேயில்லை."

பஞ்சப்ரஹ்மோபநிஷத்.

தத்காரணமேகம் ஹி ந பிந்நம் நோபயாத்மகம்|
பேதஸ்ஸர்வத்ர மித்யைவ தர்மாதேரநிரூபணாத்|
அதஸ்ச காரணம் நித்யமேகமேவாத்வயம் கலு|
அத்ர காரணமத்வைதம் சுத்தசைதந்யமேவ ஹி||

"அக்காரணமொன்றே, காரியம் வேறல்ல, உபயாத்துமாமுமல்ல, எவ்விடத்தும் பேதமென்பது பொய்யே........ ..அக்காரணமானது நித்தியமாயும் ஒன்றாயும் இரண்டாவதற்றதாயு மிருக்கிறது. அக்காரணமாவது இரண்டாவதில்லாத சுத்தசைதன்னிய மல்லவா?"

பின்னியபகுதியாம்பிரதானமாயையு
மன்னியபுருடனுமாதியாதியாய்த்
துன்னியவிகாரமுறதொல்லேயீசனி
லன்னியமின்மையாலவனேயாகுமால். (௧௯)

பிரமகீதை தைத்திரீய உபநிடதம்.

ஓதும்சச்சிதானந்தவொன்றாம்பிரமமதுதன்னைப்
பேதமறத்தன்வடிவாகப்பெற்றானச்சமற்றானால். (௩௨)

ஷை சாந்தோக்கிய உபநிடதம்.

நீயென்றவார்த்தைக்குப்பொருளாயென றுநிற்பதுவே
நானென்றவாசகத்தினபொருளாய்நின் றுநாடுவது
நானென்றவாசகத்தின்பொருளாய்நாடிநிற்பதுவே
நீயென்றவாசகத்தினிற்கும்பொருளும்இலேபெறவே. (௫௩)

பூதமாகிப் பொருள் பலவாய்ப்புணர்ந்து நின்றங் காப்பவனன்
பேதமாகிப் பேதித்தும் பேதமில்லாப் பெற்றியனன். (௧௧௩)

ஷை முண்டகோபநிடதம்.

கற்பரனுருவஞ்சித்தேகற்பரனிடையேயக்
கற்பிதசீவன்றானுமதானக்காலகதச்
சிற்பொருளொன்றேவேறெனின்மற்றதுசித்தாமோ
அற்பமும்வேறாகாதுசிதகாகாரத்தாலே. (௨௯)

ஷை கைவல்லியோபநிடதம்.

மாயையென்றும்அவித்தையென்றுமுபாதிபேதவழக்கினல்
ஆயகற்பிதபேதமல்லதபேதமேபொருளாவதே. (௨௧)

ஷை கடவல்லி உபநிடதம்.

ஒயுமாறறவேயுண்பவன்சீவனாட்டுவான்சிவனிவர்சமக்கிங்
காயபேதந்தானுபாதியால்வநததல்லதபேதமேயாகும். (௯)

இந்திராசாலிகனுக்குப்போல யோகிக்கும் பிரமையில்லை யென்பதன் பொருளை முன்னரே கூறினம். இனிக் 'குரு உபதேசத்தினால் தனது முன்னைப் பரமைசுவரிய தருமம இதுவாமென அறிவுறுத்தப்பட்ட வுடன ஞான சொரூபியாய் விடுகின்றான்' என்பதன் பொருளையும் புகல்வாம். போலிப பொருளான சீவனுக்குத் துரிய சிவனே யதார்த்தப•பொருளாதலினல், சச்சிதாநந்த நித்திய பரிபூரண முதலிய சகல ஐசுவரிய முள்ள உனது முன்னைப் பரமைசுவரிய யதார்த்த தருமம இதுவாமெனத் தத்துவ மசிமகா வாக்கியத்தின் அசிபத லக்ஷியார்த்தத்தை ஞானசாரியர் உபதேசிக்க ஞானசொரூப சிவனாய் விளங்குகின்றானென்பதாம.

இது பல சுருதி ஸ்மிருதி புராண இதிகாச ஆகமங்களுக்கும இவற்றின் வழி நின்ற பெரியோர் வாக்கியங்களுக்கும யுக்தி அனு

பலங்களுக்கும் பொருத்தமா யிருப்பதோடு, மேலே காட்டிய பல அநர்த்தங்களுக்கும இடமாகாது சரியான உரையாயுமிருக்கின்றது. இவருரையோ சுருதியாதிகட்கு விரோதமா யிருப்பதோடு தப்புரையாயும், யுக்தி அனுபவங்கட்கு மாறாயு மிருக்கின்றது. ஆதலால் ஷை சைவ புராண கைலாச சங்கிதை அத்துவித பக்ஷமாயும், துவித தாமசமாயு மிருக்கின்ற தென்றறிக.

ஷை சுலோகத்துக்கு 'ஞானசொரூபியாய் விடுகிறான்' எனப் பொருள் செய்தார். அது பொருளன்று; ஞானசொரூபமான சிவமாகின்றான் என்பது பொருளாகும். இவர் 'சிவஃ' என்ற சொல்லை விட்டு விட்டார். மூலத்தில் 'சிவஃ' என்ற சொல் லிருக்கின்றது பாருங்கள். சிவனைவிட்டானென்றால் அத்துவிதமாய் விடப்போகிற தென்று பயந்தாராக்கும்! என் பயப்படவேண்டும்! இதுகாறும் 'சிவன்' என்ற சொல்லுக்குச் சீவான்மா வென்று பொருள் படுமாறு 'ஆன்மா' 'ஆன்மா' என்று சொல்லி வந்ததுபோல, இவ்விடத்திலும் 'சிவஃ' என்ற சொல்லுக்கு 'ஆன்மா' என்று சொல்லி விடுகிறது தானே. இது மோக்ஷத்தைச் சொல்லுமிடம். ஆதலால் பந்தநீக்கமும் பிரமை யொழிவும் சொல்லி, தனது யதார்த்தமான பழைய சித்கன சிவ வடிவம் ஆதலைச் சொல்லுகிறது. இது துவிதவிரோதமும அத்துவித அவிரோதமுமாயிருப்பதால் சிவமாகின்றான் என்பதை விட்டு வாளா 'ஞானசொரூபியாய் விடுகின்றான்' என்றார்.

சுலோகத்தினுரையை மாறுபாடு செய்தல்.

𑌸𑌰𑍍𑌵𑌜𑍍𑌞𑌃 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌕𑌰𑍍𑌤𑌾 𑌚 𑌶𑌿𑌵𑌃 𑌪𑍂𑌰𑍍𑌣𑌃 𑌸𑍍𑌵𑌮𑌾𑌯𑌯𑌾 । 𑌸𑌙𑍍𑌕𑍁𑌚𑌦𑍍𑌰𑍂𑌪𑌸𑌂𑌪𑌨𑍍𑌨𑌃 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑌸𑍍𑌸𑌂𑌬𑌭𑍂𑌵 𑌹 । 𑌕𑌲𑌾𑌦𑌿𑌪𑌞𑍍𑌚𑌕𑍇𑌨𑍈𑌵 𑌭𑍋𑌕𑍍𑌤𑍃𑌤𑍍𑌵𑍇𑌨 𑌕𑌲𑍍𑌪𑌿𑌤𑌃 । 𑌉𑌭𑌾𑌭𑍍𑌯𑌾𑌂 𑌨𑍍𑌯𑌾𑌯𑌤𑌃 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑍋 𑌨 𑌵𑌿𑌰𑍋𑌧𑌕𑌃 ॥

"முற்றறிவு முற்றுத் தொழி லுடையனாகிய சிவன் (ஆன்மா) சுவமாயையினாலே (உபாதிவசத்தினால்) புருஷனாயினான்; அச்சிவன்றானே (ஆன்மாவே) கலாதி பஞ்சகத்தினாலும் போக்தா வாம் புருஷனாயினான். மாயோபாதி கற்பனை கலாதி பஞ்ச கற்பனை என்னும இருதிறத்தானும் எய்திய புருஷன் வேறுபாடிலனென்று சொல்லி முற்றியது. முன்னர் உதாகரித்த (சிவபுராண வாக்கியங்களால் ஆன்மாவே பஞ்சகஞ்சுக முறுகின்றான் என்பது பெறப்பட்டது.) வித்தியாரணியரும் கலாபஞ்சக முடைமையாலே சகலனெனப் பட்டானெனக் கூறி, இக்கலா பஞ்சக மொழிந்த விடத்து கிஷ்களமென்னும் பெயர் போதருமென்பது இவர் வாக்காய், மற்றச் சர்வசாராதி சாங்கியயோகோப நிடதப்பொருளுக்கியையாய் முற்றியது. கலா பஞ்சக முற்ற சிவனும மாயோபாதியுற்ற சிவனும் ஒருவ

ரென்பது வாமதேவமுனிவர்க்கு ஸ்ரீசுப்பிரமணியக்கடவுளருளிய திருவாக்கினாற் பெறப்பட்டு, அம்மாயோபாதியுற்ற சிவனும் சாங்கிய யோகோபநிடதங்களில் மாயோபாதியுற்றதாகப் பேசப்படும் பிரமமும் ஒன்றுமென அறியக் கிடத்தலால், ஈண்டுச் சிவன் ஆன்மா பிரமமென்பன ஒரு பொருட் கிளவிகளாய்ச் சிவான்மா என்பதும் சிவப்பிரமத்தின் மேலாயின.”

என்று கூறுகின்றார்.

இவ்விஷயம் வந்தவழியை முன்பு சொல்லி, பின்பு பூர்வபக்ஷியார் எழுதிய வற்றிலுள்ள குற்றங்களை விளக்குவாம். ஷை சிவபுராணம் கைலாய சங்கிதையில் வாமதேவமுனிவர்க்கு ஸ்ரீசுப்பிரமணியக்கடவுள் ஞானோபதேசஞ் செய்து கொண்டு வருஞ் சமயத்தில், ஷை முனிவர், சுப்பிரமணியக் கடவுளை நோக்கி: முன்பு பிரகிருதிக்குக் கீழ் நியதியும், பிரகிருதிக்குமேல் புருஷனு மெனக் கூறி, இப்போது அதற்கு வேறாய் மாயையினால் சுருங்கிய வறிவுடையவன், அதற்குக் கீழிருப்பவ னெனக் கூறிய தென்னேவென்று கேட்க, அதற்குச் சுப்பிரமணியக்கடவுள் அடியில் வருமாறு சொல்லுகின்றார்:—

சிவபுராணம் கைலாஸஸங்கிதை 10-ம் அத்யாயம்.

“அத்³வைத ஜ்ஞாநமேவைதத் [illegible] | ஸர்வஜ்ஞ: ஸர்வகர்தா ச ஶிவ: [illegible] | ஸ்வமாயயா ஸங்குசிதோ [illegible] | கலாதி பஞ்சகேநைவ போக்த்ருத்வேந ப்ரகல்பித: | ப்ரக்ருதிஸ்தோ [illegible] ப்ரக்ருதிஜாந் கு³ணாந் | இதி ஸ்தா²நத்ரயாபந்ந: [illegible] பாயக: ||”

“அத்வைத ஞானம் இது, [illegible] சர்வஞ்ஞரும் சர்வ கர்த்தாவு மாகிய சிவனே, தனது மாயையினாலே சுருங்கிய அறிவுடையவனாகிப் புருஷனாயினான். கலாதி பஞ்சகத்தினாலே போக்திருத்துவமாகக் கற்பிக்கப்பட்டான். பிரகிருதியி லிருப்பவனே பிரகிருதியினாலாகிய குணங்களைப் புசிக்கிறான். இவ்வாறு மூன்று இடத்தி லிருக்கும் புருஷன் [illegible].”

இவ் வாக்கியங்களால் சர்வஞ்ஞரு சிவனே புருஷத்துவ போக்திருத்துவாதித் தன்மைகளை யடைந்தவ னாகலின், அவனைப் பிரகிருதிக்கு மேலுள்ளவ னென்றும், கீழுள்ளவ னென்றுஞ் சொல்லுதலால் விரோத மில்லையென்று கூறி ஆசங்கை பரிகரிக்கப்பட்டது. இவ்விடத்தில் மாயை யென்பது சிவ உபாதியும், கலாபஞ்சக மென்பது ஜீவ உபாதியுமாம். வடிவுடையானைப் போலாகிப் புருஷனாயினா னென்றும், போக்திருத்துவ மாகக் கற்பிக்கப்பட்டா னென்றும் சொல்வதாலும்,

பிரமகீதை கைவல்லிய உபநிடதம்.

நீயெனும்பொருளேயதென்றுநிமிழ்த்திடும்பொருளாவதும்
தூயசிற்பரமேபதங்களிரண்டினுந்துணிவாதலால்
மாயையெனலும்அவித்தையெனலும்உபாதிபேதவழக்கினால்
ஆபகற்பிதபேதமல்லதபேதமேபொருளாவதே. (உக)

இச் செய்யுளின்படி ஷை இரண்டு உபாதிகளுமே கற்பனையாயி னின்றமையாலும் இதற்கு முன் பல முறைக் காட்டியிருந்த வண்ணமும் சிவன் புருஷனாயினன் என்பதும், போக் திருத்துவமாகக் கற்பிக்கப்பட்டான் என்பதும் யதார்த்த மன்றென்பதென்க.

ஷை சுலோகத்தின் பொருளிவ்வண்ணமாக இவர் ஷை சுலோகத்தின் சில பாகத்தை விட்டும், விடாது காட்டிய பாகத்திற்குத் தப்புரை செய்தும், சிவ சப்தத்திற்குச் சீவான்மாவென்று பொருள் படும்படி ஆன்மா என்ப பொருள் பண்ணியும் விபரீதப் படுத்தினார்! இவர் கூறும் வண்ணம் சிவன் என்ற சப்தத்துக்குச் சீவான்மா வென்ப பொருள் செய்தால் சீவான்மா முற்றறிவு, முற்றுத் தொழில்களைப் பெற்றிருத்தல் வேண்டும். அவ்வா றில்லையென்பதும், சிற்றறிவு சிறு தொழிலை யுடையனென்பதும் சகல சாஸ்திரங்களி னாற் றுணிபு. இவ்வளவு குற்றங்களிருப்பதால் ஷை சுலோகத்தி லுள்ள சிவ னென்னும் பதத்திற்குப் பொருள் சிவனேயாம்; சீவா ன்மா வன்றென்க. இவர் பக்கத்திற்குச் சுருதி ஸ்மிருதி புராணேதி காசாதிகள் இடந் தரா வாயினும் சிவ புராணமேனும் இடந் தருமா வென்ப பார்த்தார். அதுவும் இவரைக் கைவிட்டு விட்டது! என் செய்வார் பாவம்! வேதத்தின் உபப்பிரம்மணமாகலின், அப் புராணம் இவர்க்கு எவ்வாறு இடந் தரப் போகின்றது!

சிவனுக்குச் சிவனெனப் பரியாய நாம மில்லையெனல்.

ஜீவனுக்குப் பிரமம் சிவமென்ன எங்கேனும் பரியாய நாமமாகக் கூறற்குப் பிரமாண முண்டா? எங்கு மில்லை. அங்ஙன மிருப்ப சுவேதாசுவதர உபநிஷத்து அவ்வாறு கூறுவதாய்ச் சொல்லி, அவ் வாறு சுலோகங்களைக் கூறுவதாயுஞ் சொல்லுகின்றார். அது இது:— “சுவேதாசுவதரோபநிடதத்திலே ‘அமிர்தாக்ஷர’மாகிய அமிர்தமெனப் பேசப் பட்டது ‘அக்ஷர’மாகிய ஜீவ ரூப’த்தின் மேலமெனச் சுலோகங்களைப் பாவித்தலால், அச் சிவப்பிரமம் அர னெனப்படு மென்பது மாயிற்று” என்பது.

“க்ஷரம்ப்ரதாநமம்ருதாக்ஷரம்ஹர: க்ஷராத்மாநாவீசதே தேவஏக:||”

என்னும் சுவேதாசுவதர உபநிடத மந்திரத்திற்கு ஸ்ரீ அப்பய தீக்ஷித சுவாமிகள் சிவ தத்துவ விவேகத்தில் அநேகப் பிரமா

ணங்கள் காட்டி, க்ஷர மென்பதற்குப் பிரதானமும், அக்ஷர மென்ப தற்கு அமிர்த சப்த வாச்சிய மாகிய ஜீவனும் பொருளாமெயன்றி, பரமேசுவரனுக்கு இடுகுறிப் பெயராயுள்ள 'ஹரன்' என்னுஞ் சொல் அக்ஷர பதத்தின் பொருளாகா தென்று மறுத்து, அங்ஙனமே அம் மந்திரத்திற்குப் பொருள் செய்தார். அதனோடு உபப் பிரமமணங்க ளாகிய சூத சங்கிதையின் பிரம கீதையினையும், வாயு சங்கிதையினை யும் பிரமாணமாகக் காட்டினார்.

சூதசங்கிதை பிரமகீதை சுவேதாசுவதர உபநிடதம்.

க்ஷரம் மாயா ஹ்யக்ஷரம் ஜீவரூபம்|
க்ஷராத்மாநாவீசதே தேவ ஏக:||

"க்ஷரம் மாயை, அக்ஷரம் ஜீவ ரூபம். தேவ னொருவன் க்ஷராத்மாக்களை நடத்துகிறான்."

வாயுசங்கிதை.

யதேதத் க்ஷரமவ்யக்த மம்ருதம் ப்ருதகக்ஷரம்| தாவுபாவக்ஷராத்மாநாவீசதே தேவ ஏக ஹர: ஸ்வயம்"

"இந்த க்ஷர மென்னும் அவ்வியக்தம் எதுவோ, அக்ஷர மென்னும் அமிர்தம் (ஜீவன்) எதுவோ, இவ்விரண்டு க்ஷராத்மாக்களையும் சாக்ஷாத் ஹர னென்னும் ஓர் தேவன் நடத்துகிறான்."

இவ் விரண்டனுள் சூத சங்கிதை பிரம கீதையில் அமிர்த மென்னும் பதத்திற்குப் பிரதிபதமாக ஜீவ னென்னுஞ் சொல் பிரயோகிக்கப் பட்டிருக்கிறது. வாயு சங்கிதையிலோ, அமிர் தாக்ஷர மென்னுந் தொகை மொழியை அமிர்தம் அக்ஷரம் என்று பிரித்த தோடு ஹர னென்னும் பதத்தைத் தேவ னென்னும் பதத்தோடு சேர்த்து மிருக்கிறது. அமிர்த சப்தத்திற்கு ஜீவனெனச் சூதசங் கிதையே பொருள் செய்திருக்க, அதனை யுணராது தாம் தப்புரை செய்ததோடு, 'சூதசங்கிதை பாஷித்தலால்' என்றுங் கூறி யிருக் கின்றார். அங்ஙனந் தப்புரை செய்யாரேல் மேற் கூறிய வாயு சங்கி தையையும், அப்பய்ய தீக்ஷிதர் வாக்கியத்தையும் மறுத்தவ ராவர்.

க்ஷேத்திரம் க்ஷேத்திரஞ்ஞன்.

"பகவற்கீதை தேகம் (க்ஷேத்திரம்) ஆன்மா (க்ஷேத்திரஞ்ஞன்) என் னும் இரண்டின் பேதத்தை அறிய வேண்டு மென்று பகர்தலாலும், சைவ புராண விசுவேசுவர சங்கிதை,

அநாத்மநி தேஹாதௌ ஜீவாத்மத்வ நிஷேதனம்|

'அநாத்மாவுக்குத் (தேகாதிக்கு) மேலுள்ளன வெல்லாம் ஜீவர்களே சந் க்க வேண்டாம்' என்று கூறுகின்றமையாலும், அவ் வாறே சூத

சங்கிதையினால் அறியப்படுதலானும், அவ்வாசிரியனார் தாமே பிரம மெனக் கண்டு அறிவாகி நின்ற தானம் அநாத்ம தேகாதிகளுக்கு வேறாய் நின்ற சிவப் பிரம நிலையேயாம்."

என்றார்.

இதிலும் இவரது பழைய தப்பு வழக்கத்தைக் காட்டுகின்றார். ஷெ பகவற் கீதையில் க்ஷேத்திரம் க்ஷேத்திரஞ னென்னும் இரண்டின் பேதத்தை அறிய வேண்டு மென்று சொல்லுகிறதே யன்றி, க்ஷேத்திரஞன் சிவ னெனச் சொல்ல வில்லை.

பகவற்கீதை 13ம் அத்தியாயம்.

"[illegible] |
[illegible] ||" ௨ ||

"ஓ பாரதகுலத் துதித்தவனே! சகல க்ஷேத்திரங்களிலேயும் என்னையே க்ஷேத்திரஞ னென அறி, க்ஷேத்திரம், க்ஷேத்திரஞன் இவற்றின் விவேக ஞானம் எதுவோ, அதுவே ஞான மென்பது என்னுடைய மதம் (நிச்சயம்)."

ஷெ ஷெ

"[illegible] |
[illegible] ||

"ஓ பரதகுல சிரேஷ்டா! ஸ்தாவர சங்கமமாகி யிருக்கிற யாதொரு வஸ்து வானது உண்டாகிறதோ, அதனை க்ஷேத்திர க்ஷேத்திரஞர்களுடைய சம்பந்தத்தா லுண்டாகிறதாக அறி." (௨௬)

இதனால் க்ஷேத்திரஞ னென்பது பிரம மென்பதாக ஏற்படு கின்றது.

இலிங்கபுராணம் உத்தரபாகம் கரு வது அத்தியாயம்.

"[illegible] |
[illegible] | கக ||
[illegible] |
[illegible] ||" கச ||
"[illegible] |
[illegible] | உச ||
[illegible] |
[illegible] ||" உரு ||

"இருபத்து நான்கு தத்துவங்களை க்ஷேத்திர சப்தத்தினாலும், அப் படியே போக்தாவாகிய புருஷனை க்ஷேத்திரஞ சப்தத்தினாலும் கூறுவர், க்ஷேத்திரம், க்ஷேத்திரஞன் என்னு மிரண்டும் அச் சுயம்புவின் வடிவங்க ளாய சிவத்திற் கன்னியமாகச் சிறிது மில்லை யென விவேகிகள் கூறுவர்."

"இருபத்து மூன்று தத்துவங்களை வியக்த சப்தத்தினாலும் மேலாகிய பிரகிருதியை அவ்வியக்த சப்தத்தினாலும் கூறுவர், குணங்களை அனுபவிக்கும் புருஷனை (அவற்றை) அறிகிறவ னென்னும் சொல்லாற் கூறுகின்றனர். அம் மூன்றுஞ் சங்கரனது சொரூபமாம் அதற் கன்னிய மான சங்கர சொரூப மல்லாதது சிறிது மில்லை."

கீதையினது 13 வது அத்தியாயத்தின் இரண்டாவது சுலோகத்தை யுற்று அவித்தியா விசிஷ்டனாகிய க்ஷேத்திரஞ்ஞனானது விசேஷிய மாகவாகிய துவயபாத லட்சியார்த்த சேதனனுக்குத் தடபாத லட்சியார்த்த சேதன மாகிய பிரமமென் றறி யென்பது பொருளாம்.

மகோபநிஷத்.

"ஸ்ரீதாரவெஜிஐம்வ்ரூஹநுக்ஷேத்ரஜ்ஞஇதிகயதே॥"

"பிராமணா! இந்தச் சித்தின் ரூபம் க்ஷேத்திரஞ்ஞன் என்று சொல்லப் படுகின்றது."

'என்னையே க்ஷேத்திரஞ்ஞனை அறி' என்னும் கீதா வாக்கியத்தி லுள்ள க்ஷேத்திரஞ்ஞ பதம், பரமாத்துமாவிற் கேயா மென உத்தர மீமாம்சை முதலாவது அத்தியாயம் இரண்டாம் பாதம் பன்னிரண்டாவது சூத்திரத்தின் சங்கர பாஷ்யத்தில் விரிவாய்க் கூறப்பட் டிருக்கிறது.

கணேசபுராணம் கணேசகீதை.

"ஸ்ரீ கஜாநந உவாச— பஞ்சபூதாநி தந்மாத்ராணி பஞ்ச கர்மேந்த்ரியாணி ச॥ அஹங்காரோ மநோ புத்திர் பஞ்சஜ்ஞாநேந்த்ரியாணி ச॥ இச்சாவ்யக்தம் த்ருதிர்த்வேஷ ஸுகதுக்கே ததைவ ச। சேதநாஸஹிதோ யஶ்ச ஸமூஹ க்ஷேத்ரமுச்யதே॥ தஜ்ஜ்ஞம் ஸர்வாந்தர்யாமிணம் விந்தி மாம்॥"

"கஜாநநர் சொல்லுகிறார்:—பஞ்ச பூதங்களும், தன் மாத்திரைகளும், பஞ்ச கன்மேந்திரியங்களும், அகங்காரமும், மனமும், புத்தியும், பஞ்ச ஞானேந்திரியங்களும், அப்படியே இச்சை, வியக்தம், தைரியம், துவேஷம், சுகம், துக்கம் என்பவைகளு மாகிய சேதனத்தோடு கூடிய இச் சமூகம் க்ஷேத்திர மெனப்படும் 'சர்வாந்தரியாமி யாகிய என்னை அதை யறிகிறவனென் றறி.'

ஜீவர்களும் அநாத்துமாக்க ளென்பது.

'சைவபுராண வித்யேசுரசங்கிதை...... அநாத்மாவுக்குத் (தேகாதிகளுக்கு) மேலுள்ளன வெல்லாம் சிவனென சம்பேதிக்க வேண்டாம' என்று கூறுகின்றமையாலும், அவ்வாறே சூதசங்கிதை யிலும் அறியப்படுதலாலும்' என்பனவையும விசாரிப்பாம். இவ்விஷயம் அடியில் வரும் வாக்கியத்தா லினிது விளங்கும.

சைவபுராண வித்தியேசுவர சங்கிதை.

"ப்ருஹத்வாச்ச ப்ரும்ஹணத்வாச்ச ப்ரஹ்மாஹம் ப்ரஹ்மகேசவௌ |
ஸமத்வாத் வ்யாபகத்வாச்ச ததைவாத்மாஹமர்பகௌ || அநாத்மாநோ பரே
ஸர்வே ஜீவா ஏவ ந ஸம்ஶய: | அநுக்ரஹாத்யம் ஸர்காந்தம் ஜக
த்க்ருத்யம் ச பஞ்சகம் || ஈஶத்வாதேவ மே நித்யம் ந மதந்யஸ்ய கஸ்ய
சித் ||"

"பிரமவிஷ்ணுக்களே! சர்வ வியாபியாயும் சகத்தை விருத்தி செய்பவனாயும் இருத்தலால நான் பிரமம், சமமா (எப்போதும் ஓர்வடிவா) யிருத்தலாலும வியாபகமா யிருத்தலாலும் நான ஆத்துமா. அநாத்துமாவுக்கு மேலுள்ளனவெல்லாம ஜீவாகளே சம்சயமில்லை அநுக்கிரகாதி சர்க்காந்தமான உலகத்தின் பஞ்சகிருத்தியம் ஈசனா யிருத்தலால் எனக்கேயாம், மற்றொருவருக்கு மில்லை."

இது பிரம விஷ்ணுக்கள் யான் பரம், யான் பரமென வொருவரோடொருவர் யுத்தம புரிந்த காலத்து, அங்கே சோதிப் பிழம்பாய் ஆவிர்ப்பவித்த சிவபெருமான்: தன்னைப பரமென்றும, மற்றவரைச் சீவரென்றும நிருபித்தது. ஆதலால் இச் சிவ புராண வித்தியேசுவர சங்கிதையின்

"அநாத்மாநோ பரே"

என்னும வாக்கியமானது, சேதனு சேதனமான இப்பிரபஞ்சத்தில் அசேதனமான அநாத்துமாக்களுக்கு மேலுள்ளன வெல்லாம ஜீவர்களே யாகலின், ஜீவத்தன்மையுடைய பிரமவிஷ்ணுக்களுக்குப் பஞ்ச கிருத்தியங் கூடாது, ஈசத்தன்மை யுடையார்க்கே பஞ்சகிருத்தியங் கூடும, ஆகலின் அவ வியல்பின னாகிய எனக்கே கூடுமெனக் கூற வந்ததே யன்றித் தத்துவத்தை நிச்சயிக்க வந்த தன்று. அன்றி அச்சுலோகத்திற்றானே ஆத்தும சத்தமும் பிரம சத்தமும சிவனுக்கே பரியாய நாமமாகக் கூறப்பட்டிருக்கின்றன அவற்றை யெல்லாம மறைத்துவிட்டு, இடை நடுவிலுள்ள 'அநாத்மாவுக்கு (தேகாதிக்கு) மேலுள்ளன வெல்லாம சீவர்களே சந்தேகிக்க வேண்டாம' என்ற வாக்கியத்தை மாத்திரம் எழுதினூர். இவ்வாறு எழுதிவிட்டால் ஜீவர்களுக்குக் கீழ்ப்பட்டவை அநாத்துமாக்களும, ஜீவர்கள் ஆத்துமாக்களுமாகப் பொருள்பட்டுமென நினைத்தார்போலும! அச்சுலோகங்களில் ஆன்மசத்தமும பிரமசத்தமும் சிவனுக்குப் பிரயோகிக்கப்பட்டிருக்கின்றனவே யன்றி, ஜீவனுக்குப் பிரயோகிக்கப்பட்டிருக்கவில்லையென் றறிக.

சூதசங்கிதை திரவியசுத்தி.

திரவியந்தானேன்மாவனென்மாவென்றிருவகையாஞ்செப்புமுன்னை
தாமிருசச்சிதாநந்தவான்மாவென்றியாவர்களுமுரைக்கும்வத்து
பாவுமதுசுயஞ்சுத்தஞ்சத்துமுதன்மூன்றனுளனும்பகருஞ்சத்து
விரவசுத்தஞ்சத்துடைச்சம்பந்தமாகாமையின்மெய்சுயமேசுத்தம். (உ)

அறை சடமாகாமையினாற் சம்பந்தமசுத்தமாகாமையாற் சீர்
நிறைசித் துஞ்சுயஞ்சுத்தம்பிரமன் முதலுயிர்வேணடினமயான் மன்
முறைபுரிந்த லோடக்கமற்றுவிசுவாசபாத்திரமாய மொழியுமானமாத்
துறைகொள் சொரூபமதாகியுநலானுணர் தருமெய்சுயமேசுத்தம். (௩)

ஆதலினுறைன்மாவுக்கசுத்தமிலையடாமாயாவுபாதியாலே
யோதசுத்தம்போற்றோற்றுமுறுசருமத்தாலானமாவுறாதுசுத்தம்
வேதநவிலக்கருமத்தாற்பவம்போய்மெய்ஞ்ஞானமேவுகாலதை
சேதமுறுமசுத்தமாத்தோன்றுதுசுத்தமாயிலகுமன்றே. (௪)

ஷை பாரதத்தீ விசாரம்.

பாவுதாமென்னும்நிறையான்மாவினின் றயப்பன் லுலசமுஞ்சீர்
மேவுசிவனுமீச்சுரனும்மாயாசத்தியும்வேறல்லரம்மா. (௪௪)

பிரமகீதை ஐதரேய உபநிடதம்.

சின்மாத்திரமாயுள்ளவெறுஞ்சிவனேதிகழ்வான்யாதுக்கு
முன்மாத்திரமும்வேறில்லைமுற்றுவனேமொழிவற்ற
சன்மாத்திரமாய்ஆன்மாவென்றுரைக்கும்நாயகதிலையுடையான்
தன்மாத்திரமேயாகியஅதுதன்மையானசங்கரனுன் (௨)

பிருகதாரண்ணிய உபநிடதம்.

பேதப்பிராணபானதியாராலுண்டாயியங்குவதில
லேதப்புருடனாமுனபாகவெல்லாமிலகுகவற்றுக்கும்
போதப்படவெகதொழிலும்செய்தேவகளேழிலற்றிருக்கின்று
னாதப்பாமனேயாவர்க்குமுள்ளாமான்மாவாகினுன். (௩)

இலிங்கபுராணம் தியானவிதி.

சாரியகாரணங்களியாவையுங்காவொன்றில்லாத்
தாருமான்மாவின்கண்ணேயமருமென்றறிந்துகொண்டோன
சதருபொருள்கடன்னையன்றிவேறுளவெனவெண்ணா
போர்தருவுள்ளுஞ்செல்லாதின்பமுற்றிருப்பனன்றே. (௪௧)

மாண்டூக்கிய உபநிஷத் 1-ம் அத். 1-ம் பிராம்மணம்.

“சிலந்திப் பூச்சியானது தன்னுடைய நூலினால் எப்படிச் சஞ்சரிக்கிறதோ, அக்கினியி லிருந்து அற்பமான பொரிகள் எப்படிக் கிளம்புகின்றனவோ, அப்படியே இந்த ஆன்மாவினிடத்தி லிருந்து சகலப் பிரபஞ்சங்களும், சகல உலகங்களும், எல்லாத் தேவதைகளும, சகல பூதங்களு முண்டாகின்றனகள்.”

‘இனி அவ் வாரியனர் தாமே பிரம மெனக் கண்டு அறிவாகி நின்ற தானம அநாத்ம தேகாதிகளுக்கு வேறாய் நின்ற தேயாம் பிரம நில்லையாம’ என்றதற்குப் பதிலளிப்பாம்.

சர்வசார உபநிஷத்.

‘ஜடாகாசவைசியோவியாப்திரூ வபவதி ||”

“ஜீவ ஜடமாகிய ஆகாய முதலிய பிரபஞ்சந்தான் அநான்மாவாம்.’

முன்னே காட்டிய வாறு (சாங்கிய யோக மத விரோதமான) ஜை. சர்வசார முதலிய பிரபல சுருதிப் பிரமாணங் கொண்டே ஜீவனுடைய ஆகாய முதலிய பிரபஞ்சத்தைக் அநான்மா வாக்கி, அவைகட்கு விலக்ஷணமான அரிய சிவப் பிரமத்தையே ஆன்மா வென ஆரியனுர் கூறினுரென் றறிவாராக.

பஞ்சகோசத்திற்கு மேற்பட்டது ஆன்மா வென்பது.

“அன்ன மயம், பிராண மயம், மனோ மயம், விஞ்ஞான மயம், ஆனந்த மயம் என்னும் ஐந்து கோசங்களைத் தானென்னுங் களைந்து விட்டுத் தானே அறிவையே ஆன்மா என்று ஏகான்ம வாதிகளும், வைதிக பாசுபத ஞானிகளும் கூறுகின்றனராயினும், அவ்வான்மா வையே பிரம மென்று அவ் வேகான்ம வாதிகள் சொல்ல அப்பாசு பத ஞானிகள் சிவப் பிரம மென்று சொல்லுகின்றனராயினும் ஐந்து கோசங் கடந்து நின்ற 'தென்னை' ஆரியனுருடைய ஆன்மா சிவப் பிரமமேயாம்.”

என்ருர்.

பஞ்ச கோசப் பட்டவன் ஜீவன், பஞ்ச கோசாதீதப் பட்டது பிரமம் அல்லது பிரம பரியாய நாமமான ஆன்மா அல்லது சிவமாம், ஜீவ னன்று. வைதிக பாசுபத ஞானிக ளென்பவர் வேத மார்க்கத்தில் நின்று சிவனை வழிபடுவோர்; இத் தகையோர் அக வைதிகரே. அவைதிக மார்க்கத்தி னின்று வேத வேதாந்தாதிப் பிரமாணங்களை அவமதித்து இகழ்பவர்கள்: அவைதிக நாஸ்திக பாசுபதர்களும், மாயாவாத அவைதிகருமாவார்கள்.

நரசிம்மதாபினி உபநிஷத்.

“ஸெயாவனஷு ஹெ தா நீநி பாணிவிராஜம்ஷெய காஃஸோராம
ஸ்ஸுஷ்டூவா ப்ரவிஶ்ய ஹிம்ஸொக்ஃஸஜவனோ வமோமு டா வெஸ்தாயமெய
வதஸாதீயமனவாயமா க்ஸாஸு நாமெ க்ராகிதம் ஃ......||”

“அநாதிப் பரமாத்துமா பூதங்களையும் இந்திரியங்களையும் [illegible] அதி தேவதைகளையும் கோசங்களையுஞ் சிருட்டித்து, அதில் பிரவேசித்து மாயையினுலேயே அஞ்ஞான மில்லாதவர் அஞ்ஞானியைப் போல விமோகிதனுக்கொண் டிருக்கின்ருர். ஆதலால் ஆத்துமா அத்வைதமே. [illegible] துரீயமுமாம்......”

இந்தப் பிரமாணத்தினுல் பஞ்சகோசாதீதப்பட்டது பரமாகிய ஆன்மா வென்று ஏற்பட்டது.

“பசுத்துவ மாத்திரையாய் நின்ற ஆன்மா அநந்த மாயையினுல் தன்னுடைய பாசமாகிய காரண சரீரத்தைப் பொருந்தி அந்நமய கோச முதலியவற்றைப் பெறும் என்று சர்வாகமம் சொல்

ருகின்றமையாலும்" என்றார். இது சுருதியாதிகட்கும் விரோதமா யிருப்பதால் பொருந்தாது. பசுத்துவ முண்டாவது பாசத்தினால். 'பசுத்துவ மாத்திரையாய் நின்ற ஆன்மா அசுத்த மாயையினாற் கலக்குணப் பாகமாகிய காரண சரீரத்தைப் பொருந்தி' என்றதால் அசுத்த மாயையினாற் கலக்குண்ணுவதற்கு முன், பசு, சுத்த மாயையைப் பொருந்திய தென்றாகின்றது. அங்ஙனமாயின், பாசமு சுத்த மாயை யாமோ? இவர் கூறிய வாக்கியத்தை யாராய்ந்து பார்க்கின் அசுத்த மாயை வேறு, காரண சரீரம் வேறு, கலக்குணற் பாகம் வேறாம். காரண சரீரமென்ப தியாது? அசுத்த மாயை சரீரமென்ப தியாது? காரண சரீரத்தைப் பொருந்துமுன்னா பசுத்துவ மாத்திரையாய் நிற்றற்கு ஏதுவா யிருந்தது யாது? அப்போது அவ் வான்மாவிற்குச் செயல் யாது? காரண சரீரத்தைப் பொருந்தி யிருந்த காலத்து அதற்குச் செயல் யாது? இத்தகைய வினாக்களுக்கு யாது விடை பகர்வரோ! இவர் ஒன்றும் அறியாது சாதனைத்துக் கொண்டனர் பாவம்!

பஞ்சாக்ஷரத்தின் பொருள் அத்துவிதமே யென்பது

இதன் மேலும் பஞ்சாக்ஷர விஷயத்திலும் பேதவாதி தவித்து இருப்பதே பேத மிருக்கிற தென்று பிரமித்து அவ் விஷய மாராய்வதாகத் தொல்வி யடைகின்றார். அதைப்பற்ற சிறிதுங் காட்டுவாம்.

"சௌராணாதிஷு புராணேஷு ஸம்ஸ்திதாநிஷ்டகாரணே ।
பிரணவ ஸஹிதபஞ்சாக்ஷரஸ்ய ... ॥ ஸிவ
ஜ்ஞாநதியாநி ஸ்ருதிஸாஸ்த்ராணி ... ॥ ஷடக்ஷரஸ்ய ஸூத்ர
ஸ்ய ... ॥ ஸிகாரம் ஸிவமேவ ஸ்யாத் வகா
ரம் ஸக்திரூபகம் ॥ யகாரம் ஆத்மரூபஞ்ச நகாரம் திரோதா
யகம் ॥ மகாரம் மலரூபஞ்ச ...॥"

"சைவ புராணங்களிற் கண்ட வாறு வேத சாஸ்திரங்களா லும் ஷோடசகலையும் பிரணவத்தோடு கூடிய பஞ்சாக்ஷரத்தின் பொருளையும்; அப் பஞ்சாக்ஷரத்துக்கு மேலானதும் பரமாயமாகிய பிறிதோர் மந்திர மில்லை: எது வரையும் சகலான விதிகளாகவுள்ளவைகளாய் எவையுளவோ அவையெல்லாம் பிரணவத்தோடு கூடிய பஞ்சாக்ஷரமாகிய சூத்திரத்துக்குப் பாஷ்ய மாகும். சிவம், அருள், ஆன்மா, திரோதை (மாயை) ஆணவம் என்னும் ஐந்தையுமே முறையே ஐந்தெழுத்தின் பொருளாகக் கொண்டு ஸ்ரீ பஞ்சாக்ஷரத்துக் கிலக்கணமான சின்மயமேயே பிரமமென்று சொல்லி முடிந்த நிலையென் றறிந்து ஞாயா வாதிகள் நின்று விடுவார்கள்.

இவ் வுண்மை பின் வரும் மந்திரத்துக்கு ஏகான்ம வாதிகள் செய்த பொருளினாலும் அறியப்படும்."

'[illegible]||'

"அத்தியா சிரம சுவேதாசுவதார கட வல்லி உபநிடதங்களிலே கண்டுள்ள மந்திரத்துக்கு, இதயத்தில் (புத்தியில்) இருப்பதான ஆன்மாவைக் குரு சாஸ்திர உபதேசத்தால் மாயையைக் கடந்து சாக்ஷாத்தாக எவர் அறிகின்றனரோ அவர்க்கே நித்தியானந்த சுகமுண்டாகும் எனச் சங்கராசாரியருமே அவர் சீடர் வித்தியாரண்ணியருமே இருந் தொற்றுமை யுறப் பொருள் போதித்தார்கள்."

என்றனர்.

இவர் கூறிய சுலோகத்தில் சிகாரம் சிவ ரூபமென்றும், யகாரம் ஆன்ம ரூபமென்றும் சொல்லியிருப்பது உண்மையே. இதனால் இவருக் கென்ன இலாபம்? துவிதம் சித்தித்ததா? அச் சுலோகமானது தத்துவ நிர்ணயத்தைப் பற்றிப் பேச வந்ததன்று; பஞ்சாக்ஷரத்தில் இன்னின்ன எழுத்து இன்னின்ன பொருளெனப் பேச வந்தது. சிவத்துக்கும் ஆத்துமாவுக்கும் பேதமா? அபேதமா? எனப் பேச எழுந்து, பேத மென்றாவது அபேத மென்றாவது பேச வரவில்லை. அங்ஙனமாக அவ்வாறு பேச வந்த இடம் போல வைத்துப் பேதம் சாதித்ததாகப் பேச வருவது நியாய மாமோ? அதே புராணத்தில் அவ்வாறு பேச எழுந்து அத்வைதத்தைத் தாபிக்கிறது. அது அடியில் வரும் சுலோகத்தினால் அறியலாம்.

சிவபுராணம் ஞானசங்கிதை.

"[illegible]|
[illegible]|
[illegible]||"

"ஞாதா, ஞானம், அப்படியே ஞேயம் என்னும் (திரிபுடி சொரூபமான) இவ்வெல்லாம் நானே யாவேன். பிரமா முதல் திருணபரியந்தமான யாதொரு ஜகத்துக் காணப்படுகிறதோ, இது முற்றும் அதுவே சிவமேயாம். (ஏகமனம் ஆத்மா [illegible]) விசாரணை செய்ய வேண்டியதில்லை."

"[illegible]|
[illegible]||"

"துவித விஷயமான புத்தி பேதம் அஞ்ஞானமாம். (அவித்தையினாலாகியதாம்.) அன்னியத்திற்கு ஞானவிலக்ஷண மாகிய பிரமத்திற்கு) இரண்டாவதில்லை. தரிசனங்களெல்லாம் (வைசேஷிகாதி சாஸ்திரங்கள்) வற்றிலும் காணப்படுகிற துவித மத புத்தி பேதம் அவித்தையினாலாகியதாம்."

"[illegible]|
[illegible]|
[illegible]||"

“வேதாந்திகள் எப்போதும் கேவலம் அத்வைதத்தைப் பிரதிபாதிக்கின்றார்கள். ஜீவன் பரமாத்துமாவின் அம்சமே. அவித்தையினால் மோகிக்கப்பட்டு அதன் வசமுடையவனாய் நான் வேறென்று அறிகிறான். அவ்வவித்தையினின்று (சிரவணாதி சாதனங்களால்) விடுபட்டுச் சிவனாகின்றான்.”

“𑌶𑌿𑌵𑌃 𑌶𑌿𑌵𑌃 𑌶𑌿𑌵𑌶𑍍𑌚𑍈𑌵 𑌨𑌾𑌨𑍍𑌯𑌦𑌸𑍍𑌤𑍀𑌹 𑌕𑌿𑌂𑌚𑌨|
𑌨𑌾𑌨𑌾 𑌭𑌾𑌤𑌿 𑌵𑍃𑌥𑍋𑌪𑌾𑌧𑌿 𑌘𑌟𑌾𑌕𑌾𑌶𑌾𑌦𑌿𑌸𑌂𑌕𑌾𑌶𑌵𑌤𑍍||”

“சிவன் சிவனே; இங்கே அன்னியம் சிறிதுமில்லை. ஆகாயம் ஒன்றாயிருந்தும் கடமுதலிய உபாதி பேதத்தால் நானாவைப்போற் றோற்றுவது போலச் சிவனும் உபாதி பேதத்தால் நானாவாக விளங்குகின்றார்.”

“𑌯𑌥𑌾 𑌸𑌮𑍁𑌦𑍍𑌰𑍋 𑌮𑍃𑌤𑍍𑌸𑍍𑌵𑌰𑍍𑌣𑌂 𑌤𑌰𑌙𑍍𑌗𑌘𑌟𑌭𑍂𑌷𑌣𑍈𑌃|
𑌉𑌪𑌾𑌧𑌿𑌤𑍋 𑌹𑌿 𑌨𑌾𑌨𑌾𑌤𑍍𑌵𑌮𑍇𑌤𑌿 𑌤𑌦𑍍𑌵𑌦𑍇𑌵||”

“எப்படிச் சமுத்திரம், மண், பொன் என்பவை உபாதியினால் (முறையே அலையாதியாகவும், கடமுதலியன வாகவும், குண்டல முதலியன வாகவும்) நானாத்துவத்தை யடைகின்றனவோ, அங்ஙனமே சிவமும் உபாதி பேதத்தால் நானாத்துவத்தை யடைகின்றது.”

“𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑍇 𑌦𑍃𑌶𑍍𑌯𑌂 𑌪𑌰𑌂 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑍇 𑌨𑌾𑌨𑌾𑌵𑌿𑌧𑌂 𑌜𑌗𑌤𑍍|
𑌸𑌰𑍍𑌵𑌂 𑌶𑌿𑌵𑌃 𑌶𑌿𑌵𑌃 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌂 𑌨𑌾𑌤𑍍𑌰 𑌭𑍇𑌦𑍋𑌽𑌸𑍍𑌤𑌿 𑌕𑌶𑍍𑌚𑌨||”

“ஞானத்தில் காரணமான பிரமம் காணப்படுகின்றது, அஞ்ஞானத்தில் நானாவிதமான ஜகத்துங் காணப்படுகின்றது. எல்லாம் சிவமே, சிவமே எல்லாமுமாம். இங்கே பேத மென்பது யாது மில்லை.”

இந்தப் பிரமாணங்களினால் ஸ்ரீ சைவ புராணம் துவிதத்தை மறுத்து, அத்வைதத்தைத் தாபனஞ் செய்வதாய் ஏற்படுகின்றதன்றோ? சைவ புராண மானது பஞ்சாக்ஷர விஷயத்தில் அத்வைத மென்றும் துவைத மென்றும் பேசா விட்டாலும் மற்ற விஷயத்தில் அத்வைதத்தையே தாபித்தமையால் பஞ்சாக்ஷர விஷயத்திலும் அத்வைதமே சித்தாந்த மெனக் கொள்ளத் தக்கது. ஸ்ரீ சைவ புராணத்தில் பஞ்சாக்ஷர விஷயத்தில் ஒரு தீர்மானமுஞ் செய்யா விடினும் வேறு புராணங்களில் தீர்மானஞ் செய்யப்பட்டிருக்கின்றதா வென்னின், ஸ்காந்த புராணம் சூதசங்கிதையில் தீர்மானிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. அது வருமாறு:—

சூதசங்கிதை பஞ்சாக்ஷரமந்திரம்.

பிரணவமெழுவாயதன்பினர்நகாரம்பேசிமெதன்பினர்மகாரம்
வாழுமதன்பின்சிகாரமற்றதன்பின்வயங்கிடுவகரவகார
மாமுறைமதன்பின்யகாரநற்காப்பாவயபிடதுஞ்சொல்லுமிவ்வா
றாயவசீகரப்பங்கொண்முறையினீரெட்டெழுத்துமுறையே. (௫)

இத்தகுமந்திரப்பொருளையினிதுரைப்பாம்சிவசத்தமெந்தஞான்றுஞ்
சத்தியஞானனந்தவருட்சொரூபமாயசிவத்தனிச்சுடர்க்கு
வித்தகவாசகமாகியச்சிவரூபப்பரிசமேவுருமே
சித்தநிலவுறவெவர்க்குமெடுத்தெடுத்தச்சிவக்கொழுந்தைச்செப்பாநிற்கும். (௭)

நயங்குநமசத்தநமக்காரத்திற்குற்றவாசகமாமிச்சொற்
பயங்குலவுமருகதந்தான்வணங்குகிறதென்றுரைக்கப்படுமற்றிந்த
நயங்குலவுவணச்சயாதெனின்மாயையாற்பேதஞ்சுடையராகி
யியங்குறுசீவர்கள்சிவனோடுபேதபாவனைசெய்வதென்பர்தக்கோர். (௮)

இத்தனையுமுயர்பரமசிவனுக்கியான்வணங்குகின்றேனென்பதாகுஞ்
சித்தநிலவுபரமசிவசொரூபமுணரவாஞ்செய்யசீவற்
குத்தமவப்பரசிவசொரூபத்திற்சன்னியமாயுள்ளவெல்லாம்
மித்தையாவதின்றேலேயமுபாதேயமொன்றுமேவலில்லை. (௯)

ஆயதிரிசியப்பவஞ்சமொன்றுமிலையெனநகரச்சரூதமாகு
நேயமுறுமவ்விணுச்சுமமவெனுஞ்சத்தத்தருத்தம்நம்பாற்கு
மாயவிலிதிற்சந்தசவினமரியாதையாலொருமகாரத்திற்கு
மேயதுவாலுலோபமிந்தவருத்தமேவியாவகாரிகமாய்மாதோ. (௧௦)

அவாவுநமக்காரமென்றுசொலப்படுகின்றதுவான்மற்றதனுலேதான்
சிவாயவெனநான்காம்வேற்றுமையுருபுசேர்த்துரைத்ததிறனையம்மா
தவாதநலப்பிரணவமன்சருவார்த்தவாசகமாந்தன்மையாலே
குவால்கொள்சருவார்த்தபூரணசிவவாசகமேயாய்க்குலவுமாலோ. (௧௧)

வாசகவாச்சியபாவமிலக்கியலக்கணபாவங்கண்முன்னுப்
பேசவருபவையாவும்விவகாரநிலையினன்றிப்பிறங்காநின்ற
மாசகன்றபரமார்த்தநிரூபணத்திலில்லையயங்குவெண்ணீறு
பூசனகற்கன்னியமாயவையெல்லாம்பொய்யாகிப்போதலாலே. (௧௨)

இல்லையிருப்பதுபொய்மெய்விளக்கம்அஃதின்மையெனவிவைமுன்னுகச்
சொல்லும்விவகாரமெலாமாயையினுற்றுனின்பசொரூபனென்னும்
வல்லசிவன்கற்பித்தமாயாசாரியப்பவஞ்சமருவுதோற்றஞ்
செல்லுமுறுவிவகாரநிலையினன்றிப்பரமார்த்தநிலையினில்லை. (௧௩)

பெறலரியவதநிலையிற்சிவத்தோற்றமன்றியென்னேபிறிதுண்டாகு
மறமலியிமமந்திரத்தினருத்தமிஃதேயுண்மையாமுக்காலு
முறநவிலுமறைகளாகமங்கள்புராணங்களுயர்மிருதிநூல்கள்
திறமலியுந்தருக்கநூல்வைணவவாகமந்திகழ்பாரதமுன்னூல்கள். (௧௪)

இச் செய்யுள்களால் பஞ்சாக்ஷரம அத்வைத பக்ஷமே யன்றித் துவைத பக்ஷ மன் றென்பது நிச்சய மாகின்ற தென்க. "வேத நான்கினும மெய்ப் பொருளாவது நாத நாமம் நமசிவாயவே" எனத் திருஞானசம்பந்த சுவாமிகளும் திருவாய்மலர்ந்தருளிய படி யால் பஞ்சாக்ஷரம் சுத்த வைதிகமே யாம். அதற்கு வேத பாஷியர்கள் பேத உரை செய்யப் போகின்றார்க ளென்று கருதியே, மகா புராண மான சூதசங்கிதை அதன் பொருள் அத்வைத மெனத் தெள்ளத் தெளிய விளக்கிற் றென்க. 'இம மந்திரத்தின் அருத்தம் இஃதே' என்றும், முக்காலும உண்மை யென வேதஞ் சொல்லு மென்றும் ஷை சூத

சங்கிதை சொன்னதோடு ஆகமமும் சொல்லுமென்று சொன்னதால் தாந்திரிகர்களும் சூதசங்கிதை உரைத்தபடியே அத்வைத பக்ஷமாக உரை செய்ய வேண்டுமென்பது திண்ணமாகின்றது. யாரேனும் துவைத பக்கமாகத் தப்புரை செய்வார்களே யானால், அவர்கள் வேத பாஹியர்களாவதோடு ஆகம பாஹியர்களு மாவார்களென்பது சத்தியம். இப்படிப்பட்ட வேதாகம பாஹியர்க்குப் பஞ்சாக்ஷரந்தானேதுக்கு? அதைப் பற்றிய வாதந்தானேதுக்கு?

ஷை சிவ புராணத்திற் கூறிய சிகாரமாகிய சிவத்துக்குத் தற்பத லட்சியார்த்தமான பிரமத்தையும், யகாரமாகிய ஆன்மாவுக்குத் துவம்பத லட்சியார்த்தமான கூடஸ்தனையும் பொருளாகக் கொண்டால், அதைக் கொண்டு அசிபத லட்சியார்த்தமான ஏகசைதன்னியமாக்கி விடலாம். இதனால் அத்வைதமு சித்தித்துப் போவதோடு இந்த வைதிக பஞ்சாக்ஷரமும், சாமவேதாக்கிய உபநிஷத்தின் தத்துவமசி மகா வாக்கியமும் ஒத்துப் போகின்றன. இதற்குவமானம் பஞ்சாக்ஷரமும் கடாகாசமும் ஏகாகாசமுமாம். இவ்வாகாச வுவமானம் சுருதி யாதிகளின் சம்மத மென முன்னரே காட்டி யிருக்கின்றேம். இவர் காட்டிய சிவ புராணத்தின் பஞ்சாக்ஷரம் அத்துவிதத்திற்கு எவ்வளவு சாதகமோ, அவ்வளவு பாதகம் துவிதத்திற்கிருப்பதால் பஞ்சாக்ஷரத்தைக் கொண்டு துவிதமு சாதிக்கப் புறப்படுவது குளத்தைக் கொண்டு கடலாழம் பார்ப்பது போலா மென்க.

சுருதி புராணங்களுடன் இவர்க்கு அனுகூல மில்லாமற் போயினமை; இனி யுக்தி அனுபவங்களைக் கொண் டேனும் பார்ப்போம். இவர் பக்ஷத்தில் சிவமும் சத்தியம், சீவான்மாவுஞ் சத்தியம், அதோடு சிவமும் சீவான்மாவும் விபு. அங்ஙன மாயின், இரண்டு விபு பொருள்கள் ஒரு இடத்தில் எப்படி யிருக்கும்? இராவாகலின் இரண்டும் அவ் வியாபகப் பொருள்க ளாக வேண்டும். சீவான்மா அவ் வியாபக மென்பது இவரது வேத பாஹிய மதத்திற்குச் சம்மத மன்றாயினும் வேத சம்மதமானது பற்றி, யொத்துக் கொள்ளினும் சிவம் அவ் வியாபக மென்பது சுருதி சம்மத மன்றே. சிவத்தை அவ்வியாபக மென அதாவது ஔபசிலேஷிக வியாபக மென இவர் பக்ஷத்தினர் கூறுவதைப் பிரமாண மாகக் கொண்டு பேசுவாராயின் அவரையும், அவரோடு இவரையும் வேத பாஹிய ரெனக் கூறுகின்றேம்.

‘தமாத்மஸ்தம் யேநுபஶ்யந்தி தீராஸ்தேஷாம் ஸுகம் ஶாஶ்வதம் நேதரேஷாம்||’

‘அத்தியாசிரம சுவேதாசுவதர கடவல்லி யுபநிடதங்களிலே கண்ட இம் மந்திரத்துக்கு, இதயத்தில்(புத்தியில்) இருப்பதாக ஆன்மாவைக் குரு சாஸ்திர உபதேசத்தால் மாயோபாதி கடந்து சாக்ஷா

க்காக எவர் அறிகின்றாரோ அவர்க்கே நித்தியானந்த சுக முண்டாம்' என்று சங்கராசாரியரும்,

‘தஸ்மாத்ஸ்வஹ்ருதயாம்புஜஸ்தம்ஹ்ருதிவஸ்யந்தியேஶிவம் |
தேஷாம்ஸாஸ்வதிகீஸாந்திர்நேதரேஷாமிதிஶ்ருதி: ||’

‘இருதயாகாசத்தில் (அறிவின் கண்ணே) அருட் சத்தி யோடு கூடச் சிவத்தை எவர் அறிகின்றாரோ அவர்க்கே நித்தியமாகிய பேரின்பமாம்’

என்று நீலகண்டாசாரியரும் உரை செய்ததாகக் கூறுகின்றார். இவ் விரு உரையில் சங்கராசாரியார் கூறியதை விட நீலகண்டாசாரியர் விசேஷமாய் என்ன கூறினார்? சங்கராசாரியர் கூறியதையும் நீலகண்டர் கூறியதையும் வைத்துக்கொண்டு, வைதிகர் யாரும் ஒத்துக்கொள்ளத் தக்கதும, புராணங்களு ளொன்றானதும், சிவ புராணமானதும், பதினான்கு வித்தைகளு ளொன்றானதுமான சூதசங்கிதையின் (மேலே காட்டிய) பஞ்சாக்ஷரச் செய்யுள்களையும் அநுசரித்துப் பார்த்தால் அத்துவிதமே யுண்மை யென்பதும், துவிதம் கற்பித மென்பதும் இனிது விளங்கும். அது மாத்திரமா, ஷை சிவ புராணத்தின் சுலோகங்களின் பொருளைப் பார்த்தாலும் அப்படியே விளங்கும். அது மாத்திரமா, ஷை சூத சங்கிதையின் பிரம கீதை சுவேதாசுவதர உபநிடதங்களைப் பார்த்தாலும் அப்படியே விளங்கும். அது வருமாறு:—

பிரமகீதை சுவேதாசுவதர உபநிஷத்.

சிவனைப்புண்பாறைநிச்சிவனெனவுட்கொள்ளும்
முயிதமாகிற்குமூலமாம்பிரமந்தானே. (௬ ௪)

முன் காட்டியபடித் தத்துவமசி மகா வாக்கியத்தைப் பார்த்தாலும் பஞ்சாக்ஷரத்தின் பொருள் அத்துவிதமே யென்பது நிச்சயமாம். இவர் கூறியவாறு சிவஸ்தானத்தில் ஈசனையும் ஆன்மஸ்தானத்தில் ஜீவனையும் வைத்து, தற்பத துவம்பத வாச்சியமாகப் பார்த்தால் அதுவும் சரியாய்ப் போம். அதைக்கொண்டு லட்சியார்த்தத்தையும் அதைக்கொண்டு அசிபத வாச்சிய லட்சியங்களையும் அமைத்தால் பஞ்சாக்ஷரம் அத்துவித பக்ஷமென்பதி லையமில்லை. எந்த வழியி னுரைத்தாலும் துவிதத்திற்கு ஆதார மில்லை; அத்துவிதத்திற்கே ஆதாரமாம்.

நீல கண்டரது மதமே தமது மத மெனச் சூசிப்பிக்கின்றார், அவ்வா றல்ல வென்பதற்கு அனேக காரணங்க ளிருந்தாலும 'பதி பசு பாச வாதம்' 67 வது பக்கத்தில் “நீலகண்ட சிவாசாரியர் மதம் வேறு, இவர் மதம் வேறு” என்னுந் தலைப்பின் கீழ்க் காட்டிய போதத்தால் இவர் கூறியது பொய்யென விளங்கும். அன்றியும் நீலகண்டர்க்கு அத்துவிதமே தாற்பரிய மென்பதை அப்பய தீக்ஷிதா

யிப்பறிபாட்ட சிவாத்வைத (நிர்ணய) மென்னும் நூலில் காண்க. அது வருமாறு:—

"ஸ்ரீகண்டஶிவாசார்ய: ஶிவாத்வைதம் நிரூபயாமாஸ. தச்ச [illegible] விஶிஷ்டமவிஶிஷ்டம் வேதி ஜிஜ்ஞாஸாயாம், தத்ர ஆரம்பணாதி ஶப்தைரத்வைதாபிப்ராயைர்விஶிஷ்டாத்வைதமிதி [illegible] ப்ரதம: பக்ஷ: ப்ரதீயதே; அந்யாயணாதி ஶப்தை: [illegible] வாசகைர் [illegible] ப்ரதீயதே [illegible] த்விதீய பக்ஷ: ப்ரதீயதே॥"

"ஸ்ரீகண்ட சிவாசாரியர் சிவாத்வைத சித்தாந்தத்தை யியற்றினர். அது விசிஷ்டமா அல்லது அவிசிஷ்டமா வென்பதைப் பற்றி யாண்டுச் சிந்திப்பாம். ஆரம்பணாதி சரண முதலிய சில அதிகரண பாஷியங்களி லுள்ள விசிஷ்டாத்வைதாதி சொற்களால் முதற் பக்ஷ முடன்பா டென்றும், அந்யமாதி சரண முதலிய சில பாஷிய வாக்கியங்களி லுள்ள நிர் விசேஷ பாசகாசனுக்கு ஒவ்விடதந்திர்ருமே முக்தி யென்பது முதலிய வாக்கியங்களால் இரண்டாம் பக்ஷம் உடன்பா டென்றுந் தோற்றுகின்றன."

என்றாரம்பித்து,

"ஏதத்ராபி [illegible] ஸர்வ ஸ்வரூப [illegible] நிர்விஶேஷ [illegible] ; தத்ர ஸ்ரீகண்ட ஶைவ [illegible] தத்தத் [illegible] [illegible] விஶிஷ்ட [illegible] ஶிஷ்டாத்வைத [illegible] [illegible] ப்ரஹ்மஸ்வரூப [illegible] விஶிஷ்ட [illegible] நிர்விஶேஷ [illegible] ஸ்ரீகண்டாசார்ய [illegible] ஸ்ரீகண்டாசார்ய [illegible] [illegible] ஶிவாத்வைத நிரூபண [illegible] நிர்விஶேஷ [illegible] [illegible]

[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
இதி ஸர்வம் ஸமஞ்ஜஸம்||"

"மேற்கண்ட பிரமாணங்களால் பிரமத்திற்கு வேற்றுமை யென்பது சிறிதும் தம்மிட மணுகப் பெறாத நிர்விசேஷ சின்மாத்திர சொரூப முடைமை சொல்லப்பட்டது. ஆகையால சுத்தமான அத்வைதமே சூத்திரக்காரருக்குச் சம்மதம். அவர் இருதயத்தை யனுசரித்தே பாஷியக்காரரால் ஆங்காங்கு அத்வைத சித்தாந்தம் வெகு விதமாய்க் குறித்துக் காட்டப்பட் டிருக்கிறது. அதை யனுசரித்தே வேறிடங்களில் விசிஷ்டாத்வைதத்தைப் பிரதிபாதித்தற்கு யாம் சொல்லும் கிரமமாக அபிப்பிராயம் வர்ணிக்கத் தக்கதம். இதர மதஸ்தரது பாஷியங்களில் சிலவற்றில் விசிஷ்டாத்வைதமும், சிலவற்றில சுத்தாத்வைதமும் நிரூபிக்கப்பட் டிருக்கின்றன. அவையோ, அஃததுவே தத்துவ மென்னும் அபிப்பிராயமாகச சொல்லப்பட் டிருக்கின்றன. அவற்றிற்கு ஸ்ரீகண்டாசாரியரின் பாஷியத்திற் போலச் சுத்தாத்வைத சம்மதியில் தாற்பரியத்தைக கற்பிக்க முடியாது. ஏனெனின், அவர்களால் யாண்டும ஸ்ரீகண்டாசாரியரைப் போலச் சுத்தாத்வைதத்தைக் குறிக்கும் முன் வர்ணிக்கப்பட்ட ஆசதங்கள் யாதும் சொல்லப்பட வில்லை. அன்றியும் அவ்வம்மத பாஷியக்காரர் முதல் இக்காலம் வரையுள்ள அவ்வம்மத ஆசாரியர்கள் யாவரும அத்வைதநிராகரணத்திலே சக்தர்களாயிருக்கின்றார்கள். ஆகையால் பிராமாணிகர்களுக்கு நிர்விசேஷ பரப் பிரமத்துவத்தை யறிவிக்கும் பொருட்டும், சாதகாநுக்கிரகார்த்தமாய் அதே பர வஸ்துக் கமைந்த சவிசேஷ ரூப மான நிகில கல்யாண குண கண திவ்ய மங்கள விக்ரகத்தை மந்தாதிகாரிகள (தானென்ன) அபேதோபாஸ்தி செய்வதற்கும், அதமாதிகாரிகள ஆண்டா னடிமையாக அவனை வழிபடுதற்கும், அவை யெல்லாவற்றையும் உபபாவாது விசேஷித்துக் கூறும் ஸ்ரீகண்டாசாரியரது பாஷியமே சொள்ளற்பாற் றென எல்லாம பொருந்தியன"

என்று கூறியதை நோக்கின், நீலகண்டரது பாஷியம் அத்வைதத்திற்குச் சாதக மென்பது தெள்ளத் தெளிய விளங்கும்.

"அநுஷ்டிக்க மாகாது சிவத்தை யறிவின் கண்ணே அமிழ்ந்து நின்ற நிலை அத்தியாசிரம உபநிடதங்களுக் கெல்லாம் இறைந்த முடிவாய் நின்ற அதர்வ சிகையினுல் உணர்த்தப்பட்ட ஞாதிரு ஞான ஞேயமாம திரிபுடி கொண்ட பாசுபத வேதாந்த சூத்திர ஸ்ரீநீலகண்ட சைவ பாஷ்யகாரர் நிலையாம்."

என்றார்.

"ஞாதிரு, ஞான ஞேயமான திரிபுடி நிலை சாதக நிலையே யன்றிச் சாத்திய நிலையன்று. அது பற்றியே முற் கூறிய அப்பய தீக்ஷிதர் 'அதமாதிகாரிகள் ஆண்டா னடிமை யாக அவனை வழிபடுதற்கும்' என்றார். வேத முதலிய சகல நூல்களும பேத நிலையும

அபேத நிலேயும் கூறுகின்றன. பேத நிலே அபேத நிலேக்குச் சாதக மாம். அதுபற்றியே

சூதசங்கிதை வேதாவிரோதம்.

அவ்வேதம் துவிதத்தை அனுவாத முன் செய்து அத்துவிதமே சொல் லும் ஈற்றில். (எ)

எனக் கூறி யிருக்கின்றது தென்க. நீலகண்டர் திரிபுடியே முத்தி நிலே யென்று கூறுகின்றார். அப்பய்ய தீக்ஷிதர், அவ்வாறு கூறுவது நீலகண்டரது அபிப்பிராய மன்று என்றும், அது அதமாதிகாரிகள் பக்ஷ மென்றுங் கூறினர். அன்றி எங்குத் திரிபுடி யுண்டோ, அங் குத் துவித முண்டு; எங்குத் துவித முண்டோ அங்குப் பந்த முண்டு, எங்குப் பந்த முண்டோ அங்குத் துக்க முண்டு. இவ்விஷயம் 'துவித சைவரே மாயா வாதிகள்' என்ற நூலின் 49, 50, 51, 52, 53, 54, 55, 56, 57, 58, 59, 60 வது பக்கங்களில் "துவித சைவரே மாயாவாதிக ளென்பதற்கு மற்றொரு முக்கிய காரணம்" என்ற பகுதியின் கீழ் விரிவாய்ப் பேசப்பட்டு; திரிபுடி, துவிதம இவை சுருதி யுக்தி அனு பவஙகளால் வெகு பலமாய்க் கண்டிக்கபபட் டிருக்கின்றன.

இனி யுக்தி அனுபவங்களால் யோசித்துப பார்த்தாலும திரிபுடி தோஷ மாகவே முடிகிறது. எங்ஙன மெனின் உலகில் ஒரு பொருளே ஒருவன் அறிவா னாயின், அவனுக்கு அப் பொருள் அறிபடு பொரு ளாகின்றது. எது அறிபடு பொருளோ, அது சட மாகிறது; அன்றி அசத்து மாகின்றது. அது பற்றியே சிவ ஞான போதம் "உணருரு அசத்து" என்று கூறி யிருக்கின்றது. அன்றி அறிவானுக்கு அறிபடு பொருள் பின்னமா யிருக்க வேண்டும். அங்ஙனமே அறிகிற புருஷ னுக்குச் சிவம் பின்ன மாய் அபரி பூரண தோஷத்தை யடையும். அது பற்றியே துவிதமும், பேதமும், திரிபுடியுங் கூடா வென்று சுருதியாதிகள் கோஷிக்கின்றன.

சுருதி முதலியவைகளுக்கும் விரோதமாய் யுக்தி அனுபவங் கட்கும மாறாய் ஒரு பொய்ச சித்தாந்தத்தைக் கற்பித்துக் கொண்டு வாதஞ் செய்ய வரின், அது கற்றவர் கழகத்துக் கனம பெறாது போவதோடு, அதை யொரு பொருளாக வாதிக்கும் இவரும அத் தன்மைய ராகி வேத சாஸ்திர பாஹியத் தன்மையினேப பெறுவர்.

சுருதியாதிகளில் ஆண்டா னடிமை பேதஞ் சொல்வது சாதகர் நிமித்த மென முன்னரே கூறினும். அப்படிப பேதஞ் சொல்லிய விடத்தும அபேதமே யாம். எங்ஙன மெனின் மனத்தி னின்றுந் தோற்றிய சொப்பன வுலகப பொருள்களும், சந்தி தோஷ முள்ளவ னது மனத்தினின்றும் தோற்றிய பொருள்களும, இந்திரசால சத்தி யி னின்றும் தோற்றிய பொருள்களும் மனத்திற்கும் இந்திர சால சத்திக்கும் பேதமாய்த் தோற்றினும அபேதமேயாம. எனெனின்

தோற்றிய பொருள்கள் பொய்யா யிருப்பதாலும், காரணமான மனம் சத்தி இவைகளை விட வேறு ஒரு பொருளாய் அதாவது தனக் கென்ச் சுதந்தரமாய்த் தோற்றுமையாலும், காரியத்துக்குப் பொருள் யதார்த்தத்தில் காரணமாகவே யிருத்தலாலும், காரண காரிய மிரண்டிலும் பொருள் ஒன்றே யிருப்பதாலும் இரண்டாய்த் தோற்றிய .ஞான்றும் ஒன்றே யுண்மை யென்பது இனிது விளங்கும். இஃதேயே சகல உபநிஷத்துக்களும், புராண இதிகாச ஆக மாதிகளும், இவைகளின் வழி நின்ற ஆன்றோர் நூல்களும் கூறுகின்றன. இதற்கு மாறுபட்டுத் துவித முண்மை யென்று வாதிப் போரை மறுப்பதற்கே சங்கராசாரியர் உற்பவித்தனர். அது பற்றியே பரம சிவன் அம்பிகைக்கு உபதேசிக்கு மிடத்து

"சிவையே! துவைதவாக்கிய வடிவமா யுள்ளனவான வியாசரா லுபதேசிக்கப்பட்ட சூத்திரங்களுக்கு அத்வைதமே சூத்திரார்த்தம் எனப் பிரமாண பூர்வகமாகச் செய்வர்" என்று கூறியதாக அச் சிவ ரகசியம் 16 வது அத்தியாயத்தில் கூறி யிருக்கின்றதெனக.

மூர்த்தம், மூர்த்தாமூர்த்தம், அமூர்த்தம்.

"த்ரிவிதம் பரமேசஸ்ய வபுர்லோகே ப்ரசஸ்யதே | நிஷ்கலம் ப்ரதமம் சைவ ததஸ் ஸகலநிஷ்கலம் | த்ருதீயம் ஸகலம் சைவ நான்யதிதி ஜகத்குரோ: | [illegible] ||

லிங்க புராணத்திற் கண்டவாறு, பரப் பிரம்ம சிவத்தினது சகளம நிஷ்கள சகளம் நிஷ்களம் என்னும் மூர்த்த, மூர்த்தாமூர்த்த, அமூர்த்தங்க ளாகிய ஸ்தூல சூக்கும அதி சூக்கும திருமேனி மூன்றும சுத்த சிவ தத்துவ மைந்தில் அமைவனவாக."

என்றார்.

இவ் லிங்க புராணம பரப்ரம்மத்தினது திருமேனியை மூவகைப் படுத்திய வாக்கியமே யன்றி, நிருபாதிகத்தைக் குறித்த வாக்கிய மன்று. அது

'திரிவிதம் பரமேசஸ்ய வபுர்லோகே ப்ரசஸ்யதே'

என்றதில் மூர்த்தம, மூர்த்தாமூர்த்தம், அமூர்த்தம் என்னும மூவகைத் திருமேனிக ளுளவாகக் குறித்த இவ் வசனம் சுத்த சிவத்தை நிரூபித்ததென இவர் கொண்டது இவரது பிராந்தியே யாம. யாம் நிருபாதிக பிரம கூடஸ்தர்க்கு வேறுந் தன்மை யின்றெனக் குறித் தோமே யன்றி, சோபாதிகத்திற்கு வேற்றுமை யின்றெனக் குறித்தா மின்று.

சமாதானம் முன்பு வந்திருக்கிறது.

"பிரம சிவத்துக்குக் (கீழ்த் தத்துவத்து நின்ற) அனந்தேசுவரரால் கலா பஞ்சக கற்பனை யேனும் ஐங்கோசங்க ளேனும் எய்தியவாகப் பிரமாணம் உபப்பிரும்மண மகோபப் பிரும்மணங்களில் யாண்டும இன்மையானும், அதனால் பரப் பிரமத்துக்கு மாயோபாதி கற்பனையும் கலா பஞ்சக கற்பனையு மின்மையானும அவ் வநந்தேசுவரரால் மாயை யுற்றுக் கலா பஞ்சக கற்பனையு மாயோபாதியு மடைந்து நின்ற நிஷ்களப் பிரமம் எனப்படும் சிவன் சிவப பிரமமேயா மென்பது முன்னர்க் கூறியவாற்றாற் பெறப்படுதலானும்"

என்றதற்கு மறுப்பு இந்நூலில் 19, 20, 21, 22, 23, 24, 25, 26, 27, 55, 56, 57, 58, 59, 60, 61, 62, 63, 64, 65, 66, 67, 68, 69, 70, 71, 72-ஆது பக்கங்களில் வெகு பலமாய் வந்திருக்கின்றமையின், அவ்விடத்தில் கண்டு தேறித் தெளிக. பரம சிவத்திற்குக் கலா பஞ்சக கற்பனையும், ஐங்கோசங்களும் அநந்தேசுரரால் கற்பிக்கப் பட்டன வெனக் குறித்த அத்வைதியை யிவர் எச் சொப்பனத்திற் கண்டனரோ? இவரது கனவில் ஓர் அத்வைதி அவ்வாறு கூறி இவரோடு வாதித்திருக்க வேண்டும. கனவு மெய் யென்பது இவரது மத மாதலால் அதை மெய் யென்று நம்பிச் சொல்லிவிட்டார் பாவம்! கனவை மெய் யென்று நம்பும மதத்தைக் கைக் கொள்ளுகிற வரையில் இவரது மதமும், மத வாதமும் கனவாகத்தா னிருக்கும்!

சகுணம் பூர்வபக்ஷம்.

இதன் மேலும் இவர் காணும் அத்வைத விஜய சொப்பனத்தை விரித்துக் காட்டுவாம். இவர் 'சங்கராசாரியரோடு சிவ ரகசியத்திலே ஒருங்கு பிரதி பாதிக்கப் பட்டவராய்' என்பதாதி வாக்கியத்தில் அப்பய்ய தீக்ஷிதர் யாண்டோ நிர்க் குண ஞானந் தாழ்ந்த தென்றும், நிர்க்குண ஞான முடையார்க்குப புநர்ஜன்ம முண்டென்றும் நிரூபித்து, அதற்குக் கூர்ம புராணப் பிரமாணங் காட்டி யிருப்பதாகச் சொல்லுகின்றார். இவர் கூற்றினுக்கு நேர் மாறாக, அப்பய்ய தீக்ஷிதர் சகுண பாவனை கீழ்ப் பாவனை யென்றும், அந்தச் சகுண பாவனை யுள்ளார்க்கே புநர் ஜனன முண் டென்றும், அத்தியாசிரம பாவனை நிர்க்குண பாவனைக்குச் சாதன மென்றும, நிர்க்குண பாவனையே மோக்ஷ ஏதுவா மென்றும் வெள்ளிடை மலைபோல "இரத்தினத்ரய பரீக்ஷை" யில் கூறி, அதற்கே கூர்ம புராணப் பிரமாணங் காட்டி யிருக்கின்றனர். அதை மேலே நிரூபித்து இவரறியாமையை வெளிப் படுத்து வாம். இவர் அப்பய்ய தீக்ஷிதர் இன்ன விடத்தில் இவ்வாறு கூறி யிருக்கின்றனரென் றிடங் குறிக்காது கூறினமையால், அத னுண்மையினை யறிகுந ரில்லையென்று கருதினரோ? அல்லது யாம யாது வரையினும் அதை இக்காலத்துத் தமிழர் ஈசுவர

வாக்காக நம்புவா ரென் றெண்ணினரோ? அல்லது வடமொழி வல் லுநர் மறுக்கின் அதனைத் தமிழர் யாண்டுக் காணப் போகின்றன ரென நினைத்தனரோ? இன்னும் யாதோ அறிந்திலம்.

அப்பய்ய தீக்ஷிதர் தாமியற்றிய இரத்தினத்ரய பரீக்ஷை

ஏழாவது சுலோகத்தில்

ஶ்ரீகூர்மேண யா த்ருதீயா ப்ரதிதவிஷயா பாவனோக்தாத்ய
ஶ்ரமீயா | திவ்யஸ்தானப்ரதாத்ரீ ஸகுணவிஷயிணீ ஶங்கராலம்பனா
ஸா | யே த்வன்யே பாவனே தே ஹரிவிஜயயுதே நாதிஶக்த்யா ச
யுக்தே | ப்ராப்னோதஸ் தே க்ரமாத் ஸக்ரமிகபலயுதே தே ஹி பௌ
திகஸாங்க்யஸ்வரூபே ||

"கூர்ம மூர்த்தியால் சொல்லப்பட்ட திவ்ய ஸ்தானத்தைத் தரும் மூன்றாவ தான அத்தியாச் சிரமிக் குரிய பாவனை எதுவோ, அது சகுண விஷயமாயின் சங்கரனைப் பற்றி நிற்கும். மற்ற இரு பாவனைகள் எவையோ, அவை விஷ்ணுவி னுடனும், ஆதி சத்தியுட னும் கூடினவாம். அவ்விரண்டும் கிரம பல முடையனவாய்ப் பௌ திகத்தையும் சாங்கியத்தையும் அடைந்து, அவ் வத்தியாசிரம பாவ னையை யடைவிப்பன வாகின்றன."

என்று கூறி யிருக்கின்றனர். இதன் வியாக்கியானத்தில் கூர்ம புராணத்தி லிருந் தெடுத்த

யோகீ து த்ரிவிதோ ஜ்ஞேயோ பௌதிகஸ் ஸாங்க்ய ஏவ ச | த்ரு
தீயோத்யாஶ்ரமீ ப்ரோக்தோ யோகமுத்தமமாஶ்ரித: | ப்ரதமா பாவ
னா பூர்வே ஸாங்க்யே த்வக்ஷரபாவனா | த்ருதீயா சாந்திமா ப்ரோ
க்தா பாவனா பாரமேஶ்வரீ ||

"யோகியும்: பௌதிகன், சாங்கியன், உத்தம யோகத்தை யாசி ரயித்த மூன்றாவதாகச் சொல்லப்படும அத்தியாசிரமி யென மூவ கையாகச் சொல்லப்படுகிறான். முதற் பாவனை முன்னதிலும் (பௌ திகத்திலும்), இரண்டாவதான அக்கர பாவனை சாங்கியத்திலுமாம். மூன்றாவதான இறுதிப் பாவனை பரமேசுவரனைப்பற்றிய தெனப்

என்னும் வாக்கியங்களை நிரூபித்து, பின்னர்ச் சுசீல சுவேதா சுவதரர்களது வரவு முதலியனவற்றையும், அதன் பின் சுசீல ராஜ னுக்குச் சந்நியாச பூர்வகமாய்ச் சுவேதா சுவதர முனிவர் வேதாந் தார்த்தங்களை யுபதேசித்த கதையையும் எடுத்துக் கூறி, அதன்பின்

த்ருதீயா ஸகுணா ஸா ச பாவநா ஸாக்ஷாத் பரமேஶ்வரவிஷயா | திவ்யஸ்தாநப்ரதா சைஷா பரமுக்த்யுபாயகா ||

"மூன்றாவதான சகுண பாவனை சாக்ஷாத் பரமேசுவர விஷயமானதும், திவ்விய ஸ்தானத்தைத் தருவதும், பர முத்திக்கு உபாய வடிவமானதுமாம்."

என்று நிரூபித்து, மீண்டும் இந்திரத்துயும்நனை உதாரணமாயெடுத்து,

அதஶ்ச ஶ்ரீநாராயணோபாஸநாவஶாத் | இந்த்ரத்யும்நஸ்ய த்விதீயபாவநாப்ரவ்ருத்திபூர்வகம் த்ருதீயபாவநயா நிரஸ்தநிகிலத்வைதஸ்ய ஜீவஸ்ய நிர்குணப்ரஹ்மஜ்ஞாநஸாதநோத்தமயோகப்ராப்தி: பரமேஶ்வரதிவ்யஸ்தாநப்ராப்திஶ்சோக்தா ||

"ஆதலாற்றான் வெகு காலம் நாராயணோபாஸ்தி செய்த இந்திரத்துயும்நனுக்கு இரண்டாவது பாவனையின் பிரவிருத்தி பூர்வகமான மூன்றாவது பாவனையால் சகல துவைதமும நீங்கிய ஜீவனுக்கு நிர்க்குணப் பிரம ஞானத்திற்குச் சாதனமான உத்தம யோகப் பிராப்தியும் பரமேசுவரனது திவ்ய ஸ்தானத்தின் அடைவும் சொல்லப்பட்டன"

என்று நிரூபித்தார்.

பின்னும் அவ் வப்பய்ய தீக்ஷிதரே யெடுத்துக் காட்டிய

கூர்மபுராண வசனம் வருமாறு:—

ஸம்ப்ராப்ய பாவநாமந்த்யாம் ப்ராஹ்மீமக்ஷரபூர்விகாம் | அவாப பரமம் யோகம் யேநைவம் வேத்தி மாம் ஸ்வயம் ||

"அக்ஷர பூர்வகமாகக் கடைசிப் பிராமி பாவனை (அந்தியா பிராமி பாவனை) யைப் பெற்று, என்னையே யறியும்படியான மேலான யோகத்தை யடைந்தான்"

என்பதும்,

தஸ்மாத் ஸர்வப்ரயத்நேந வர்ணாஶ்ரமவிதௌ ஸ்தித: | ஸமாஶ்ரித்யாந்திமாம் பாவாம் மாயாம் லக்ஷ்மீம் தரேத் த்ருவம் ||

"ஆதலால் முழு முயற்சியோடு வருணாசிரம விதியில் நிற்பவனாய்க் கடைசிப் பாவனையைச் செவ்வையாய் ஆசிரயித்து நிச்சயமாக மாயா லக்ஷியத்தைக் கடக்க வேண்டும்"

என்பதுமாம்.

இவ்வாற்றான் முதற் பௌதிக பாவனையால் இரண்டாவதான அக்ஷர பாவனையும், இரண்டாவதால் மூன்றாவதான அத்தியா சிரம பாவனையும் தோன்றும். அது (அத்தியா சிரம பாவனை) சகுண ரூபமாதலால் சுவதந்திர புருஷார்த்த மாகாது. ஆனால் மேலான பரமுத்திக்குச் சாதனமான நிர்க்குண பாவனையை யுண்டுபண்ணு மென்பது சித்திக்கின்றது. அந் நிர்க்குண பாவனையும் இவரினத்தாரது போன்ற நிர்க்குண பாவனை யன்று. ஜீவப் பிரம பேத மின்றிய நிஷ்பிரபஞ்ச நிர்க்குணப் பிரம ஞான சாதனமா மென்பது வரையறையாய் விளங்க, இதை மறைத்தது முழுப் பூசனிக்காயை ஒரு பிடி சோற்றில் மறைத்த கதையாகின்றது. இப் பொருளை முன் இந்திரத்யும்னன் கதையை யுதாரணங் கொண்டு காட்டியது போதாதென மீண்டும் அதனையே யெடுத்து,

[illegible]
[illegible]

"இங்ஙனம் பரமாகாய வடிவமான பரமேசுவரனது திவ்விய ஸ்தானத்தை யடைவிக்கும் மூன்றும் பாவனை நிர்க்குண யோகத்தைச் சம்பாதிக்கும் வாயிலாகப் பரமுத்திக்குச் சாதனமா மென்பது புராண விருத்தியிலும் வெளிப்படையாய்க் கூறப்பட்டிருக்கின்றது."

என்று கூறினார். இதனாலும்,

[illegible]

"மோக்ஷ காமன் சகுணமான பரமேசுவர பூஜை செய்ய வேண்டும்"

என்னும் வசனத்தாலும் நிர்க்குண நிஷ்டையே உத்தம நிஷ்டையென்றும், சகுண நிஷ்டை சாதன நிஷ்டை யென்றும், அந்தச் சகுண நிஷ்டையினை யுடைய நீலகண்ட பாஷ்யம் கீழ் நிலையதென்றும், நிர்க்குண நிஷ்டை யுள்ள சங்கர பாஷ்யம் மேல் நிலையதென்றும், நிர்க்குண நிஷ்டை யின்றிய மற்றைய நிஷ்டைகள் யாவும் புநராவிருத்தி யுடையனவேயா மென்றும், அந் நிர்க்குண நிஷ்டை யின்றி முத்தி கூடுதல் கூடா தென்றும் நிரூபித்த அத்வைத வித்தியாசாரியரான அப்பய்ய தீக்ஷிதரது வாக்கியத்தையே எடுத்து, இவர், தமக்குச் சாதக மெனக் காட்ட வந்தது, அக்கினி யஸ்திரத்தைத் தொடுக்க ஆக்ருஷ்டாஸ்திரத்தை விட்டதற்கும், நிராயுதராக வந்த கண்ணன் ஓராயுத மாகப் பெறும் வண்ணம் குவலயாபீட மென்னும் யானையை வாயிலில் வைத்ததற்கும், பரமேசுவரனை ஜயிக்க ஜலந்தரன் சக்கரஞ் சமைத்ததற்கும் நிகரா மென்க.

அப்பய்யதீக்ஷிதர் அத்வைதி யென்பது.

"ஸ்ரீ சங்கராசாரியரோடு சிவ ரகஸ்யத்தில் ஒருங்கே பிரஸ்தாபிக்கப் பட்டவராய், நூற்று நான்கு பிரபந்தங்களுக்குக் கர்த்தாவாய் ஏகான்மவாதிகள் [illegible] முதலிய [illegible] பொருட்டுச் சித்தாந்த லேச சங்கிரகம் ஆதிய [illegible] கிரந்தங்கள் இயற்றினவராயுள்ள ஸ்ரீ அப்பய்ய தீக்ஷிதர் ஸ்வாமியார்" என்றார்.

சிவரகசியத்தின் 7 வது அத்தியாயத்தில்.

"சிவையே! என்னம்சம் பெற்ற சங்கர னென்னும் [illegible] நான்கு சீடர்களுடன் கலியில் அவதரிப்பார். [illegible] அவர்களுக்கு [illegible] வித்தை யென்றும் [illegible] அவர் கண்டனஞ் செய்வார்." என்று கூறி, 16 வது அத்தியாயத்திலும் [illegible] சங்கராசாரியாரது [illegible] வதரித்தி அவரது சரித்திரத்தை விஸ்தாரமாகக் கூறியிருக்கிறது. இவ்வாக்கியங்களால் சங்கராசாரியரது சித்தாந்தம் [illegible] யென்றும், அதற்கு விரோதமான [illegible] அவ் [illegible] விளக்குகின்றன. ஸ்ரீ அப்பய்ய தீக்ஷிதர் [illegible] அத்துவித [illegible] சித்தாந்த லேச சங்கிரகம், பரிமளம், [illegible] முதலிய அத்துவித நூல்களை [illegible] யிருக்கின்றார். [illegible] அத்துவிதம் [illegible] அதி விசேஷமான அத்துவிதக்கிரந்தங்களை [illegible] யிருக்கின்றார். [illegible] சங்கராசாரியரது [illegible] என்றும், [illegible] அத்துவிதத்திற்குச் சாதனமென்றும் கூறினார். அத்துவித [illegible] மாகவும், அத்துவிதத்தை மறுக்குந் துவித சித்தாந்த [illegible] வும் ஒரு நூலு மியற்றினாரில்லை. அவர் [illegible] யாவும் அத்துவித சார்பாகவும், [illegible] முதலியன அதற்குச் சாதகமாகவுமே யாம். அவர் [illegible] விசாரத்தை [illegible] சாத்திரம் அத்துவித பக்ஷமாகக் கூறியிருக்கின்றனரே யன்றி அது விரோதமாகவேனும் துவிதத்திற்குச் சார்பாகவேனும் கூறினரில்லை. [illegible] தான் அத்வைதிகள் [illegible] ஆசாரியராகத் துதித்து வருகின்றார்கள். [illegible] நூல்கள் செய்ததைப் பற்றி அவரை [illegible] துவித [illegible] கொண்டாடுமிடத்து அவரை [illegible]

பிரமம் ஒன்றே மெய் யென்றும் உலகம் பொய் யென்றுஞ் சொல்லிய அத்துவித நூல்களில் விவர்த்த உவமானங் கூறி யிருப்பது போலப் பிரமம் உலகு ஆகிய இரு பொருள்களுஞ் சத்திய மென்று சொல்லி, அதற் கிசைந்த சத்திய உவமானம் எங்கேனுங் கூறி யிருக்கின்றாரா? இல்லையே. இது நிற்க, அவர் இயற்றிய சதுர் மத சார சங்கிரகத்தில் மத்துவ மதத்தை இராமானுஜ மதத்தைக் கொண்டும், நீலகண்டரது மதத்தை அத்வைத மதத்தைக் கொண்டும் மறுத்திருப்பதைப் பார்த்திருப்பாரேல் இவர் மறந்தும் அவ்வாறு பேச மாட்டார். "நியாய ரத்தினமாலை" "நயமயூக மாலிகை" "நய மணிமாலை" "நியாய ரக்ஷாமணி" என்றவை முறையே மாத்துவ, வைஷ்ணவ, சைவ, அத்வைத நூல்கள். இவற்றை யியற்றியவர் அப்பய்ய தீக்ஷித ரவர்கள். ஷை நூல்களை அவ் வம் மதாசாரியர்கள் சித்தாந்தத்தை அநுசரித்துச் செய்கின்றோ மென்று சொல்லி, நான்காவதான 'நியாய ரக்ஷாமணி' யில் யாம் கூறுவோ மென்று தொடங்கி, தம் சுய சித்தாந்தத்தை தாபித் திருக்கின்ற உண்மையினை இனியேனும் உணர்ந்திடுவா ராக. அத்வைத சிரேஷ்டரா யிருப்பதாற்றான் சங்கராசாரியரோடு அப்பய்ய தீக்ஷிதரும் வேதாந்தா சாரியராக இன்றும் புகழப்படுகின்றார்.

மாயாவாதியும், ஏகான்மவாதியும்.

இவர் அடிக்கடி அத்துவிதிகளை மாயாவாதிகள் என்றும் ஏகான்ம வாதிக ளென்றும் சொல்லுகின்றார். இவர் பக்கத்தினரே மாயா வாதிக ளெனத் "துவித சைவரே மாயா வாதிகள்" என்ற நூலினும், இவர் பக்கத்தினரும் ஏகாத்துவ வாதிகளே யென்னும் பொருள் விளங்கச் "சித்தாந்திகளும் ஏகாத்தும வாதிகளே" என்னும் நூலினும் இவர் கூற்று மறுக்கப்பட் [illegible] யசைவ மறுப்பு" என்னும் நூலில் 4[illegible] 52, 53, 54, 55, 56, 57, 58 - வது [illegible] மாயாரகித வாதிகளும், த்வைதிகளே [illegible] முடிய பெயரின்கீழ் இவரையே ட[illegible] பசுமரத் தாணிபோல் தாபித் திரு[illegible] பதில் கூறாது கிளிப்பிள்ளை போல[illegible] னால் பயனென்? இவ்வாறு பேசுவது [illegible] கின்றது. இக்காரண மில்லாமையை[illegible] னென்று கூடத் தெரியமாட்டாது [illegible] விஷயத்தையே எழுதுவது என்[illegible] மான்களுக்குத் தெரியு மாகலின், [illegible] அதிகம் பேசாது விட்டனம்.

முடிவுரை.

இதுகாறுஞ் செய்து வந்த வாதத்தால் ஆரம்பத்தில் இவர் பெயர் கொடுத்தது தவறென்றும், பின் இவரது வாதத்தில் பிரமம் அபரி பூரண தோஷத்தை யெய்துகின்றதென்றும், ஜீவன் மாத்திர மன்று, உலகின்கணுள்ள எல்லாப் பொருள்களும் பிரம சொரூபமா மென்றும், ஆனால் அவ்வாறாகும் வகையினைச் சுருதியாலேனும் யுக்தி அனுபவங்களாலேனும் உணரும் ஆற்றல் இவர் பெற்றில ரென்றும், தத்துவ விரிவு சுருக்கங்களைப் அசத்விகற்பத்துப் பாத கம் பெறுமென்றென்றும், தத்துவ விரிவும் அத்துவிதிகளின் கொள் கைப்படியா மென்றும், சிவதத்துவம் முதலாய் விரிதலைப் புரிபவர் இவர் கொள்ளும் பரம் பொருத்தம் அற்றதென்றும், அத்துவிதிகள் கொள்வதே பொருத்த முற்றதென்றும், அதீத சிவம் அதர்க்கத மாதலும் ஆகமப்ரமேயமா மென்றும், சிவனே புருஷனாகின்றானென்று சிவ புராணஞ் சொல்வது சுருதி யுக்தி அனுபவ சம்மதமென்றும், அதன் பொருளை யறிய வியலாமையால் ஜீவான்மாவே புருஷனாகின் றானென்று முன்பின் முரணுறச் சொல்லி இழுக்குற்றாரென்றும், உபநிடதங்கள் கூறுவன அத்துவித பக்ஷமே யாமென்றும், அவ்வுப நிடதங்களைத் தாமறிய போதம் பேதபக்ஷத்துக்குரியனவாச் சொல்வது அறியாமையென்றும், அவ்வுபநிடதங்களைக் கொண்டே பின்னரின்ன கார ணங்களால் சாதிக்கப்படுவது பேதபக்ஷ விரோதமுறுகின்றனவென் றும், இவர் மதமும் அபரத்வைதம் ஒருவிதக் கொள்கைகளா மென் றும், சாங்கிய யோகமும் நாஸ்திக ஆஸ்திக மதங்களாகலின் அந் நாஸ்திக ஆஸ்திகங்கட்கும் அவ்வுபநிஷத்துக்கள் பொதுவாய் உரிமை யாதல் கூடாதென்றும், சிவனை ஜீவான்மாவென்னும் பொருள் செய்வ தற்கு பிரமாணமில்லையென்றும், சிவன் சீவனாகின்றானென்று கூறும் சிவபுராணத்தின் பொருளை யுணரவல்லாமையால் சிவனைச் சீவா ன்மாவெனப் பொருள் கொள்ளுகின்றாரென்றும், அவ்வாறு கொள் ளின் சுருதி விரோதமும் திருவாசக திருமந்திர சிவஞான போதாதி நூல்களின் விரோதமு முண்டாமென்றும், அதோடு அவை பசுவை யே கடவுளெனக் கொண்ட நூல்களாய்ப் போமென்றும், மாயை பொய்யென்று அத்வைதிகள் சொல்வதால் பொய்யான மாயையால் மெய்யான சிவன் வாதிக்கப்படமாட்டானென்றும், அங்ஙனமாக

...மாயையால் சிவன் வாதிக்கப்படுவானென்று அத்வைதநூல் சொல்வ

...சொல்வது உணர்ச்சி யில்லாமையென்றும், இவர் பக்ஷத்தில்

...யானதாலும் சிவன் பூரண ஞானதாலும் மாயையினால்

)8411 ...ப்படுவானென்று சொல்ல இவர் கடமைப்பட்டிருக்

...விதத் தோஷத்தை அத்வைதிகளின்மேரி லேறாது

...முத்தியில் சிவ சொரூபமாய் விளங்குகின்று

...கத்தை முன் பின் முரண்படத் தீர்த்தங

கூறினு ரென்றும், சிவனுக்குச் சிவனெனப் பரியாய நாம முண்டெ
னக் கூறுவது பற்கா தென்றும, க்ஷேத்திர க்ஷேத்திரஞ்ஞ ரென்ப
தில் க்ஷேத்திரஞ்ஞ னென்பது பிரம மென்றும, ஜீவர்களும அநா
தநுமாக்கனோயா மென்றும, பஞ்ச கோசங்களுக்கு மேற்பட்டது
பிரம மாகிய ஆன்மாவே யன்றிச் சீவான்மா வன்றென்றும, பஞ்ச
கோசங்களில் ஒரு கோசத்திலாவது அதாவது அஞ்ஞானமய கோச
த்திலாவது சம்பந்தப்படாமல் ஜீவான்மா வென்ப திருக்கவே மாட்
டாதென்றும, பஞ்சாக்ஷரம அத்துவித சித்தாந்தமே யன்றித் துவித
சித்தாந்தம் அன்றென்றும, திரிபுடி பாத நிலையா மென்றும, முத்தி
நிலையன்றென்றும், ஞாதுரு ஞான ஞேயங்களுள்ள ஆண்டானடிமை
பேதம சாதக நிலை யென்றும, சிவத்வைத ஞேயப் பொருளாகச் சொ
ல்லின் அது சடமாயும் அசத்தாயும் போமென்றும, திரிபுடியுள்ள
விடத்துத் துவித முண்டாகலானும் துவிதம மாயா சம்பந்தமாகலா
னும அது முத்தியன்றென்றும, இலிங்கபுராணம் மூர்த்தம மூர்த்தா
மூர்த்தம அமூர்த்தங்களைப்பிரமத்தின் திருமேனியென்று கூறிற்றே
யன்றிப் பிரம கூடஸ்தர்க்கு அபேதத்துவ மின்றெனக் கூறவில்லை
யென்றும, சகுணம பூர்வபக்ஷமென்றும், நிர்க்குணம சித்தாந்தமெ
ன்றும, இதற்கு மாறாக அப்பய்யதீக்ஷிதர் கூறினரென்பதும அதற்கு
க்கூர்ம புராண ஆதாரங்காட்டினரென்பதும வழுவேயா மென்றும
அப்பய்ய தீக்ஷிதர அத்வைதி யென்றும, அவர் துவிதமத நடை
மாப்பால அத்துவித நூல்க ளியற்றினரெனறும ; அவர மாத்துவ
சித்தாந்தத்தை இராமாநுஜர் சித்தாந்தத்தைக் கொண்டும, இராம
நுஜர் சித்தாந்தத்தை நீலகண்டர் சித்தாந்தத்தைக் கொண்டும, நீலக
ண்டர் சித்தாந்தத்தைச் சங்கரர் சித்தாந்தத்தைக் கொண்டும மறு,
திருக்கிறாரென்றும், இப்பூர்வபக்ஷியே மாயாவாதியென இதன் மு
ன்னர்த் தாபிதமாயிருக்கிறதென்றும் ; அங்ஙனமாக அத்வைதி
மாயாவாதியெனக் கூறுவதும, இவரும் ஏகாத்மவாதியாயி
அத்துவிதிகளை மாத்திரம ஏகாத்ம வாதிகளெனக் கூ
றாமையுமில்லாமை யென்றும் கூறி, ஒடு இவரது நூலை ம
துவித தாபனஞ்செய்ததாம இவர் எவ்வகையிலேனும
நிலை நிறுத்த வேண்டி யொவ்வொரு விஷயத்திலும ம
செய்து கொண்டபோனார். அதனால் முன் பின்
டாய்த் தம சித்தாந்தத்திற்கும தாம பிரமாணமா
நூல்களுக்கும் கேடு தேடிக்கொண்டவ ரானார். இனி
குமாரக்கடவுளிய றலையிட்டு விதண்டை வா
துவித நெறி உண்மை நெறி யன்றென்று
உண்மை நெறியென்று முணர்ந்து, துக்
வெறுத்துத் தள்ளி மனதை யொருவ
ந்து சுகமாய் வாழ்வாராக.

முற்றி

பிழை திருத்தம்.

பக்.	வரி.	பிழை.	திருத்தம்.
4	6	[illegible]	[illegible]
7	35	[illegible]	[illegible]
9	18	[illegible]	[illegible]
10	13	சத்தும்	[illegible]
14	16	[illegible]	[illegible]
16	24	[illegible]	[illegible]
17	19	[illegible]	[illegible]
,,	21	[illegible]	[illegible]
,,	32	காரணங்களை	[illegible]
,,	36	[illegible]	[illegible]
18	11	[illegible]	[illegible]
,,	20	[illegible]	[illegible]
,,	30	[illegible]	[illegible]
19	14	[illegible]	[illegible]
20	29	[illegible]	[illegible]
,,	36	[illegible]	[illegible]
,,	37	[illegible]	[illegible]
21	8	[illegible]	[illegible]
22	15	[illegible]	[illegible]
23	26	[illegible]	[illegible]
25	35	[illegible]	[illegible]
,,	37	[illegible]	[illegible]
27	26	[illegible]	[illegible]
32	36	[illegible]	[illegible]
33	2	[illegible]	[illegible]
,,	14	[illegible]	[illegible]
35:	20,23,30,33,40	[illegible]	[illegible]
36	14	[illegible]	[illegible]
37	33	[illegible]	[illegible]
,,	35	[illegible]	[illegible]
,,	37	[illegible]	[illegible]
41	1	[illegible]	[illegible]
,,	22	[illegible]	[illegible]
,,	35.	[illegible]	[illegible]
42	15	[illegible]	[illegible]
[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]
[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]
[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]
[illegible]	[illegible]	சிவஞானவன்	[illegible]
[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]
[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]

45	18	கூஃஸ்யஞாபிரா	கூஃஸ்யஞாபியா
47	32	தாபப்பட் —	தாபப்பட்ட
51	23	வாதிக்	வாதிக்கப்
52	35	ஆனேக	
58	15	விஞாவஸ்கவ	விஞாவஸ்கவாச
	17	விளையாட்டே	விலாசமே (காரியமே)
	18, 19	விளையாட்டா	விலாசமா
	34	வாரெநோநநூ	வாரோநநூ
	35	ரெநோமெனுண	ரெநநோமெனுண
54	3	யாகிக்கிருனே	யாசரிக்கிருனே
,,	30	பாதமுமா	பாதகமுமா
55	2	தக்ஷ	தக்ஷ
56	16	மெய்மை	மெய்யை
59	13	தத்துவாத	தததுவவாத
60	37	சிவரன்மா	சிவான்மா
63	10	முழ்கு	
65	10	பொருளகள்	பொருள்கள்
67	31	விளக்காமலும்	விளங்காமலும்
70	20	மாமிருக்கிற	மாயிருக்கிற
	21	மெவ்லாம்	மெல்லாம்
	22	பிரசஞ்சம்	பிரபஞ்சம
71	25	ஒயுமாறற	ஒயுமாடற
73	24	ஒரிடத்ரும்	ஒரிடத்தும்
75	14	தாவ ஸௌஹளக்ஷரா	தாவஸௌஹளவாக்ஷரா
77	21	ஜெஷ்திரியாணி	ஜெஷ்டிரியாணி
79	14	முற்முவனை	முற்றுமவனே
80	3	ஆநான்மா	அகான்மா
,,	32	கோசதீத	கோசாதீத
82	5	உடபிடத	உபநிடத
	29	சிவமே)	(சிவமே)
	34	ஜகத்	(ஜகத்
	35, 36	தரிசனங்களெல்லா(வை சேஷிகாதி சாஸ்திரங் கள்)வற்றிலும் காணப் படுகிற துவிதமதபுத்தி பேதம் அவித்தையினு லாகியதாம்''	தரிசனங்க (வைசேஷிகாதி சாஸ்திரங்கள்) ளெல்லா றிலும் துவிதமதபுத்தி காணப்படுகின்ற
83	16	விஷயம்	விஷயம்
84	31	முறசவிலு	முறச
87	3	பசிவாவாயஷெலிஙாஙம் பரி	
88	22	பிரமத்துவத்தை	
,,	23	பரவஸ்வுக்	
,,	28	பொருத்தியன	
94	13	ப்ராவின	
96	23	வசாத்	